

மாங்கு மேல்து

தக்ஞயான்

75/2
H. M. முனிஸிபாலிடி
2007-09-08

வினாக்கள் பதில்வரிசீல நிலையம்

ஏழாண்டுப் பகுப்பு தொகை

ஏழாண்டுப் பகுப்பு வினாக்கள்

ஏழாண்டுப் பகுப்பு தொகை

(முடிவால்தெருமையை)

மாத்து வேட்டு

ஒன்றுப் பகுப்பு வினாக்கள் : பீரியமெடு

ஒன்று : ப்பிள்ளை அவ்வகை

ஒரு மாத்து : பூதூப் பூதூ

- தெணியான் -

மூலமெடு

மல்லிகைப் பந்தல்

234 இ, காஸ்கேசன் துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

மாத்து வேட்டு

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர்

தென்னியான்,
(க. நடேசன்)

வெளியீடு : மல்லிகைப் பந்து

அட்டை ஓலியம் : ரமண்

முதற் பதிப்பு : ஜூலை, 1996

விற்பனை உரிமை : புபாலசிங்கம் புத்தக சாலை

விலை : 75/-

சுதாப் பதிப்பு
தினி ராமை ஸ்கூல்விளை, பி 452
காந்தேஸ்வரி, மாண்பும்புரை

அறிவுப் பசீயடுத்த லிள்ளெக்கு

நாலுக்குப் பணம் தந்து

படைப்பாளியை வளர்த்த

எங்கள் அம்மாவுக்கு

இது

சமர்ப்பணம்.

திரை கொண்டு .1

13

ஒன்று என்ற நாலுக்கு காலை நாலுக்கு வே

யாரைய .2

14

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு பாலை வே நாலுக்கு வே

நாலுக்கு பாலை வே .3

15

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு வே யாரை ஸ்காலி வே .4

16

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே

மப்பு .5

17

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே

மப்பு .6

18

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே

மப்பு .7

19

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே

மப்பு .8

20

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே

மப்பு .9

21

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே

மப்பு .10

22

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே

மப்பு .11

23

நாலுக்கு சூரிய வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே நாலுக்கு வே

மப்பு .12

24

தாங்களைப் பூட்டுமிடை
உள்ளே தந்த சூப்புப் பழுவிழுக்கால
 பக்கம்

தாங்களையும் பூட்டும்

1. இவளீன் கதை	9
2. இனியோரு புதிய விதி செய்வோம்	17
3. மனிதம்	21
4. மாண்புக்கட்டவர்கள்	31
5. வடுக்கள் அழிய	41
6. மாத்து வேட்டி	49
7. உவப்பு	56
8. உள் அழுகல்	62
9. பூதம்	73
10. நான் ஆளப்பட வேண்டும்	79
11. அண்ணம்	85
12. இன்னுமா தெரியாது?	90
13. காலத்தால் சாகாதது	100

என்னுரை

இந்த நூல் எனது ஆத்மாவின் குரலாக ஒலிக்கும் பதின்மூன்று சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியதாக உருவாக்கப் பெற்றுள்ள ஒரு தொகுப்பு. சிறுகதைத் தொகுப்பு என்னும் வகையில் இது எனது இரண்டாவது தொகுதி நூலாக இன்று வெளி வருகின்றது.

இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ள படைப்புகளுக்கூடாக இந்தச் சமூகத்தின் பல்வேறு கோணத்து வெட்டுமுகத் தோற்றங்களை நிச்சயம் நீங்கள் கண்டு கொள்ளலாம். பழையமை, பொய்யமை, அறியாமை இருளில் மூழ்கியும் அகம்பாவம் புரையோடியும் கிடக்கும் இந்தச் சமூதாயம் மாற்றமுற வேண்டியது தவிர்க்க இயலாத இயங்கியில் நியதியாகும். மாற்றத்துக்கான இலக்கு எது என்பதையும் இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெறும் படைப்புகள் திசைகாட்டி நிற்பதற்குத் தவறவில்லை என்று நான் நம்புகின்றேன். இந்தப் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் பேசே பொருள் இதுதான் என தனித்தனியே முன்கூட்டிக் கட்டியங்கூற வேண்டிய அவசியம் எதுவும் எனக்கில்லை. இவை இவைகளைத் தான் இந்தப் படைப்புகளில் நீங்கள் கண்டு கொள்ள வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திப்பது எனது வேலையுமல்ல.

இந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெறும் ஒவ்வொருபடைப்பும் நிச்சயம் உங்களுடன் பேசத்தான் போகின்றது. இவைகள் பேசாத மூங்கைகள் அல்ல என்பதில் எனக்கு அசையாத நம்பிக்கை உறுதியாக உண்டு. பிரத்தியாக சமாக இவைகள் பேசாது இருக்கும் வாழ்வியல் மெய்ம்மைகளை நீங்கள் ! ”, ஏது முடித்த பின்னர் உங்கள் மனசோடு பேச வேண்டும். அவ்வாறு உங்கள் மனசோ இவைகள் பேசுவதென்பது உங்கள் தரிசனத்தின் ஆழத்தில் அது தங்கியிருக்கின்றது என்பதை மாத்திரம் நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

சமூக யதார்த்தம் வெளிப்படத் தகுந்த வண்ணம் இந்தத் தொகுப்பு நூலுக்கு ‘மாத்துவேட்டி’ என்னும் பெயரினை விருப்புடன் குட்டி உள்ளேன். மாத்துவேட்டி என்னும் தொடரில் இடம்பெறும் மாத்து என்னும் சொல் பற்றி இங்கு தெளிவாக விளக்கிக் கூற வேண்டியது மிக அவசியம் எனக்

கருதுகின்றேன். மாத்து என்னும் எழுத்து வழக்குச் சொல் ஒன்று தமிழில் அகராதியில் இடம்பெற்றுள்ளது. அக்சொல்லுக்கு வரிசை, செருக்கு, பெருமை முதலிய பல பொருள்கள் உண்டு. அக்சொல்லானது ஒரு பெயர்ச் சொல்லாகவே விளங்குகின்றது. தமிழ் அகராதி குறிப்பிடும் அந்தப் பொருள்களில் ஒன்றைச் சுட்டும் சொல்லாக இந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ள மாத்து என்னும் சொல் பொருள் தரவில்லை என்பதைக் கருத்திற்கொள்ளுதல் வேண்டும். மாற்று என்னும் வினைச்சொல் ஒன்றும் தமிழில் உண்டு. இந்தச் சொல் வேறுபட்ட பல பொருள்களைத் துல்லியமாகத் தன்னகத்தே கொண்டு வழங்கி வருகின்றது. அது தரும் பொருள்களுள் ஒன்று ஒருவருக்கு அல்லது ஒன்றுக்குப் பதிலாக அல்லது ஈடாக அல்லது வேறாக என்பதாகும். மாற்று என்னும் இக்சொல்லின் பேச்சு வழக்கு வடிவமானது மாத்து என மக்கள் வாயில் வழங்கி வருகின்றது. இந்த நூலின் பெயரில் இடம்பெறும் மாத்து என்னும் சொல் மாற்று என்னும் வினைச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்து. இன்று பெயர்ச் சொல்லுக்குரிய பொருளை உணர்த்தி நிற்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் நடைமுறை வாழ்வியல் மரபுகளுக்கமைய மாத்து என்னும் சொல் புதியதோர் பரிமாணத்தைப் பெற்று பெயர்ச் சொல்லாக வழக்கில் இருந்து வருவதை அவதானிக்கலாம்.

கட்டாடியிடம் ஒருவர் இரவலாகப் பெற்று உடுத்திக் கொள்ளும் ஆடை மாத்து என்னும் பெயரால் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஒரு குடும்பத்தில் கண்ணியின் பூப்பு அல்லது பிரசவம் அல்லது மரணம் ஒன்று நிகழுமிடத்தில் பூப்படைந்த பெண்ணுக்கு, பிரசவித்த தாய்க்கும் அவளைப் பராமரிக்கும் பெண்ணுக்கும், மரணம் நடந்த குடும்பத்தவர்களுக்கும் அவர்களைச் சார்ந்த இரத்த உறவுள்ள இழவுகாக்கும் உறவினர்களுக்கும் மாத்துக் கொடுக்கும் வழக்கம் இன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவி வருகின்றது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரமல்லாது சாதாரண வேளைகளிலும் ஒருவர் தனது குடிமகனாக கட்டாடியிடம் அரையிற்கட்டிய ஆடையை அவிழ்த்துப் போட்டுவிட்டு. மாத்தாக அதாவது இரவலாக இன்னோர் ஆடையை வாங்கி உடுத்தும் வழக்கம் பெருமளவில் இருந்து வந்திருக்கின்றது. இன்றும் சலவைத் தொழிலாளியிடம் சென்று மாத்து வாங்கி உடுத்திக் கொள்ளும் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இல்லாமல் போய்விடவில்லை. எனவே இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள மாத்து என்னும் சொல் பேச்சு வழக்குச் சொல்லின எவரும் மயங்க வேண்டியதில்லை. எழுத்து வழக்குச் சொல்லான்றின் திரிபுற்ற பேச்சு வழக்கு வடிவம், இன்று எழுத்து வழக்குக்குரிய புதிய ஒரு பெயர்ச் சொல்லாகப் பொருள் தந்து நிற்கின்றது. மாத்து என்பது சலவைத் தொழிலாளியிடம் பெற்று உடுத்திக் கொள்ளும் இரவல் ஆடையைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொல். தமிழ் அகராதியில் இப்பொருள் குறிக்கும்

சொல்லாக இனிமேலாவது மாத்து இடம் பெறுதல் வேண்டும்.

இத்தொகுப்பு நூல் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக இன்று வெளிவருகின்றது. எனது முப்பதாண்டு கால இலக்கிய வாழ்வில் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் பெரும்பாலான படைப்புகள் மல்லிகையில் வெளி வந்திருக்கின்றன. மல்லிகை ஆசிரியரின் இடையறாத தூண்டுதலும், சுதந்திரமாக என் போன்றவர்கள் எழுதுவதற்கான களமாக மல்லிகை அமைந்திருப்பதும் பெரும்பாலான எனது படைப்புகள் மல்லிகையில் பிரசரமானமைக்குரிய காரணங்கள் எனவாம். இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள படைப்புகளே இதற்குச் சான்றாகவும் விளங்குவதைக் கண்டு கொள்ளலாம். மல்லிகை எழுத்தாளனான எனது இந்தத் தொகுப்பு இன்று “மல்லிகைப் பந்தல்” வெளியீடாக வெளி வருவதில் நான் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடையாமல் இருக்க இயலாது. இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள சிறுகதைகள், மல்லிகை, தாமரை, நான்காவது பரிமாணம் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் வீரகேசரி, ஈழமுரசு தினசரிகளின் வார வெளியீடுகளிலும் முன்னரே பிரசரமானவை. இவைகளைத் தொகுத்த பின்னோ் ஒரு நூலாக வெளியிடும் பணியினை மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் மனமுவந்து செய்ய முன்வந்துள்ளார்கள். இந்த நூல் வெளியீட்டில் ஜீவா அவர்களுக்குப் பின்னணிப் பலமாக எஸ்லீதம்பையா அவர்கள் இருந்து வருகின்றார்கள். இதன் அட்டைப் படத்தினை அழகுற வரைந்து தந்துள்ளார் ஜீவியர் ரமணி அவர்கள். படைப்புகளைப் படி எடுக்கும் சீரமமான காரியத்தை விருப்புடன் செய்து உதவியவர்கள் எனது கல்லூரி சக ஆசிரியை கெல்வி சகிகலா கனகரத்தினம் அவர்கள். எங்கள் சின்ன மகள் ஜூன்கி நடேசன் அவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் என் மீது மாறாத அன்பும் அபிமானமும் உடையவர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். எனது நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான இவர்கள் அனைவரையும் இந்தச் சமயத்தில் நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

தணியகம்

பெரும்பாலிகண்டி

வல்லவட்டித்துறை

ஸ்ரீவங்கரா

தணியான்

15.796

வடினால் சுக்ரூபி டட்டி ஆவத நூலையிலோடு கால்களில்
 மூலம் தாபியிலை சுக்ரூப பகுமீனங்களுடைய சூழலை
 நிறைவேண மக்களில் என்னைப்படு நூல் தொகுதியிலை
 ஸெபி முடிகளிலை சுக்ரூப பகுமீனங்களை
பதிப்புரை என்னைப்படு பகுமீனங்களை
 வடினால் அடியாற்று வடினால் அடியாற்று வடினால் அடியாற்று
 வடினால் அடியாற்று வடினால் அடியாற்று வடினால் அடியாற்று

மல்லிகை இலக்கிய இதழ் ஆரம்பித்த காலத்தில் இருந்தே
 மல்லிகையில் எழுதி வருபவர் தெண்ணியான். இந்தக்
 தொகுதியில் இடம் பெறும் கதைகளீல்லீ அநேகமானவை
 மல்லிகையில் இடம் பெற்ற கதைகளேயாகும்.

தெண்ணியான் அவர்கள் தெளிவான இலக்கியப் பார்வை
 கொண்டவர். ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே முற்போக்கு இலக்கிய
 முகாயில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு இயங்கி வருபவர்.
 எழுத்தில் மாத்தீரமல்ல, சமுதாயத்தின் பல்வேறு
 போராட்டங்களில் முன் நின்று பணியாற்றி வருபவர்.

இவரது பேரா ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட உரிமை
 மறுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகச் சதா இயங்கி வருகின்றது.
 நாவல், சீறுகதை, கட்டுரைத் துறைகளில் இவரது பங்களிப்பு
 வளர்ந்து வரும் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய மன்னுக்குத் தகுந்த
 பசனையிட்டு வந்துள்ளது.

கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகப் படைப்பு
 இலக்கியத் துறையில் தடம் பதித்து முகிழ்ந்து வரும்
 குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளரான தெண்ணியான் அவர்களது
 சீறுகதைத் தொகுதியான இந்த ‘மாத்து வேட்டி’ என்ற
 சீறுகதைத் தொகுதியை மல்லிகைப் பந்தலின் 9-வது
 வெளியீடாக வெளியிடுவதில் பெரு மகிழ்ச்சி
 அடைகின்றேன். இந்தால் வெளிவருவதற்கு ஆக்கபூர்வமாக
 என்னுடன் ஒத்துழைத்த பூபாலசிங்கம் ஸீ தரசிங்
 அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றி.

பொறுப்பு
 பொறுப்பு

இவளின் கதை

இவள் உங்களுக்குப் புதியவள்ல.

இவளைப் போல பல பெண்களை நீங்கள் இந்த மன்னில் நிச்சயமாக இன்று சந்தித்துத்தான் இருப்பீர்கள். இவர்களுடைய கதைகளை தரித்து நின்று பொறுமையுடன் கேட்பதற்குத்தான் உங்களுக்கு முடியவில்லை. நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒடினின்து உங்கள் உயிரைப் பாதுகாப்பதற்குத் துடிக்கின்ற இந்த வேளாயில், இவள் கதையை எங்கே கேட்கப் போகிறீர்கள்?

எனக்கொரு இயல்பு; கதை என்றால் வாயைப் பிளந்து கொண்டு நிற்பேன்.

இவனுக்கும் தன் கதையை யாருக்காவது சொல்லி மனம் ஆற்வேண்டும் போலத் தோன்றி இருக்க வேண்டும். அதற்கு வாய்ப்பான் ஆள் நான்தான் என்பதை அறிந்து ஒருநாள் என்னைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

எனக்கென்ன, என்னுடைய உயிர்மேல் ஆசை இல்லையா? ஆனால் கதை கேட்கும் ஆசை என்னை விட்டுப் போனால்தானே! அதுவும் பிறருடைய கதையென்றால்... குழந்தைக்கு 'ரொபி' கிடைத்தது போலத்தான்.

வெற்றிலைத் தட்டத்தைத் தூக்கிவந்து எனக்கு முன் அவள் வைத்துவிட்டு, தன்னுடைய கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

* * * *

“**வ**யிற்றிலே முத்தவள் உண்டானபோது நான் வீதிக்கோடி வந்து இந்த ஊரையெல்லாம் கூவி அழைத்து பலமாகக் கத்த வேண்டும்போல் ஓர் உள்ளுணர்வு என்னைப் பிடித்து உந்துகிறது. அந்த உந்தலினால் ஊரையெல்லாம் ஒன்றுகூட்டி எனக்கு வயிற்றில் ‘உண்டான்’ செய்தியைப் பெருமிதத்துடன் நிமிர்ந்து நின்று பலர் முன்னிலையில் என்னால் சொல்ல முடியுமா? என்ன சொன்னாலும் நானொரு பெண்தானே! எனக்கு நானே என் நெஞ்சக் குழறல் தீரும்வரை வாய் திறந்து பல தடவைகள் சொல்லிக் கொண்டேன்.

“நான் மலடியல்ல... நான் மலடியல்ல... நான் மலடியே அல்ல”

இதமான இந்த நினைப்பொன்றே என் நெஞ்சத்தை முழுமையாக நிறைத்தது. அந்த மனப் பூரிப்பில் நான் அப்போது காற்றில் மிதக்க ஆரம்பித்தேன்.

எங்கள் குடும்பம் ஒரு மலட்டுப் பரம்பரை என்பது, என்

செவிப்படப் பலர் சொல்லி நான் கேட்டிருக்கிறேன். எனக்கு நல்லாத் தெரிந்தவரை, அம்மாவோடு கூடப் பிறந்த சகோதரி சின்னம்மா ஒரு மலடு. அம்மாவின் சகோதரன் மாமாவும் மலடுதான். இவர்கள் தாய்வழி மலடுகள். தகப்பன் வழியில் பெரியையா ஒரு மலடு. தாய்வழி, தகப்பன் வழி இரண்டு வழியிலும் எனக்கு மலடுகள் இருக்கிறார்கள். இந்த மலட்டுப் பரம்பரையில் வந்த நான் கனகாலம் 'பெரிசா'காமல் இருந்துவிட்டேன். பதினாறு வயது வரைக்கும், இவ்வளவும் போதாதா என்மேலும் ஊர்ச் சனங்களுக்குச் சந்தேகம் உண்டாவதற்கு? நான் மலடல்ல - அதைவிடக் கொடுமை 'இருளி' என்றே பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

அம்மா, ஜயாவுக்கு வாய் திறந்து வெளியில் சொல்லிக்கொள்வதற்கு இயலாத மனக்குமைச்சல். அவர்களுக்கு கண்ணுக்குக் கண்ணாக நான் ஒரே ஒருத்தி. பதின்மூன்று வயதை நான் கடந்த பிறகு என்னைப் பார்த்து நெஞ்சு பொருமிக்கொண்டு ஒவ்வொரு நானும் அவர்கள் என்னுடைய 'நன்மைக் காரியத்தை' எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்கள். ஒரு சமயம் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஒரு பெடாக்டிருக்குக் காட்டி பரிசோதிக்கலாமோ என்றுகூட ஜயா, அம்மாவுடன் ஆலோசித்ததாக நான் பின்னர் அறிந்துகொண்டேன். 'பதினேழு வயது முடியும்வரை பார்த்திருக்கலாம்' என்று யாரோ சொன்ன ஆலோசனையின் பேரில்தான் அவர்கள் பொறுத்திருந்தார்களாம்.

நான் 'பெரிசா'கின் சங்கதியை முதல் சின்னம்மாவுக்குத்தான் புழக்கத்தோடு சொல்லி, அவவுக்குத்தான் கூசிக் கூசிக் காட்டினேன்.

'எடு பேய்ப் பெட்டை! இதைப் போய் முன்னம் முன்னம் ஒரு மலடிக்கே சொல்லுறது! இரண்டெழுத்துப் படிச்சும் உனக்குப் புத்தியில்லை!' என்று என்னை எல்லாரும் குறைபட்டுக் கொண்டார்கள்.

அம்மா இப்படி நெற்றிக்கு நேரில் அவர்களைப் போலச் சொல்ல முடியுமா! என்ன சொன்னாலும் சின்னம்மா அம்மாவின் உடன் பிறந்த தங்கச்சி என்றாலும் அம்மாவுக்கும் இது மனதுக்கு வேதனைதான். இரகசியமாக அம்மா என்னைப் போட்டு நெருடிக்கொண்டே இருந்தான்.

அம்மாவுக்கு மனத்திலிருந்த பயம் வேறொன்றுமில்லை. மலடிக்கு முதலில் சொன்னதால் நானும் மலடியாகப் போய்விடுவேன் என்ற நம்பிக்கையினால் வந்த பயந்தான்.

பத்தொன்பது வயதில் எனக்குக் கலியானம் ஆச்ச. நாலு ஐஞ்சு மாதங்களாக வயிற்றில் ஒன்றும் தங்குவதாக இல்லை. சின்னப் பெண்ணாக இருந்த காலம் முதல் எனக்கும் மனதில் ஒரு பயம் வளர்ந்து வந்தல்லவா இருக்கிறது! சின்னம்மா ஆறு மாத காலம்

பொறுவையாகக் காத்திருந்தாள். அந்த ஆறு மாதமும் அவருக்கு ஆறு வருஷங்களாக அல்ல... ஆறு யுகங்களாகத் தோன்றி இருக்க வேணும்.

‘கவியாணமாகி சரியாகப் பத்தாம் மாசமே பிள்ளையைப் பெறுகிதுகள். சிலர் அதுக்கு முந்தியும் பெத்துப் போடுதுகள். இவள் பிள்ளைக்கென்ன ஒண்டையும் கானவில்லை என்று குறைபடத் தொடங்கிவிட்டாள்.

சின்னம்மாவுக்கு ஏன் இந்த அவசரம்? என்னிலே உள்ள கரிசனையா? அல்லது சந்ததி இல்லாத தனக்கு என்னை ஒரு வாரிசாக்கப் பார்க்கிறாளா?

முத்தவள் வயிற்றில் உண்டான்போது நான் அந்தச் செய்தியையும் முதல் சின்னம்மாவுக்குத்தான் சொன்னேன். அது சின்னம்மாவின் மேலுள்ள பாசத்தினால் என்று சொல்லேலாது. நான் உன்னை ஜெயித்து விட்டேன் என்ற சவாலுக்காகவே அப்படிச் சொல்லி இருக்க வேணும்.

நான் தலைப் பிள்ளைத்தாய்ச்சி. என்னை நன்றாகத் கவனித்தார்கள். உடம்பிலும் அப்போது நல்ல தெம்பிருந்தது. சாப்பாட்டுக்குத்தான் கொஞ்சம் வெறுப்பு. மாதம் ஏற்ற உடலிலே ஒரு சோர்வும் பஞ்சியும். அதோடு ஒரு பயம். எனக்கெதுவும் நடந்துவிடுமோ என்ற விதமான அச்சம். நான் மனத்தை நன்றாகத் திடப்படுத்திக்கொண்டேன். எல்லோரையும் அம்மாமார் இப்படித்தானே பெற்றுவிட்டிருக்கிறார்களென்று என்னை நான் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டேன்.

மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு வயிற்றுக்குள்ளே ஏதோவொன்று ஊருகிறதுபோல... எறும்பு ஊருமே அப்படித்தான். மாதம் ஆறான பிறகு அசைந்து புரளத் தொடங்கிவிட்டது. வயிற்றில் கை வைத்துப் பார்க்கிறதில் எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம். அவரும் அப்படிப் பார்த்திருக்கிறார். அப்போது அவர் முகத்தையல்லவா பார்க்க வேணும்! முகம் எப்படி மலர்ந்திருக்கும்! சில சமயங்களில் இடிக்கிற இடியிலே கட்டின சிலை அவிழ்ந்து விழுகிறது போல இருக்கும். அந்த இடி ஆண் குழந்தை இடிக்கிற இடிதான். ஆணால் அவர் தனக்குப் பெண் குழந்தையே வேணுமென்று அப்போது சொன்னார்.

அவர் வாக்குப் பிசகவில்லை. முத்தவள் வந்து பிறந்தாள். குடும்பத்துக்கு மூத்தது பெண்ணாகவந்து பிறந்தால் அந்தக் குடும்பம் சீறுஞ்சிறப்புமாக நல்லா இருக்குமென்று சொன்னார்கள். அடுத்ததாவது ஆணாக வந்து பிறக்குந்தானே என்ற நம்பிக்கையில் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டேன்.

இரண்டு வருஷம் கழித்து அடுத்தவரும் வந்து பிறந்தாள். அப்போது டொக்டர் அவரிடம் கேட்டார்:

'இரண்டு பிள்ளையள் போதும். இனிமேல் தடை செய்துவிடுவது.'

'இல்லை ஐயா; ஆம்பிளைப் பிள்ளை ஒண்டு வேணும்' என்று அவர் தன் மனக் குறையைச் சொல்லி அதற்கு மறுத்துப்போட்டார். பொக்டரும் அவரை வற்புறுத்தவில்லை. அவருக்கும் தெரியுந்தானே! ஆண்தான் எங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நல்ல முதல்; பெரிய சொத்து. பெண்ணென்றால் உள்ளதையும் வழிச்சுத் துடைச்கக்கொண்டு போய்விடுங்கள். முத்ததுகளாகப் பிறந்திருக்கிற பெட்டைகளைக் கரை சேர்க்கவாவது எங்களுக்கொரு பொடியன் வேணுமென்றுதான் நானும் அவரும் அப்போது நினைத்துக்கொண்டோம்.

ஆண் குழந்தையைப் பெறுவதென்பது இனிமேல் எங்களுடைய கையில் இல்லை. இது எல்லாம் கடவுள் செயல் என்று நம்பி, நானும் அவருமாகத் தெய்வங்களுக்கு நேர்த்திக் கடன்கள் வைத்தோம். கோயில் விரதங்கள் ஒன்றும் தப்பாமல் பிடித்தோம்.

முன்றாவதும் வந்து பிறந்தது. அதுவும் எங்களுக்கு ஏமாற்றந்தான். சோதிடமும் எங்களை ஒவ்வொரு தடவையும் ஏமாற்றிக்கொண்டே வந்தது.

ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பமும் எங்களுக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுக்க எனக்கும் மனதில் ஒரு ஓர்மம். எப்படியும் ஒரு ஆண் பிள்ளை பெற்றுப்போட வேண்டுமென்ற வைராக்கியம்.

நாலாவது வயிற்றில் வந்து உதித்தது.

இது ஆணாகப் பிறந்தால் குடும்பத்துக்குக் கூடாதென்று சொன்னார்கள். அடுப்புக்கல்லும் நெருப்புக் கொள்ளியும் போல குடும்பத்தை எரித்துப் போடுமென்றும் சொன்னார்கள். கேட்கும்போது உண்மையில் பயமாகத்தான் இருந்தது. என்றாலும் ஆண் குழந்தை ஒன்று வேணுமென்பதுதான் முக்கியம்.

நாலாவதும் ஆஸ்பத்திரியில் பிறந்தது. அந்தச் சமயத்தில் எனக்கோ என்னவென்று சொல்லமுடியாத களை. அந்த நேரத்திலும் ஆவலை என்னால் அடக்கி வைத்திருக்க முடியவில்லை. தலையைத் தூக்கி நேர்ஸிடம் மெல்லக் கேட்டேன்.

அவள் சாதாரணமாகப் 'பெண்' என்று சொன்னது என் காதில் விழுகிறது. அதற்குப் பிறகு நடந்தது என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது. சில மணித்தியாலங்களுக்குப் பிறகு எனக்கு நினைவு திரும்பி கண்ணெத் திறந்து பார்க்கிறேன். அப்போதும் நான் பிரசவ அறைக்குள்ளே கிடப்பதை உணர்கிறேன். எனக்கோ பெரிய வெட்கமாக இருக்கிறது.

அவருக்கும் என்னைப்போல பெரிய ஏமாற்றந்தான். 'இனிமேல்' தடை பண்ணுவதும் என்று அவர் சொல்லிப் போட்டார். எனக்கு அது சம்மதமில்லை. எனக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை வேணும். நாலும்

பெண்ணாகப் பெற்றுப்போட்டு ஒன்றாவது ஆணாக இல்லை என்றால் எங்களைப் போல முட்டுப்பட்ட சனங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?

முத்தவருக்கும் வருகிற ஆடியோடு பதின்மூன்று வயது முடிகிறது. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்று இருக்கிறாள். அவரும் பெரிசாகிவிடுவாள். இப்பவும் நான் பிள்ளைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது உண்மையிலே வெட்கந்தான். ஆனால் என்ன செய்கிறது? ஒத்தைக்கு ஒன்றாவது ஆண்பிள்ளை வேணுமே!

இந்தக் கோசு நம்பிக்கையாக ஆண்தான் பிறக்கும். வயிற்றிலேவந்த உடனேயே சந்திதி முருகனுக்கு நேர்த்திக்கடன் வைத்துவிட்டேன். குழந்தை அளவு வெள்ளியாலே வேல் அடித்துத் தருவதாக, வயிறும் முந்தின மாதிரிப் பரந்தில்லை. மேலுக்கெழும்பிக்கூராக நிற்கிறது. வலது கெண்டைக் காலிலும் தொடையிலும் நரம்புகள் வெடித்துக் கிடக்கின்றது. எழும்புகிறது இருக்கிறது வலது கையை ஊன்றித்தான்.

அவர் இரகசியமாக ஒரு சோதனையும் செய்துபார்த்துவிட்டார். ஆறு மாதத்துக்குப் பிறகு என்னுடைய சலத்தை எடுத்து சத்தமான ஒரு போத்தலில்விட்டு, சீலைத் துண்டொன்றால் அதன் வாயை மூடி இறுக்க கட்டி ஒரு கிழமை வரையும் வைத்தார். பிறகு அதை எடுத்து ஒரு வெள்ளைத் துணியில் வடித்துப் பார்த்தார். சிவப்புக் கிருமி தெரிஞ்சால் பெண். வெள்ளைக் கிருமியெண்டால் ஆண் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னைக் கவனமாகப் பார்க்கும்படி சொன்னார்.

நான் கவனமாகப் பார்க்கிறேன். எல்லாம் வெள்ளைக் கிருமியேதான். எல்லாம் வெள்ளைக் கிருமிதான் எனக்குத் தெரிகிறது.

அவரும் நன்றாகக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார் ஒமோம்... இந்த முறை ஆம்பிளைப் பிள்ளைதான்.

எனக்கு உடம்பு இப்போது நல்லாத் தொய்ந்துபோய்விட்டது. எழும்பி நடக்கிறதுக்கும் முடியவில்லை. தலைச்சுற்று. கிறுதி, இதோடுதான் அன்றைக்கொருநாள் நாங்கள் பட்டபாடு. இரண்டு பதினொரு மணிக்குமேல் இருக்கும். கந்தவளைக் கோயிலில் ஒன்பதாம் திருவிழாவுக்கு அந்தக் காலத்திலே சுடுகிறதுபோல வெடிச்சத்தம் வீட்டுக்கு வடக்கே கேட்கிறது. தொடர்ந்து வாணவேடிக்கை நடக்கிறதுபோல இரண்டு மூன்று மணித்தியாலமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. கடற்கரையில் குடி இருக்கிற சனங்கள் குஞ்சுக்குருமன்களைத் தூக்கிக்கொண்டு உயிருக்குப் பயந்து ஆத்துப்பறந்து ஓடி வருகிறார்கள். சுட்டுக்கொண்டு ஊருக்குள்ளே வாறான்கள் என்ற செய்தி எல்லா இடமும் பரவுகிறது.

நாங்களும் படுத்துக் கிடந்த பிள்ளை குட்டிகளைத் தட்டி எழுப்புகிறோம். அதுகள் ஒன்றுமறியாமல் பயத்தினாலே நடுங்குகிறார்கள். எனக்கோ நடக்க முடியாது. அந்த நிலையிலும் இளையதைத் தூக்கி தோளிற் போட்டுக்கொண்டு இடுப்பைப்

பிடித்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல நடக்கிறேன். அவர் ஒன்றைத் தோளிற்போட்டுக்கொண்டு மற்றதுகளைக் கையில் பிடித்தபடி முத்தவளையும் கூட்டிக்கொண்டு எனக்குப் பின்னால் வருகிறார். நாங்கள் மாத்திரந்தானா இப்படி? இந்தப் பகுதியிலுள்ள எல்லாக் குடும்பங்களும் வீடு வாசலைக் கைவிட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். நாங்கள் இரவோடு இரவாக அந்த நடுச் சாமத்தில் இரண்டு மைல் தூரம் வரை நடந்து, அவருக்குத் தெரிந்த ஒருவர் வீட்டில் போய்த் தங்கினோம்.

இரண்டு நாட்கள் அந்த வீட்டில் நாங்கள் தங்கி இருந்தோம். அதன் பிறகும் இன்னொருவர் வீட்டில் நாங்கள் ஒண்டிக்கொண்டிருப்பது சரியா? வேறு வழி இல்லாமல் திரும்பவும் பயந்து பயந்து எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

அதன் பிறகு எந்த நாளும் கடலிலிருந்து பீரங்கி வெடி வெடித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. பொழுதுபட்டால் நாங்கள் வெளியே போவதில்லை. பீரங்கிக் குண்டுகள் ஊருக்குள்ளே வந்துவிழுந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆருடைய தலையில் எப்போது வந்து குண்டு விழுமோ என்று எல்லோருக்கும் ஒரே பயம். ஐஞ்சு மாதுங்களுக்கு முன்பு கணவனோடு படுத்திருந்த ஒரு மனைவியின் தலையில் பீரங்கிக் குண்டொன்று விழுந்து அவள் செத்துப் போனாள். இப்போது இரவென்றும் பகலென்றும் வித்தியாசமில்லை. எங்களைச் சுற்றி எப்போதும் குண்டுகள் வெடிக்கின்ற சத்தங்கள்.

ஒரு நாள் விடியப்புறம் இரகசியமாக வந்து ஊரை வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். வீடு வீடாகத் துப்பாக்கிகளோடு வந்து வீட்டில் இருந்த ஆண்களை எல்லாம் பிடித்து கயிற்றில் பிணைத்துக் கட்டிக்கொண்டுபோய் கடற்கரையிலுள்ள ஒரு வாசக சாலைக் கட்டிடத்துக்குள்ளே விட்டு குண்டுபோட்டதாக ஊரிலை ஒரு கதை உலாவியது. அயல் வீட்டில் ஒரு பொடியன்... என்னுடைய முத்தவளின் வயதுதான் இருக்கும். தாய்க்கு முன்னால் அவளை இழுத்துப் போட்டுச் சுட்டுக் கொண்றார்கள். முத்தவளும் ஆணாக இருந்திருந்தால் கட்டாயம் சுட்டுத்தான் இருப்பார்கள். நல்ல காலம் அவனும் அன்று வீட்டில் இல்லை. கோண்டாவிலுக்கு மேசன் வேலைக்கென்று போனவர். ஒரு கிழமை அவர் அங்கேயே தங்கிவிட்டார். அங்கேயும் என்ன நடந்துதோ என்று எனக்கும் பயமாகத்தான் இருந்தது.

ஜம்பத்தெட்டாம் ஆண்டு தொடக்கம் இப்படித்தான் அடிக்கடி கொல்லுகிறார்கள் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆனால் இப்போதுதான் அந்தக் கொடுமையை நாங்கள் வீட்டுக்குள்ளே அருபவிக்கிறோம், ஆன் பின்னாக்களைப் பெற்றவர்கள் படுகிறபாடு... ஜயோ! அதை எப்படிச் சொல்லுகிறது.

இந்தக் கலகத்துக்குள்ளே ஒருநாள் பின்னேரம் எனக்கு நாளி உளைவு ஆரம்பித்து. சலமும் அடிக்கடி போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

எனக்கு நெடுகு இப்படித்தான்; இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு சன்னிடி நோக்காடு வந்து வருத்திக் கொண்டிருக்கும். இராச நோக்காடு எழும்பினால் தானே பிள்ளை பிறக்கும். நான் வீட்டுக் கறைச்சல்களை நினைத்து உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக விரும்பவில்லை. அடுத்த நாள் பார்த்துப் போவோமென்று பொறுத்திருந்தேன். ஆனால், இந்தக் கோசு கொஞ்சம் வித்தியாசமாக இருந்தது, அடி வயிற்றுக்குள்ளே அடைசிக் குத்துகிறது. இருக்கக் கிடக்க முடியவில்லை.

ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவோம் என்று அவர் அவசரப்படுகிறார். எப்படி அங்கே இப்போது போகமுடியும்? ஆறு மணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம். இப்போது நேரம் ஒன்பது மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. வெள்ளைக் கொடியைக் காரில் கட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பானம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு ஒரு பிள்ளைத்தாச்சியைக் கொண்டு போனவர்களையும் சுட்டுத் தானே கொன்றார்கள். எப்படி நம்பி இந்த நேரத்தில் ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளிக்கிடுகிறது?

விடியும் வரையும் நான் பொறுத்திருக்க நினைத்தாலும் அது முடியாது. அக்கம்பக்கத்து வீடுகளில் குடியிருக்கும் பெற்றுப் பெருகிய கிழவிகள் சிலர் என்னைக் கவனிப்பதற்கு வந்திருக்கிறார்கள். எனக்கு இப்போது இரண்டு வருஷங்களுக்கு முதல் செத்துப்போன அம்மாவின் நினைவு வருகிறது. என்ன சொன்னாலும் மாயியாவது இருந்திருந்தால்... அழுதாலுமென்ன தொழுதாலுமென்ன வேறு யாராவது வந்து பெற்றுத் தரவா போகிறார்கள்?

எங்கள் வீட்டின் ஒரு அறைக்குள்ளே நான் கிடக்கிறேன். கரணம் தப்பினால் மரணம் என்ற நிலை.

‘ஜேயோ... அம்மா அம்மா... நான் வாய்விட்டு மெல்ல முனகுகிறேன்.

குழந்தை பிறந்துவிட்டது.

என்ன குழந்தை... என்ன குழந்தை... அறிய வேணுமென்று ஒரே ஆவல்.

‘வேறை என்ன நீ நினைச்சு நினைச்சு தவமிருந்தது போல ஆம்பினைப் பிள்ளைதான்’ என்று ஒரு கிழவி சொல்வது எனக்குச் செவியில் விழுந்தது.

‘ஜேயோ எனக்கு வேண்டாம், எனக்கு வேண்டாம். என்ற பிள்ளையையும் சுட்டுக் கொண்டு போடுவன்கள். ஆம்பினைப் பிள்ளை வேண்டாம்... வேண்டாம்...’

‘இதென்னடி புதினம். போன தடவை பொம்பினைப் பிள்ளை எண்டவுடனே மயக்கம் போட்ட பொடிச்சி, இப்ப ஆம்பினைப் பிள்ளை எண்டு சொல்லவுமல்லோ பேச்சு மூச்சில்லாமல் கிடக்கிறாள்’ என்று இன்னொரு கிழவி சொல்வது எனக்கு லேசாகச் காதில் வந்து விழுகிறது.

இந்தப் பிரசவமும் முடிந்து ஒரு மாதத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. குழந்தைக்கு இன்னும் பெயர் பதியவில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் என்றால் மூன்றாம் நாள் துண்டுவெட்டி வீட்டுக்கு வரும்போதே அவர் பெயர் பதிந்துவிடுவார். இன்றுதான் பதிவுக்காரன் வீட்டுக்கு அவர் போய் இருக்கிறார். ஆனா பெண்ணோ குழந்தைகள் எல்லோருடைய பெயர்களிலும் ஒற்றுமை இருக்க வேணும். முத்தவளின் பெயரை அண்டித்தான் இளையவர்களுக்குப் பெயர் குட்ட வேணும் என்பதுதான் அவர் திட்டம். முத்தவள் இந்திரகுமாரி. அடுத்தவர்களும் எல்லாரும் குமாரிகள்தான். இது கடைக்குட்டி. இந்தப் பெயரும் முத்தவளின் பெயரோடு பொருந்தி அல்லவா வரவேணும்? இதுக்கென்ன பெயர் வைக்கலாமென்று என்னோடு கலந்தாலோசித்துக் கொண்டுதான் அவர் இன்று போயிருக்கிறார்!!

* * * * *

இவள் ஒருவாறு தன் கதையைச் சொல்லி முடித்தாள். நான் இவள் முகத்தைக் கூறுகுறிப்பாகப் பார்க்கிறேன். இவள் கண்கள் கலங்குகின்றன. இவளுடைய கண்ணீருக்கான காரணத்தை நான் கேட்க விரும்பவில்லை. என் கண்களுந்தான் கலங்குகின்றனவே. இன்று எங்கள் கண்ணீருக்கான காரணம் எல்லோருக்குந்தான் நன்றாகத் தெரியுமே!

நான் என் முந்தானையை இமுத்துக் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறேன். என் மனத்திலெழுந்த ஒரு சந்தேகத்தை நான் இவளிடம் கேட்கத்தானே வேணும்!

'எல்லாம் சரி. உன்றை கடைக்குட்டி ஆம்பிளைப் பிள்ளைதானே! அதுக்கென்ன பெயர் வைக்க உன்றை அவர் இன்று போயிருக்கிறார்?' என்

இவளும் தன் கண்களைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டு, என் கண்களுக்குள்ளே கூர்மையாகப் பார்த்த வண்ணம் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டு சொல்லுகிறாள்.

'வரிசை தப்பாமல்தான் வைக்கப் போயிருக்கின்றார்... ஞானகுமாரி'

இவள் சொல்லி முடிக்கும்போது ஒரு குண்டொன்று வெடிக்கிறது. மிகத் தூரத்தில் என்று சொல்ல முடியாது.

நான் துடித்துப் பதைத்துக்கொண்டு எழும்புகிறேன். 'ஜேயோ! என்றை பொடியன் எங்கே நிற்கிறானோ!'

-“மல்லினை”-

இனியொரு புதிய விதி செய்வோம்

ஓயாமல் அழுதுகொண்டிருக்கும் வயிற்றின் குரல்தான். மூன்று தினங்களாக அழும் ரஜனியின் குரல். பகல் பொழுதின் சந்தடியில் அழுங்கி சின்னுங்கலாகக் கேட்கும் அதன் குரல் இரவின் கோர அமைதியில் பயங்கர ஒலமாக அவனைத் துன்பறுத்துகின்றது.

அவன் வயிறும் அப்படித்தான் அழுகிறது, ரஜனியைப் போல.

ஆனால் அவனுக்கு இயலுமா குரலெடுத்து அழுவதற்கு!

வீட்டு விறாந்தையில் வரிசையாகப் படுத்துக் கிடக்கும் குழந்தைகளையும் அவளையும் கனக்கும் இதயத்தோடு திரும்பி நோக்குகிறான், அந்த இருளில்.

பயங்கரச் சூராவளியில் அடிபட்டு, கொஞ்சத்தும் வெயிலில் வாடி வதங்கித் துவண்டுபோன சோகை பிடித்த வாழைக் குட்டிகளாக குழந்தைகள். அவள் மாத்திரமென்ன...! இடையில் முறிந்து தலை தொங்கும் குலைபோட்ட வாழையாகப் படுக்கையில் விழுந்து மெல்ல மெல்ல அசைந்து திரும்பி, புரண்டு புரண்டு கிடக்கிறாள்.

அவனுக்கும் குடல் கொதிக்கிறது, அவனைப் போலவே.

உறக்கமும் அஞ்சகிறது, அவர்களை நெருங்குவதற்கு, வயிற்றிலே புகை மண்டலம். இடையிடையே அது நாசித் துவாரங்களைச் சுட்டெரித்துக் கொண்டு நெடுமுச்சாக வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறது.

'என் நித்திரை வரேல்லையே!' அவன் கேட்பதற்கு நினைக்கிறான்.

'வேண்டாம். துயரங்களைத் தோண்டிப் பாக்கிறது. அது பெருகிக் கொண்டு இருக்கும்.'

தன் மனத்தை அடக்கிக் கொண்டு, ஒரு விலகலில் தப்பித்துக் கொள்ள என்னுகிறான்.

'அகத்தியிலும் இலையில்லை!

காலையில் கண்கலங்கிக் கொண்டு அவள் சொன்னாள். அப்போதுதான் அவன் கண்ணில் படுகிறது. வீட்டுக் கோடியில் நிற்கும் அகத்தி, 'ஏக்ஸ்ரே' எடுப்பதற்கு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் கயரோகக்காரன் போல வெறும் கொப்பும் கினையுமாக.

முன்னரெல்லாம் தேடுவாரற்றுக் கிடந்த அகத்தி இலைகள். இன்று அவன் குடும்பத்து அரைகுறை உணவுக்குத் தொட்டுக் கொள்ளும் சம்பல்... கண்டல்... தன்னீர்ச்சொதி... ஆகமாறி மரம் முழியாக நிற்கிறது.

அவனும் இன்று அந்த அகத்தியைப் போலத்தான். காதில் கிடந்த தோடும் கடந்த வாரம் கடைசியாகக் கழற்றி அவன் கையில் ஒப்படைத்துவிட்டாள்.

ரஜனி இன்னும் அழுது கொண்டு கிடக்கிறது.

அதன் அவலக் குரல் அவன் வயிற்றிலிருந்து... அவன் வயிற்றிலிருந்து... குழந்தைகளின் வயிற்றிலிருந்து... எழுந்து கொண்டிருப்பது போன்ற பிரமையில் அவன் துடிக்கிறான்.

அவனுக்கும் வாய்விட்டு அழு வேண்டும்போல மனத்திலே ஒரு உந்தல். ஏக்கத்துடன் அவளை நோக்குகிறான்.

அவள் விழிகள் அவன்மேல் பதிந்து அந்த இருளில் நீராகப் பளபளக்கின்றன.

'நான் இப்ப வாய்விட்டால்... அவளையும் சேர்த்துக் கொண்டுதான் அழுவேண்டி இருக்கும். சுதந்திரமாக அழுகிறதுக்கும் முடியேல்லையே!' என்று நினைத்துக் கொண்டபோது, எப்போதோ படித்து மனத்தில் பதிந்துபோன கவிதை ஒன்று நினைவில் மிதக்கிறது.

"என்ன அழுவிடு
என்ன அழுவிடு
அன்ன என்ன
அழுவே படைத்தாள்.
வானம் அழுவது
மழையென்னும் போது;
வையம் அழுவது
பளியென்னும் போது;
கானம் அழுவது
கலையென்னும் போது;
கலைஞர் அழுவது
கவிதையாகாதோ!"

'...என்றால் நான் அழுவது... என்னாகும்? கண்ணீராகும். பசிக்கிற வயிறு கண்ணீரால் நிரம்புமென்டால் நானும் அழுலாம். இல்லையென்டால் நான் எதுக்காக அழுவேனும்! அழுகிறதாலே ஆகப்போகிறது என்ன!!'

'ஆனால் ரஜனி அழுகிறது'

அது என்றை பிள்ளைகளின்றை செல்லப் பிராணி.

முன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் அரும்பாடுபட்டு வீட்டுக்கு கொண்டுவந்து சேர்த்தன். பின்னள்களுக்கு அப்போது உண்டான குதாகலம்! நீண்டகால ஆசை நிறைவேறிலிட்ட ஆனந்தத்தில் துள்ளிக் குதித்தார்கள். அப்போது இதுக்குப் பெயர் ரஜனி அல்ல. வெறும் நாய்க்குட்டிதான். மொனுமொனு என்று பார்ப்பதற்கு மெழுகுப் பொம்மைபோல.

அவனுடைய மூத்த மகன். பத்து வயது நிரம்பியவன். அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

'அப்பா, இதுக்கு என்ன பெயர்?'

'நீ சொல்லன் பாப்பம்'

'நீங்கதான் நல்ல பெயராகச் சொல்லுவியன்'.

சற்று நேரத் தடவின் பின்னர் அவன் சொன்னான்:

'வீமன்... வீமன்'

'அப்பாவுக்கு ஒண்டும் தெரியாது. இது பழைய காலப் பெயர்

'மகன் கைதட்டிக் கேவியாகச் சிரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.'

'வீமன் நல்ல தெரியசாலி. எல்லோரையும் துணிஞ்சூபாதுகாக்கிறவன். அவனைப் போலேதான் இதுகும் வீட்டைக் காக்கும்.'

'நீங்கள் அந்த வீமனைக் கண்டனிங்களே?'

'இல்லை'

'பாரதக் கதையிலே வாற வீமன்தானே! எங்கடை ஸேர் வகுப்பிலே சொன்னவர்.'

'ஓமோம் அந்த வீமன்தான்'

'அந்த வீமன் இப்ப நல்லாக் கிழவனாகி இருப்பார். நான் சொல்லட்டுமே... சோக்கான ஒரு பெயர்! இதுக்குப் பெயர்... ரஜனி... ஓமோம் ரஜனி.'

'பாரதத்து வீமன் பழைச் சினிமா ரஜனி புதிக்'

அவன் தனக்குள் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டான்.

அன்று முதல் குழந்தைகளின் உயிர்த் தோழன். இந்த ரஜனி. அவர்களோடு சேர்ந்து 'குடுகுடு'வென்று உருண்டோடும். விளையாடும். அதற்கென்று தினமும் ஆட்டுப்பால் விசேஷ உணவு. வாரந்தவறாமல் கடல் குளிப்பு. அழுபடுத்தும் கழுத்துப்பட்டி.

அந்த ரஜனிதான் இன்று எலும்பும் தோலுமாக மெலிந்து போய்க் கிடக்கிறது. பளிங்குக் கண்கள் நீர்வடிந்து பஞ்சடைந்து கிடக்கின்றன. நாக்கு எப்பொழுதும் வெளியே தொங்குகிறது. வயிறு முதுகுடன்

'நன்றாக ஒட்டிப்போய்க் கிடக்கிறது.

அவன் கடந்த ஒரு வருடத்துக்கு முன்னர் சம்பள உயர்வு கேட்டு வேலை நிறுத்தத்தில் குதித்தவர்களுள் ஒருவன். விலைவாசி உயர்வினால் வாழ்க்கைப் பஞ்சைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலாதென்ற கஷ்டத்தினால் தானே வேலை நிறுத்தத்தில் இறங்கினார்கள்? இவர்கள் உள்ள வேலையையும் இழந்தால்...?

இனிமேல் தனக்கு வேலை கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையே அவனுக்கில்லாது போய்விட்டது. வேலைதான் பறிபோய்விட்டது. வயிறுமா இல்லாது போய்விடும்?

எப்படியாவது வாழ வேண்டுமே என்ற நிலைக்கு வந்தபோது தேங்காய் வியாபாரம் செய்தான்; சாக்கு வியாபாரம் செய்தான்; கருவாட்டு வியாபாரமும் செய்து பார்த்துவிட்டான். 'செட்டிக்கு வேளாண்மை ஜென்மத்துப் பகை' என்பார்கள். அவனுக்கு வியாபாரம் ஜென்மத்துப் பகையாக முடிந்தது. மனைவியின் கையிலே, கழுத்திலே கிடந்தவற்றை எல்லாம் ஓவ்வான்றாக விழுங்கி ஏப்பம் விட்டது.

காலையில் வீட்டிலிருந்து இன்று கிளம்பி வெளியே சென்ற அவன், வழைமொல எங்கெங்கோ எல்லாம் அலைந்தான். தன்மானம் என்பதைக் கைவிட்டு, 'பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்திடும்' என்ற நிலையில் யார் யாரையோ எல்லாம் உதவிதேடி நாடினான். அவனுடைய களைத்த முகமும், பசித்த விழிகளும், கலைந்த கேசமும், அழுக்கடைந்த உடைகளும் கண்டு அவன் நண்பர்கள் என்று இருந்தவர்களே விலகி ஓட ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

மாலையாகிவிட்டது. வீட்டில் குழந்தைகளும் அவனும் பட்டினி. வெறுங்கையோடு எப்படி வீட்டுக்குத் திரும்புவது? அங்கே போகாமலும் வேறு போக்கிடந்தான் ஏது?

அவன் வாடிச் சோர்ந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான்.

அடுக்களை வாசலில் அவனுடைய ஒன்றரை வயதுக் குழந்தை; அதன் கையில் சிறிய ஒரு பாண் துண்டு. முத்தவர்களும் அவனும் அடுக்களைக்குள்ளே. அந்தப் பாண் துண்டைப் பார்த்தபோது அவன் வயிற்றில் பால் வார்த்தது போன்ற குளிர்ச்சி. கண்களில் நீர்முட்ட, வீட்டு வெளிப் படலைக்குள் அவன் சற்றுத் தாமதித்து நிற்கிறான். உள்ளே வருவதற்கு, அவனுக்குத் தன்னை அறியாத ஒரு தயக்கம்.

குழந்தைக்கு நேரெதிரே விறாந்தைக்குக் கீழ் முன்னங்கால்களை நிலத்தில் ஊன்றி நிமிர்ந்து குந்தி இருக்கிறது ரஜனி, அவன் உள்ளே வருவதைக் கூட அது கவனித்ததாக இல்லை. வழைமொல எழுந்தோடி வந்து அவன் கால்களை நக்கவும் இல்லை. அதன் பசித்த பார்வை குழந்தையின் கையிலே உள்ள பாண் துண்டில் பதிந்து

கிடக்கிறது. அதனுடைய தொங்கும் நாவிலிருந்து நீர் சொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. இடையிடையே பரபரப்போடு வாலை மெல்ல ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

குழந்தை பாண் துண்டை வாயில் வைத்துக் கடித்து இழுத்துவிட்டு, மிகுதியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு அடுக்களைக்குள்ளே திரும்பிப் பார்க்கிறது.

அதுதான் சமயமென்று பார்த்திருந்த ரஜனி. 'அவக்கென்று விறாந்தைமேல் பாய்ந்தேறி, குழந்தையின் பாண் துண்டைக் கெளவிக்கொண்டு ஓடுகிறது.

குழந்தை வீரிட்டுக் கத்துகிறது.

தாய் பதறிக்கொண்டு ஓடி வருகிறாள்.

அருகே கிடந்த தும்புக் கட்டையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, தயங்கி நிற்கும் ரஜனியை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்று அதைப் போட்டு அடிக்கிறாள்.

ரஜனி பாண் துண்டைக் கீழே போட்டுவிட்டு ஊளையிட்டு அழுதவண்ணம் கண்களில் நீர்வடியக் காலைத் தூக்கிக்கொண்டு வளைவுக்குள் சுற்றி ஓடுகிறது.

நிலத்தில் விழுந்து கிடக்கும் அந்தப் பாண்துண்டை அவசர அவசரமாக அவள் கையில் எடுத்து, வாயினால் அதில் ஒட்டிக் கிடக்கும் மண்ணை ஊதி, பின் சேலைத் தலைப்பினால் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டு திரும்பவும் அதைக் குழந்தையின் கையில் கொடுக்கிறாள்.

குழந்தையின் அழுகை அடங்குகிறது. அதற்கு மறுபடியும் பான் கிடைத்து விட்டதான் மகிழ்ச்சி, பாணை வாயில் வைத்து ஆவலுடன் கடித்துத் தின்றது.

அவள் குழந்தையை உள்ளே கொண்டு செல்வதற்காகக் குனிந்து, அதைத் தூக்கிக்கொண்டு நிமிருகிறாள். அவன் நின்று கொண்டிருப்பது அப்பொழுதுதான் அவள் கண்களில் படுகிறது.

அவள் கண்கள் அவளை அறியாமல் உடைப்பெடுக்கின்றன. அவன் கண்களும் சேர்ந்து சொரிகின்றன.

அப்பொழுது அவர்கள் இருவருக்குமிடையே வந்து விழுந்த மௌனம், இன்னும் அது கலையவேயில்லை.

ரஜனி இப்போதும் அழுதுகொண்டுதான் கிடக்கிறது.

'ஏழைக்கு நாய் ஒரு ஆடம்பரம். எங்கடை வயித்தையே நிரப்ப முடியாத எங்களுக்கு அது ஒரு பாரம். எங்களிட்டை என்ன கிடக்குது, நாய் வீட்டைப் பாதுகாக்கிறதுக்கு.

இப்போது அவனுடைய அசமாத்தத்தை காணவில்லை. நாலு குழந்தைகள், வயிற்றில் ஒன்று; அவன்; அவள் எல்லாருடைய வயிற்றுப் பசியும் அவனுக்குத்தானே! இந்தப் பசிக் கொடுமீகன் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவளை விழுங்கிவிட்டனபோலும்!

ரஜனி, அதற்கு உறக்கமே இல்லை. அது தொடர்ந்து அழுதுகொண்டே கிடக்கிறது. பசி, தீராத நோய்லவல்? இந்த நோய்க்கு மருந்துதான் என்ன?

தீராத நோயினால் அனு அனுவாகச் செத்துக் கொண்டு கிடப்பதைவிட... உலக உத்தமர்.... அஹிம்சாழர்த்தி... மகாத்மா காந்தி... தீராத வலிப்பு நோயால் அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டு கிடந்த கன்றுக்குட்டியை என்ன செய்தார்? நீரிலே முழுகடித்துக் கொன்றுவிடுமாறல்லவா பணித்தார்?

அவன் இதயத்தையும் அந்தப் பயங்கர இரவின் அந்தகாரம் முடுகிறது. இருளில் இதயம் பலவீனப்பட்டு அந்தரித்து... தன்னுள்ளே ஒரு கொதிப்பு... ஒரு வெறி... இல்லை, காந்தியின் காருண்யம்... தலை தூக்குகிறது.

அவன் படுக்கையை விட்டுத் திடமிருந்து எழுகிறான். மாளாத பசிப் பிணியால் ஓயாது அழுதுகொண்டு கிடக்கும் அந்த ரஜனியை...

'ரஜனி... என் பிள்ளைகளிலே ஒன்று. ரஜனியை என்றால்... என் பிள்ளைகளையுமா?' ஜீயோ...! நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லையே! என்னைப் போல வேலை இழந்த சிலர் குடும்பத்தோடை தற்கொலை செய்தார்களே! இந்த உணர்வு. இந்த வெறி வேண்டாம்... வேண்டவே வேண்டாம்.

அவன் சோர்ந்து படுக்கையில் விழுங்கிறான். உடல் தளர்ந்து, உள்ளமும் களைத்து, எப்படியோ உறங்கிப் போய்விடுகிறான்.

குழந்தைகளின் அழுகுரல் திரும்பவும் திடுக்கிட்டு அவனைக் கண்விழிக்கச் செய்கிறது.

பொழுது நன்றாக விடிந்துவிட்டது. குழந்தைகளைப் பார்க்கிறான். பரபரப்போடு. படுக்கையில் அவர்கள் இல்லை. அழுகுரல் வீட்டுக்குப் பின்புறமிருந்து எழுகிறது.

அவன் எழுந்து ஒடுக்கிறான். அங்கே... ரஜனி தலையையும் கால்களையும் ஏறிந்து கொண்டு நீட்டி நியிர்ந்து நிலத்தில் கிடக்கிறது. அதன் திறந்த வாயிலும் முக்கிலும் ஏறும்புகள் ஊர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

குழந்தைகள் சுற்றி நின்று அழுகிறார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்து அவனும் விழ்முகிறான்.

அவனாலும் கண்ணீரை அடக்க முடியவில்லை.

அவன் அங்குவந்து தங்களோடு சேர்ந்து அழுதுகொண்டு நிற்பதைக் கண்டு, அவனுடைய முத்த மகன் விம்மலுடன் சொல்லுகிறான்.

'அப்பா, பள்ளிக்கூடத்திலே அன்டைக்கொருவர் வந்து பேசினாரப்பா'

'என்ன பேசினவர்?'

'தனியொருவனுக்குணவில்லையெனில் - இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்' என்று சொன்னவர்.

'அதுக்கிப்ப என்ன?'

'ரஜனி பசியாலேதானே செத்துப் போச்சு!'

'வாய் திறந்து 'ஆம்' என்று சொல்லுவதற்கு அவனால் முடியவில்லை. தலையை மட்டும் மெல்ல ஆட்டுகிறான்.

'அப்ப... நாங்களும் ஒரு நாளைக்குப் பசியாலே...?'

மகன் சொல்லி முடிக்கவில்லை. அவன் பதறிக்கொண்டு அவன் வாயைக் கையால் பொத்தி 'கோவென்று கதறுகிறாள்.

தாயின் கரத்தை மெல்ல விலக்கி விட்டுக்கொண்டு அவன் கொதிப்போடு தகப்பனைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்:

'அப்பா. எங்களையும் ரஜனியையும் சாப்பாடில்லாமல் சாகடிக்கிறவை, அவையளை நாங்கள் கொல்ல வேணும். நாங்கள் கொல்லுவம், நாங்கள் வளர்ந்தாப்போலே கொல்லுவம்... கட்டாயம் கொல்லுவம். எங்களைப் போல ஒரு நாய்கூடச் சாப்பாடில்லாமல் சாகவிடமாட்டம். இந்த ரஜனியாணை சத்தியம்ப்பா.'

அவன் தன் கண்களில் வடிந்து கொண்டிருந்த நீரைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டு, கண்களிலே புதிய ஒளியும் உள்ளத்திலே வெரம் பாய்ந்த உறுதியுமாக வாஞ்சையோடு மகனை இறுக்க கட்டி அணைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

-“மல்லிகை”-

மனிதம்

தயக்கமாக இருந்தது, புறப்படுவதற்கு.

தனித்துப் போக வேண்டும்.

சன சமுத்திரத்துக்குள்ளே சங்கமித்து ஒரு துளியாகி டறைந்து நிற்பதில் மனதுக்குள்ளே ஒரு தேறுதல்; ஒரு பலம், கடந்த பத்துத் தினங்களாக இப்படியான ஆறுதல் கண்ட இந்த மனதுக்கு இன்றொரு சோதனை.

சயிக்கிளைக் கையில் எடுக்கும்பொதுதே உள்ளூர் இனம்புரியாத ஓருவகைப் பதற்றம். போய் வர வேண்டிய பயங்காரம் நிறைந்த பாதைகள், விஷப் பாம்புகளாக நெஞ்கக்ககுள் நெளிகின்றன.

கோயிலில் வைத்து கூட்டத்தோடு கூட்டமாக முத்தவனை இராணுவம் கைது செய்து கொண்டு போய் ஐந்து தினங்கள், அவன் நோயாளி. அவன் இப்போது எங்கிருக்கிறான் என்பதும் தெளிவாகத் தெரியவராது.

அவன் உயிருடன் வீடு திரும்புகிறவரையும் வாய் நனைப்பதில்லை எந்பதாகவே அப்போது அவன் கைதான் தினம் மனம் சபதம் கொண்டது.

அவன் கிடக்ககிறாள். கண்ணீரால் உதட்டை நனைத்துக் கொண்டு,

அவனை ஏந்திச் சுமந்து ஈன்ற அந்த வயயிறு கண்ணீரால் தானே நிரம்பும்!

சினனதுகள் பாவம்! அன்னாவை நினைத்து அழுது ஓய்ந்து 'இல்லி தூர்ந்த பொல்லாவறுமிலை'யெனப் புலவன் சொன்னானே.... அந்த வெறுமுலைதானும் வாய்க்குக் கிட்டாமல் களைந்து, சோர்ந்து, வியர்ந்து சுருள்... அவன் என்முகம் நோக்குகின்றான்.

பசி பசி

கொடுரமான... குருரமான... மனிதனைக் கொன்று மாயிசமாகப் புசித்த கதைகளெல்லாம் வெறும் கற்பனைகளால்ல. சத்தியத்தின் சத்தியங்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் பசி.

பசியா அது! அக்கினி.... அடிவயிற்றிலிருந்து பற்றிக் கொண்டு சீறி எரியும் கவாலை, குருதியும் தசையும் சிந்தாமல் முழுமையாகக் கூபளீகரம் செய்யும் கொடிய நோய்.

தமிழ்க்கிழவி ஒளவை முதாட்டி பாடினாள்: 'மானம், குடிப்பெறுமை, கல்வி, ஈகை, அறிவுடைமை, தானம், தவம், உயர்வு, தொழில் முயற்சி, பெண்ணாசை பத்தும் பறந்து போம் பசி வந்திடில்'

சீ, இவை மாத்திரமா? ஆத்மாவையே உறிஞ்சிக்குடிக்கும் இரத்த வெறிகொண்ட கோரப் பேய் இந்தப் பசி.

போகும் வழியில்... சந்தியில்... மூலையில்.... பற்றை மறைவில்... வடலிக் கூடலில்... இங்கெல்லாம் துப்பாக்கிகளைக் கையில் ஏந்திப் பதுங்கி இருக்கும் கொலைகாரப் பிசாக்கள் நினைவுக்கு வந்து கை, கால்கள் உதறுக்கின்றன.

சின்னதுகளின் களை இழந்து இருண்டுபோன முகம்... பூவற்கரைப் பிள்ளையார் கோவிலில் ஆங்காங்கே கல்லடுக்கிப் புளைகந்து கொண்டிருக்கும் அடுப்புகள்... போ... போ... என்று மூர்க்கமாகத் தள்ளி உதைக்கின்றன.

புறப்படும் போது அவள் சொன்னாள்

'கவனம்.... ஓருக்கால் வீட்டடையும் பார்த்துக் கொண்டு வாருங்கோ!'

தலை மாத்திரம் அசைகின்றது.

சம்மதமோ! மறுப்போ!

இது அவருக்கும் புரிந்திருக்காது

சயிக்கின் நெல்லியபடி திக்கம் வீதியைத் தாண்டிவிட்டது.

இனிமேல் கொற்றாவத்தை,

கொலை வெறி கொண்ட பிசாக்கள் பெயர் சூட்டி இருக்கும் 'கொட்டியாவத்தை' அதையும் தாண்டினால் பொலிகண்டி என்ற புலிகண்டி, கம்பர் மலைக்குப் போய்ச் சேர்வதற்கு இரண்டு மைல் தூரம்.

வடமராட்சித் தாக்குதல் ஆரம்பித்த அன்று நடு இரவு. இந்தப் பயங்கரப் பிரதேசங்களை எல்லாம் தாண்டி நடுநடுங்கி உயிருக்கங்கிடி, வதிரி பூவற்கரைப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு பதுங்கிப் பதுங்கி ஓடி வந்து சேர நேர்ந்தது. இப்படி ஒடோடி வந்தவர்கள் தொகை ஜியாயிரம் இருக்குமா! அல்லது பத்தாயிரம் இருக்குமோ! அல்லது அதற்கும் கூட....

தாக்குதலின் போது கோயில்களில் தஞ்சம் புகுந்த ஆயிரக்கணக்கான அப்பாவி இளைஞர்களுக்குப் புத்திமதி சொல்வதற்கு அழைப்பதாகக் கூறி, தந்திரமாக கைது செய்து வெற்றி வாகை குடிக் கொண்டு வீரத்துடன் போன பின்னர்...

பசி வாழ்வின் நிதர்சனங்களை தரிசனமாக்கிய பசி...

'மாஸ்ரர், என்ன உதவி வேணும்?

இதயத்திலிருந்து எழுந்து வராத சம்பிரதாயக் குசலங்கள்.

'இஞ்சை ஆரை, ஆர் கவனக்கிறது.'

சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கேற்ப இலகுவான நமுவல்கள்,

'உங்களுக்கென்ன நன்பர்கள், சொந்தக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்.'

சாதுர்யமாகத் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் சமாதானங்கள்.

முகத்துக்கு முகம் கண்டும் காணாதது போல, முகம் சுழித்துத் தலை திருப்பிச் செல்லும் பொய் முகங்கள்.

கையில் காசிருந்தால் நினைத்த காரியங்களை நினைத்தது போல இலகுவாகச் சாதிக்கலாம் என்ற மனமயக்கத்தைப் போக்கடித்துவிட்ட சந்தர்ப்பம் இது.

காசிருந்தால் வேண்டிய இடங்களுக்கெல்லாம் ஓடிச் சென்று பணத்தை வீசிப் பண்டங்களை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் பொய்த்துப் போன நிலையில்....

பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு உணவுப் பண்டங்களை விநியோகிக்கின்றன என்ற வதந்தி செவியில் வந்து விழுந்து புறப்படச் செய்துவிட்டது.

சயிக்கிள் ஆலங்கட்டைச் சுடலையைத் தாண்டி, செட்டி தறை சித்திவிநாயகர் ஆலயத்தையும் கடந்து விக்கி கடைக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டது.

விக்கிகடை.... சாம்பல்மேடாகிக் கிடக்கிறது.

அதற்கும் பின்புறத்தில் ஐந்து எலும்புக் கூடுகள் ஏரிந்தும் ஏரியாத நிலையில் கருகிக் கிடக்கின்றன.

நெஞ்க வேகமாக அடித்துக் கொள்ளுகிறது. வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. பதற்றத்தினால் சயிக்கிள் கீழே சரிவது போலத் தோன்றுகிறது.

ஒருவாறு சுதாகரித்து, நிதானப்படுத்திக் கொண்டு வந்த வழிக்கே திரும்பி விடுவோமா என்று மனம் மறுகுகிறது.

திரும்பிப் போய் அவளுக்கென்ன சொல்வது! ஓட்டிய வயிற்றோடு ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் சின்னதுகளின் வயிற்றுப் பசிக்கு..... போலி ஆதரவு காட்டும் பொய்மை வார்த்தைகள் உணவாக முடியுமா?

சயிக்கிள் முன்னேறுகிறது.

'கொட்டியாவத்தையைத் தாண்டியாற்று.'

இனிமேல் 'புலிக்ஸ்டிதா'....'

இருந்தாற்போல நாசியில் ஒருவகை நாற்றம் காற்றோடு கலந்து வந்து நெஞ்சிலே முட்டுகிறது.

பார்வை அங்கு மிங்கும் சுழலுகிறது.

குருநாதர் கோவில் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு வடக்குப் புறமாக உள்ள வடலியோரத்து ஒருங்கையில் பினங்கள்.... அருகுருங்கே முன்று பினங்கள்.... காகங்களும் நாய்களும் குத்திக் குதறி பிழ்த்துப் பிடுங்கி....

சயிக்கிள் வேகமாக ஓடுகிறது.

இந்தக் கோரங்கள், கொலைகளாவிடவும் கொடியதா, இந்த வயிற்றுப் பசி?

சமரபாகைக் கடந்து மாடந்தைப் பிள்ளையார் கோவிலையும் தாண்டிய பிறகுதான் ஒரு மனித ஜென்மம் கண்ணில் தட்டுப்படுகிறது. கையில் தடியைப் பிடித்துக் கொண்டு வீட்டுப் படலையில் குத்திக் கொண்டிருக்கிறது, எழுந்து நடப்பதற்கு இயலாது தளர்ந்து போன அந்தப் பிறவி.

சயிக்கிள் தன் வேகம் குறைந்து மெல்லத் தரிக்கிறது.

“என்னாச்சி?”

“பிள்ளையரும் பேரப்பிள்ளையரும் என்னை விட்டிட்டு ஓடி விட்டுதுகள் மோனை, நான் நடக்கமாட்டன் தன்னி தவந்தில்லாமல் கிடக்கிறன் ராசா”

“இருந்து கொள்ளேண் ஆச்சி உப்பிடிப் போறன் ஏதும் கிடந்தால் வாங்கி வாறன்”

மீண்டும் சயிக்கிள் புறப்படுகின்றது.

வல்வெட்டித்துறை வீதிவரைக்கும் இப்போது வந்து சேர்ந்தாயிற்று.

முன்பின் யோசிக்காமல் இந்த வீதியைப் பட்டெடன்று கடக்கலாமா? இது வல்வெட்டித்துறை வீதியல்லவா?

சயிக்கிளிலிருந்து கீழே இறங்கி மெல்ல மெல்ல முன்னோக்கி உருட்டிச் சென்று வீதியின் இரு மருங்கிலும் பார்வையை விட்டுத் துழாவி யாருமே இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு சட்டெண்டிரு சயிக்கிளில் பாய்ந்ததேறி அந்த நெருப்பாற்றையும் நீந்தி வந்தாகிவிட்டது.

இப்போது பாரதி சனசமூக நிலையத்துக்கப்பால் சயிக்கிள் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் சற்றுத் தூரம் சென்றதும் கம்பர் மலை பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கக் கடை வந்து விடும்.

“இனியென்ன அரிசி, மா, சினி, உப்பு, புளி அந்த ஆச்சிக்கு விசிக்கேத்து, காசிருந்தால் சின்னதுகளுக்கும் விசுக்கேத்து...”

எல்லாம் கிடைத்துவிட்டதான் புளுகம் மனதுக்கு, இது வரைபட்ட சிரமங்களெல்லாம் பஞ்சாகப் பறந்து விட்டன. வயிற்றிலும்

பசி மெல்லக் கிள்ளி விளையாடி, தான் இருக்கிறேன் என்பதைக் காண்பிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

ஓன்று இரண்டு மனிதத் தலைகள் அந்தக் கணக்கு முன்னால் தென்படுவது போலவும் ஒரு தோற்றம்.

சமிக்கினுக்கு இப்போது நம்பிக்கையிற் பிறந்த ஒரு உதவேகம்.

இயலுமான வலுக்கொண்டு சமிக்கிள் வேகம் கொள்கிறது.

திடீரென்று அவன் வீதியில் வந்து மிதக்கிறான். அரையிலே இயன்கூடு, கையிலே நுரை ததும்பி நிற்கும் கள்ஞாமுட்டி.

சமிக்கிள் சட்டென்று தரித்து நின்றுவிடுகிறது. அவனைத்தான்டி அப்பால் போவதற்கு முடியவில்லை.

அவன் இன்னும் பதினெட்டு வயது கூட நிறையாத பிஞ்சுப் பொடியன். உழைப்பினரில் உரமேறிக்கிடக்கும் கம்பீரமான அவன் தோற்றத்தைக் கண்டு அப்படிச் சொல்வதற்கு இயலாது. எப்படியும் இருபத்தைந்து வயதுக்குமேல் தான் கணிக்க வேண்டி இருக்கும். அவன் முகத்தில் மாத்திரம் குழந்தைத் தன்மை கலையாத இளமையின் முத்திரை பதிந்து கிடக்கிறது.

ஓன்பது பிள்ளைகள் உள்ள குடும்பத்தில் முத்தவனாகப் பிறந்தவன் அவன். தகப்பன் பனைமரத்தில் ஏறிய ஒரு சமயம் தவறிக் கீழே விழுந்து கால் முடமாகி, நோயாளியாகக் கிடக்கிறான். அதன் பிறகு அந்தக் குடும்பத்தைப் பாதுகாத்து வயிற்றுக்குப் போடும் பெரும் பொறுப்பை இந்த இளவயதில் அவன் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னம் பொக்களிப்பான் வந்தவேளையில் தகப்பன் கொடுத்தனுப்பிய தனிமரத்துப் பனங்கள்ளைத் தினமும் காலையில் வீடுதேடிக் கொண்டு வந்து தந்தவன் அவன். அன்று முதல் அவனுடைய சில நல்ல இயல்புகள் மனதுக்குப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டன. அவனை எப்போது சந்திக்க நேர்ந்தாலும் இரண்டு வார்த்தைகள் அன்பாகப் பேசிக் கொள்வதுதான் வழக்கம்.

இப்போதும் அவனைத் தாண்டி இந்த நெருக்கடிக்குள்ளேயும் விலகிப் போவதற்கு இயலவில்லை.

'என்ன தம்பி, ஊருக்குள்ளை நிற்கிறாய்? ஆமிக்காறன் பிடிச்சுக் கொண்டெல்லே போகப் போறான்!'

'என்னையும் வந்து பிடிச்சவன்கள் தான், பிறகு விட்டிட்டுப் போவிட்டான்கள். நாங்கள் ஊருக்கை நின்டு என்ன சொத்துப்பத்தைப் பாதுகாக்கப் போறம்! எங்களிட்டை என்ன கிடக்குது! இந்தத் தொழிலை செய்தாத்தான் வயித்துக்கூக் கிடைக்கும், ஜயாவும் நானுந்தான் வீட்டிலை, அம்மாவும் சகோதரங்களும் கோயிலை போய் இருக்கினம்.'

'அது சரி உன்னை எப்படி விட்டிட்டுப் போனவன்கள்?'

'நான் கள்ளுச் சிவிறவனெண்டு சொன்னன்.'

'நம்பியிருக்கமாட்டான்களே, இப்ப எல்லாரும்... பெரிய சாதிக்காரர்க்கு அப்படித்தான் சொல்லுகினமாம்.'

நான் பணை ஏற்கிக் காச்கப்போன கையைப் காட்டினன். அதுசரி வாத்தியார் இப்ப எங்க போறியள்?

'சங்கக் கடைக்கு...'

'சங்கக் கடையிலை ஒரு கிலோ அரிசியும், ஒரு கிலோ மாவுந்தான் பத்து மணிபோல குடுத்தவை. அதைத்தான் நான் கோயிலடிக்குக் கொண்டுபோய் அம்மாவிட்டைக் குடுக்கப் போறன். கஞ்சியைக் கிஞ்சியைக் காச்சிக் குடுக்கட்டும். வாத்தியார் பாடும் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். பிள்ளையானுக்கு என்ன செய்யிறியன்!'

'அதுதான் கடைப் பக்கம் ஒருக்காப் போறன்.'

'நேரம் போயிட்டுது வாத்தியார் கடை பூட்டிப் போடுவினம் கெதியாப் போங்கோ'

சயிக்கிள் மீண்டும் ஒரு புதிய வேகம். எந்த வேகத்தில் ஓடிப் போய்த்தான் என்ன!

கடையைப் பூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

அவர்களுக்கும் பயம், ஆத்மபயம், தப்பித்துக் கொள்ளும் அவசரத்தில் பூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

நம்பிக்கைகள் 'ஷெல்' விழுந்து சிதறிப் போயின. சின்னதுகள்.... ஓட்டியவிறு காய்ந்த முகம்... பஞ்சடைந்த விழிகள்...

அந்த முகங்களைப் பார்க்கச் சுகிக்காத அவள்முகம்...

கணவன் முகத்தைக் காணத்திராணியற்ற அவள் முகம்....

அந்த முகங்களை... அந்த விழிகளை எப்படித்தான் நேருக்கு நேர் போய்ச் சந்திக்கப் போகிறேனோ!

சயிக்கிள் வந்த பாதையில் மீண்டும் திரும்புகிறது. இப்போது அதன் சக்கரங்கள் இரண்டிலும் அடைத்து நின்ற காற்று முழுவதும் வெளியேறி விட்டதோ, என்னவோ! அது ஊர்ந்து ஊர்ந்து மெல்லத் தவழ்கிறது.

அவள்.... வீதியோரத்தில் முன்னர் நின்று கொண்டிருந்த அதே இடத்தில், கள்ளுமுட்டியைக் கையில் தூக்கிச் சமந்தவள்ளனம் நின்று கொண்டிருக்கின்றான்.

'என்ன வாத்தியார் கடை பூட்டியாச்சோ?..

'ஓம் தம்பி, பூட்டிப்போட்டினம்'

சொல்லிக் கொண்டே சயிக்கிள் தரித்து நிற்கிறது

'தான் நினைச்சனான் பூட்டிப்போடுவினம் எண்டுதான்'

'அதுக்கென்ன செய்யிறது! அங்கினை போய்ப் பாப்பம்.'

'ஒண்டும் வாங்க மாட்டியள். கடையளைல்லாம் உடைச்சுப் போட்டாங்களாம். கடையைத் திறந்து யாவாரம் செய்கிறது. ஆருக்கிப்ப ஏலும் வாத்தியார்! பின்னையள் பசிகிடக்கக் கூடாது. வாத்தியார் வீட்டிலை கிடக்கிற அரிசியைம் மாவையும் தல்லாம் கொண்டு போங்கோ.'

மனதுக்குத் தன்னைத் தானே நம்பமுடியவில்லை.

பொய்மைகளையும் போலித்தனங்களையும் கேட்டும் பார்த்தும் ஏமாந்தும் போயிருக்கும் மனது, ஒரு மனிதனைக் கண்டு கொண்ட நிறைவில் வயிறு பூரித்து நம்பிக்கையோடு நெஞ்சு நியிருக்கிறது.

-"மல்லிகை"-

மாண்ஸ் கெட்டவர்கள்

‘இபெண்ணே! நீ யார்? உன் பெயரென்ன? உன்னருகிலிருக்கிற சிறுவன் யார்? உன்னிருப்பிடம் எது? நீ இந்த ராஜசபைக்கு வரவேண்டிய காரணமென்ன? என்று வினவ, சுகுந்தலை திடுக்கிட்டு ஆ! இதென்ன! அரசன் நம்மை யார்களென்று வினவுகிறார்? இவர் நம்மைப் பகற்காலத்திற்கு கூடினவராயிற்றே குறிப்புத் தெரியாதா? இவர் இப்படிக் கேட்டது ஆச்சரியம்! ஒருவேளை செல்வச் செருக்கினால் நம்மை அவமானப்படுத்தக் கருதியிருக்கிறாரோ? அல்லது மறந்து விட்டாரோ? என்னமோ? எல்லாம் இன்னும்...’

அவன் இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டாள்; மனம் பதைத்தாள்.

ஶ்ரீ மஹா பாரத வரலாறு - துஷ்யந்தராஜன் கதையை ஏழுத்தெண்ணிப் படிக்கும் சௌகரியத்துக்காகப் பலத்த சத்தமிட்டு இராச ஆலாபனையோடு ஆரோகண அவரோகண கதியில் பாடிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணாடிக் கிழவர் இந்த ராஜசபையின் அரசனாக அவரைச் சூழ வீற்றிருப்பவர்களெல்லோரும் மந்திரிப் பிரதானிகளோ!

அத்தானி மன்றபத்தில் முடியிடை வேந்தன் முன்னே, அவனுக்கும் தனக்குமிடைய என்றோ ஒரு தினம் வனத்திடையே தோன்றிய - அவன் பக்கத்தில் மாத்திரம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் பினைப்பை ருகுப்படுத்திக் கொண்டு அவன் ஆதரவில் - அவன் நிழவில் ஒடுங்குவதற்கு ஒதுக்கிடம் தேடிக் கைக் குழந்தையோடு ஓடி வந்திருக்கும் அபலைப் பெண் சுகுந்தலைதானா அவன்?

அரசன் சுகுந்தலையை மறந்து, அவன் தந்த சுகத்தை மறந்து நிர்க்கத்தியாக நின்று கொண்டிருக்கும் அவளிடம் கூரம்புகளாகப் பாய்ச்சுகின்ற கொடிய வினாக்கள் - இந்த அரச சபையில் அவளை நோக்கி வீசப்பட்ட வெடி குண்டுகளா?

‘நீ யார்?’

‘இல்லை நான் யார்?’

‘அது எனக்கே தெரியாது’

‘என் பெயரென்ன?’

‘என் பெயரா....! அது தானே இவர்கள் எல்லோருக்கும் நான் விவப்பி ஆக இருக்கிறேன்.’

‘என்னருகில் இருக்ககின்ற பொடியன் யார்?’

‘வேறை யார்? என்றை மகன்’

‘அதையா கேக்கிறன்! அவன் தகப்பன் யார்?’

'அவன் தகப்பன்...! அவர் தகப்பன் இந்த ராசசபையில் இருக்கிற அரசனாக இருக்கலாம்; அல்லது இங்கிருக்கிறார்களே மந்திரிப்பிரதானிகள், அவர்களில் ஒருவனாக இருக்கலாம்; அல்லது இவர்கள் யாருமேயல்லாத வேறை எவனோவொருவனாகவுமிருக்கலாம்.'

'அந்தத் துஷ்யந்தன் யாரென்டு சொல்ல முடியாது?"

'எந்த துஷ்யந்தனை நான் சொல்ல முடியும்?"

'இந்த ராசசபைக்கு நான் வரவேண்டிய காரணமென்ன?"

'இந்த ராசசபைக்கு நான் வந்திருக்கிறதுக்கான காரணம் இந்த ராசசபையாருக்கு அது இதுவரை தெளிவாகத் தெரிந்திருக்குமே! நான் என்றை குடிசைக் கோபுரத்தை விட்டு வெளியுலகத்துக்கு வந்து விட்டனென்டால் என்றை வருகைக்குரிய காரணம் எல்லோருக்குந்தான் என்னைப் பாத்த மாத்திரத்தில் புரிஞ்சபோகும் போது, இந்த ராசசபைக்கா அது இன்னும் தெரியாது?"

ஸ்ரீமஹா பாரத வரலாறு தொடர்க்கிறது.

'எனக்குக் காலமை புத்து மணிபோல்த்தான் பாயை விட்டு எழும்பு முடிஞ்சுது. உடம்பை முறிச்சுப் போட்டது போல உடம்பெல்லாம் ஓரே வலி. இரவு படுக்கப் போகயிக்கை எனக்குக் கொஞ்ச நம்பிக்கை இருந்தது. எவனாவது வந்து என்னை எழுப்புவானென்டு. கண் முழிச்சுப் பாத்த பிறகு தான் அந்த நம்பிக்கையும் பொய்யாகிப் போக்சசெண்ட் உண்மை பட்டெண்டு நெஞ்சிலே குத்துகுது. நடு நடு இரவிலே பதுங்கிப் பதுங்கி வந்து என்னை சுருட்டி எழுப்பிறதெல்லாம் இப்ப கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குறைஞ்ச போக்சி. நான் இப்ப கடிச்சத் துப்பின கரும்பாக மாறிக் கொண்டு வாறன்போல எனக்குத் தெரியுது. எண்டாலும் எனக்குமொரு வயிறு கிடக்கே! என்றை வயிறுதான் கிடக்கட்டும். நான் இரண்டு நாளாகப் பேயாக அலைஞ்சு திரியிறன். பசிபோட்டு வயித்த விறாண்டிக்கிள்ளாது. எழும்பி நடக்கவும் எழும்பாமல் தலையைச் சுத்துது. எண்டைக்குமே அந்தப் பாயைவிட்டு எழும்பாமல் வயித்துக்குள்ளே தலையைச் சுருட்டி வைச்சுக் கொண்டு படுத்தால் என்னென்டு நினைச்சுக் நினைச்சுப் பாக்கிறன். ஆனால் என்றை பிள்ளை... என்றை வயித்துப் பசியைப் போக்கிறதுக்காக - ஆரோ ஒருத்தனுக்கு நான் அவன்றை உடற்பசியைப் போக்கப் போய் - எனக்குத் தெரியாமல் இன்டைவரையும் அவனுக்கும் தெரியாமல் - என்றை வயித்துக்கிள்ளேயே வளந்து வயிறு ஏரியும். அதுக்கு இயற்கையாகத் தாய் குடுக்கிற உணவையும் நான் குடுக்கிறதில்லை. அதை நான் குடுத்தால் நான் உருகி உருக்குலைஞ்ச போய் விட்டால்... என்றை பரிதாபத்தைப் பாத்தா எனக்குப் பணம் குடுக்கப் போறான்கள்? இப்ப பிள்ளைக்குப் பால்மாவுமில்லை. ஒரு துண்டு விசுக்கோத்துக்கூட அதுக்குக் குடுக்கிறதுக்கில்லை!"

அதை நினைச்சுத்தான் நான் என்றை வழுமையான அலங்காரங்களையெல்லாம் செய்யிறன். எல்லாப் பெண்டுகளையும் போலத்தான் நானும் சீலை உடுக்கிறன் தலை சீவிறன், பவுடர் தடவறன். கண்ணுக்கு மை தடவறன். சீலைத்தான் கசங்கிப் போன சீலை. ஆனால் என்றை அலங்காரத்தில் ஏதோ ஒரு வித்தியாசமிருக்கிறதாக எனக்குத் தெரியுது. இல்லையென்டால் என்னைக் கண்டவுடனேயே எல்லாருக்கும் மற்றப் பெண்டுகளைவிட வித்தியாசமாகத் தெரியுதே, அது எப்பிடி?

'நான் பன்றண்டு மணிபோல் கீரிமலை வசவை மறிச்சு அதிலேறிக் கொள்ளுறந். என்றை தலையைக் கண்டதுதான் தாமதம் வ்கவுக்கு உள்ளுக்கிருக்கிற அத்தனை கண்களும் என்னைக் கொத்தித்தின்னுதுகள்! எனக்கொரு வேலியில்லை! காவலில்லை, என்னைக் கள்ளாத்தனமாகச் சுவைக்க வேணுமெண்டாலுக்குத் தடை ஒண்டில்லாதபடியால், அதுகளும் சமுகத்திலே நடிச்சுக் கொண்டிருக்கிற போலி நாடகத்தின்றை திரையை விலக்கிப் போட்டுக் கூச்சமில்லாமல் கூத்தாடுதுகள். நானும் சம்மா விடுவனா? சம்மா இருந்தால் என்றை சிவியம்....? கண்ணைச் சமூட்டி எல்லாரையும் ஒரு வெட்டு வெட்டி நோக்கிச் சண்டியிமுக்கிறன். பார்வையை மெதுவாக வீசிக் கொண்டு ஒரு சீற்றில் தனிய இருந்து கொண்டிருக்கிற கிழவிக்குப் பக்கத்தில் போய் இருக்கிறன்.'

'கொண்டக்ரர் என்னைத் தேடிக் கொண்டு என்னைத் தொடர்ந்து வாறான். அவன் எனக்குமொர் ரிக்கெற் எழுத வேணுமல்லவா, அங்கே இருக்கிற மற்றவைக்காக வேண்டி! அவன் வேண்டி அவன் நான் இருக்கிற சீற்றுக்குப் பின்னால் ஒரு துடை அந்தச் சீற்றில் பொருந்தச் சாஞ்சு கொண்டு மற்றக் காலை அகட்டி வைச்சு, இரண்டு துடைக்குமிடைப்பட்ட பாகத்தை என்றை தோளில் முட்டவைச்சு... வசதியாக நிக்கிறானாம். நான் பருத்துறைக்கு ஒரு ரிக்கெற் வாங்கிக் கொண்டு மடியிலிருக்கிற குழந்தையை ஒரு கையால் அணைச்சுப் பிடிச்சுக் கொண்டு 'கான்பாய்க்' கை எடுத்துத் துறக்கிறன். அதுக்குள்ளே என்ன கிடக்குது? முகம் பாக்ககிற ஒரு சின்னக் கண்ணாடித்துண்டு, ஒரு சீப்பு பவுடர் வைச்சுப் பொதிஞ்சிருக்கிற கடுதாசிப் பொட்டலம். எவனோருவனோ கையிலே பிடிச்சு இமுக்கிறபோது உடைஞ்சபோன காப்புத் துண்டுகள். என்றை மகனுக்கு விளையாட்டுப் பொருளாக அதவும் உதவுமெண்டதால், உள்ளுக்குப் போட்டு வைச்சிருக்கிறன். கையை வைச்சுச் சம்மா துழாவினால் காச தானாக மிதந்து வருமா? நான் அவன்றை பக்கமாகத் திரும்பி கண்ணை விரிச்சு, முகத்தை கழிச்சு, சொண்டைக் கூட்டி 'இச்சுக் கொட்டி. காசைத் தவறுதலாகக் கொண்டு வராமல் விட்டதால் ஏமாத்தமடைஞ்சிருக்கின்றன் எண்டதை நடிச்சுக் காட்டிக் கொண்டு பிறகு தலையைச் சரிச்சுக் கடைக்கண்ணால் பாத்து ஒரு வெட்டு வெட்டிப் புங்சிரிப்பை நெழியவிட்டு, 'இறங்கேக்க தாறன்'

எண்டு சொல்லவற்றன். அவனுக்குக் கிடைச்சுக் கொண்டிருக்கிற அற்பு சுகத்தை விட்டு விலக மனமில்லாமல், அதே சமயம் நெடுக அப்பிடியே நின்டால் மற்றவைகள் பிழையாகக் கருதுவினம் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டு மெல்ல அசைஞ்சு திரும்பிப் பின்னுக்கு நடக்கின்றான்.

'நான் வசவை விட்டுக் கீழே இறங்கேக்கையும் அவன் என்னட்டைக் காசு கேக்கயில்லை. கேக்க மாட்டானெண்டும் எனக்குத் தெரியும். ஏன் அவன் கேக்கப் போறான்? அவன்றை வச 'நயிற்பாக' போன சில சமயங்களில் நான் அவனுக்குத் துணையிருக்க அதே வகவில் போயிருக்கிறன். அது போதாதா எனக்கவன்றை வகவில் ஒசிப் பயணம் போக!

'தூண்டிலில் இரையைக் கொழுவி தண்ணீக்குள் ஜோ எறிஞ்சுபோட்டு மீன் கொத்துதோ எண்டு கவனமாகப் பாத்துக் கொண்டு நிக்கிறது போல, நான் வள்ளராண்டிலே தூண்டில் போட்டுக் கொண்டு நிக்கிறன். பிறகு மார்க்கெட்டுக் கட்டிடத்தைச் சுத்திச்சுத்தி வாறன். என்றை இரையைத் தேடிக் கொண்டு எந்த மீனும் வரக் காணன், பிச்சைக்காரன் ஒருத்தன் வாடிச் சோந்து போய் எனக்கு முன்னாலெ வந்து நின்டு கையை நீட்டுறான். பாவம்! அவனும் என்னைப் போல சாப்பிட்டு எத்தினை நாளோ ஆனால் அவன் என்னைவிடச் சுதந்திரமானவன் என்டதாலே தயக்கமில்லாமல் என்னட்டைக் கையை நீட்டுறான். எனக்கு அவனைப் போல பிச்சை கேக்க முடியேல்லை! கேக்கிறவனுக்குக் குடுக்கவும் இன்னட்டக்கு வழியில்லை! முந்திப் பல தடவை நான் அவனுக்குக் குடுத்திருக்கிறன். அவனைப் போல உள்ளவர்கள் ஏமாத்தத்தேடை முகம் வாடிக் கொண்டு திரும்பிற்றதைப் பாக்க எனக்கு மனம் சுகிக்காது. நான் இரண்டைக்குப் பரிதாபமாக அவனைப் பாத்தோ அல்லது என்னை நானே பாத்தோ எண்ட தெளிவில்லாமல் கையை விரிக்கிறன்:

'நேரம் மதியம் திரும்பி நாலு மனி. பருத்துறையிக்கெ அந்தச் சந்து பொந்தெல்லாம் அலைஞ்சு களைச்சுப் போனென் வெறும் பச்சைத் தண்ணிதான் எனக்கும் குழந்தைக்கும் சாப்பாடு. ஆருக்காகவும் நான் அங்கெ காத்துக் கொடிருக்க வேணுமெண்டு, எவனுமெண்னை எதிர்பாத்திருக்கச் செய்யவில்லை. குழந்தை அது பாவம், என்ன செய்யும்! அழுது அழுது அடம் பிடிச்சு கடைசியிலே சோர்ந்து படுத்து விட்டுது. அதையும் தூக்கித் தோளிலே போட்டுக் கொண்டு வந்த பாதையில் திரும்பி மெல்ல மெல்ல நடந்து இந்த ராச சபைக்கு வந்து சேந்தன்.'

அந்த மடம் கடற்கரையை அண்டினாற்போல கடலுக்கும் ரோட்டுக்குமிடையேயுள்ள மனற்பரப்பில் ரோட்டோரமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதன் வடக்குப் புறச்சவர் முற்றாக மூடப்பெற்று கிழக்கு மேற்குத் திசைகளுக்குச் சிறு சுவர் எழுப்பி, ரோட்டோரம் 'ஓ'வெனத் திறந்து காற்றோட்டத்துக்கு வசதியாக

விடப்பட்டிருக்கிறது. வெயில் காலம் அந்தப் பகுதி மக்கள் காற்றாட வந்து படுத்துக் கொள்வதற்கு அது வசதியாக மட்டும். வயோதிபர்கள் எந்த நேரத்திலும் பெரும்பாலும் அங்கு வந்து தங்தியிருப்பதால் வாலிபர்கள் அந்த மடத்திற்கு வருவது மிகவும் குறைவு. அதனால் அது வயோதிப மடமாகவே போய்விட்டது.

மாலைக் காலம் வந்து விட்டால் தினமும் மகாபாரதப் படிப்பு அந்த மடத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கும். குறைந்தது பத்துப் போராவது வெகு உற்சாகமாக அதில் கலந்து கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களெல்லோரும் நிச்சயமாக அறுபது வயதெல்லையைத் தாண்டினவர்களாகத் தான் இருப்பார்கள்.

விருத்தாப்பிய தெசையில் மறுவுலக சம்பாத்தியத்தை மனமுருகித் தேடிக் கொள்ள இச்சை கொண்டவர்களாக விளங்குகிற அந்தக் கூட்டத்திலுள்ள சிலருக்குச் சொந்தமான பல மீன் பிடி வள்ளங்கள் தொழிலுக்குப் போய் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அப்படியில்லாதவர்களுக்குத் திருமணமாகதா ஆண்பிள்ளைகள் தொழில் செய்து சம்பாதித்துக் கொடுக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு இவர்கள் பெற்ற பின்னைகளும் நல்ல வருமானத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு முதல் தான்!

அந்த மடத்தில் நீறணித்த நெற்றியராக வயோதிபர் கூட்டம் பக்திப் பரவசத்தோடு கதை கேட்கும் கவாரசியத்தில் கூடி இருக்கிறது. பல உதிர்ந்தவர்கள் முதுகு கூன் விழுந்தவர்கள், நரை தினர் விழுந்தவர்கள், வழக்கைத் தலையர்கள் என்று பலவேறு கோலத்தில் அந்தக் கூட்டத்தினர் காணப்பட்ட போதும், பொதுவாக எல்லோரும் நல்ல உடல்வாகுடன் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் இந்த படத்துக்குள் குலுக்கிப் போட்ட தாயக்கட்டைகள் போல ஒரு வித ஒழுங்குமின்றி கவரோடும், தூண்டுகளோடும் சாய்ந்தும் சரிந்தும் முகத்தை மாத்திரம் கண்ணாடிக் கிழவர் பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டு காதைக் கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வாகனங்கள் இடையிடையே வீதியில் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவள் அங்கு வந்து சேர்ந்ததன் பின்னர் மடத்திலே கூடி இருக்கும் சபையில் களை கட்டுகிறது. ஒரே கலகலப்பும் குதுகலமுமாக எல்லோரும் உற்சாகத்தோடு குறுகுறுக்கிறார்கள். மகாபாரதக் கதை பாடிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணாடிக் கிழவர் மற்றவர்களை விட அதிகமாகத் துடிக்கிறார். மடத்துக்குள் ஒருங்கின்றி இருந்து கொண்டிருந்த அவர்களின் பார்வையில் இப்போது அவளை வெறித்து வெறித்து நோக்குவதில் ஒரு ஒழுங்கு தோன்றுகிறது. கையிலே புத்தகத்தைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு பாடிக் கொண்டிருந்த கண்ணாடிக் கிழவர் மாத்திரம் கிழக்கு நோக்கிய அவர் இருக்கையைத் திருப்ப முடியாமல், அவளை நேரிட்டியாகப் பார்க்கவும் முடியாமல், பார்க்காமல் இருக்கவும் முடியாமல் அந்தாப்படுக்கிறார்.

அங்கிருக்கின்ற மற்றவர்களைப் பார்க்கப் பார்க்க அவருக்குப் பொறாமையாகவுமிருக்கிறது.

அவர்களை இப்படிக் கலங்கடித்துக் கொண்டு அவள் மாத்திரம் ரோட்டேரத்தில் நிதானமாகக் குழந்தையோடு வீற்றிருக்கிறாள்.

'எனக்கா தெரியாது, இவர்களை என்றை பக்கமாகக் கவர்த்திமுக்கிறதுக்கான வழி! என்னைக் காதலிக்கிறதாகச் சொல்லிக் கொண்டு, தான் மயங்குகிறதாகக் காட்டி என்னை மயக்கி... என்னைக் கைவிட மாட்டேனென்டு வாக்குறுதி தந்து.... என்றை உடலைச் சுவைச்சுச் சுகத்தை அநுபவிச்சுப் போட்டுப் போன கண்கெட்டவன் அடிக்கடி சொல்லுவான் நீ பூப்போல என்டு, என்றை சொன்டு நோசா இதழ் என்டு, என்றை நெஞ்சு செவ்விளானியைப் போல எண்டு. அதெல்லாம் ஒரு காலம். இப்ப நான் மணமில்லாத கடுதாசிப்பு. சொன்டு காஞ்சு பொருக்கடிச்சுப் போச்ச; அதை மறைக்க அடிக்கடி வெற்றிலை போட்டுச் சிவக்க வைச்சிருக்கிறன். கண் சிவந்து கலங்கிப் பூஞ்சனமாப் போச்ச. முகப் பவுடரும் சீப்பும் கண்ணாடியுந்தான் இன்டைக்கு என்னைக் காப்பாத்திக் கொண்டிருக்குது. ஆனால் ஒண்டு... அவன்றை செவ்விளானி. அதுதான் இன்டைக்கு கட்டுக் குலையாமல் கிடக்கு. இந்த ராச சபையிலே இப்ப உண்டாகி இருக்கிற கலகலப்புக்குக் காரணமாக இருக்கிறதும் அதுதான். இவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற மனக் குழப்பங்களுக்கு மத்தியிலெயும் படிப்புத் தொடருது.'

'ஓ' அரசனே! நீர் வேட்டைக்கு வந்தபோது வெளியே யாவரையும் நீக்கி. ஒருவராய்த் தனித்துக் கண்ணுவமுனிவர் ஆச்சிரமத்துக்கு வர, நான் கண்டு எழுந்து மரியாதை செய்து, பொற் பீடமளித்திருக்கச் சொல்ல இருந்து, என் வரலாற்றைக் கேட்டு மையலாகி, பூமிதேவி ஆகாயவாணி இவர்களைச் சாட்சி வைத்து உனக்குப் பிறக்கும் புத்திரனுக்கு முடிகுட்டுகிறேனென்று உறுதிமொழி பேசி, காந்தரவு விவாகஞ் செய்து என்னைக் கூடி... என்னைக் கூடி... என்... னைக்... கூடி...

'இந்த ராசசபையின் அரசன் இப்ப கண்ணாடியைக் கழட்டிக் கீழே வைச்சுட்டு ஆவலோடை என்னை நிமிர்ந்து பாக்கிறார். புத்தகத்தைப் பாத்து கடைசியாக என்னைக்கூடி... எண்டு அழுத்தி அழுத்தி இவர் இழுத்த காரணம் எனக்கு இப்பதான் விளங்குது. இவற்றை நரைச் தலை எனக்கு நல்ல ஞாபகம். நானும் என்றை துஷ்யந்தன்களிலே ஒருதரைக் கண்டுகொண்டன். புத்தகம் படிக்கிறதுக்காகத் தான் இந்த துஷ்யந்தன் கண்ணாடி போட்டுக் கொள்ளுறது, வழக்கம் போல. அரசனால் அடையாளம் காணப்படாத அபலையல்ல நான். இந்த அரசன், நான் அவரைக் கண்டு கொள்ளுறதுக்கு முந்தியே அவர் என்னை அடையாளம் கண்டுவிட்டார். அதனால்தான் மற்றவையாக்கில்லாத உரிமை தனக்கு என்னிலை உண்டென்ற எண்ணத்தில் கொஞ்சம் அதிகமாகப் பதட்டப்பட்டவர். இவரும் முந்தி

ஒரு தடவை என்னட்டை வேட்டைக்கு வந்த துஷ்யந்தன்தான்.

'நான் யாழ்ப்பானம் வஸ்ராண்டிலெ நின்டு கழர்றன். அப்ப இரவு ஒன்பது மணியிருக்கும். இந்த துஷ்யந்தன் பருத்துறை கிழுவிலெ தட்டத் தனியனாகத் தயங்கிக்கொண்டு முதலாளாக இடம் பிடிச்சுக்கொண்டு நிற்கிறார். அங்கே இருந்து அப்பதான் வெளிக்கிட்டுப் போன வசவிலெ மின்டியடிச்சு ஏற்மாட்டாமல் கொஞ்சத் தூரம் வசவுக்குப் பின்னாலெ இழுபட்டுக் கொண்டோடி ஏமாத்தத்தோடை அவமானமடைஞ்சு போய்த் திரும்பி வந்து நிக்கிறார். நான் மெல்ல இவருக்குக் கிட்டப் போய்க் கிழுவிலெ இவருக்கு முன்னுக்கு இவரோடை பட்டும்படாமலும் ஓட்டிக்கொண்டு நிக்கிறன். கம்பியைப் பிடிச்சிருக்கிற இவரின்றை கையிலெ படும்படியாக தெரியாதது போல என்றை கையை வைச்சுக்கொண்டு தலையைக் கொஞ்சம் சரிச்சு ஒரக் கண்ணால் பாத்து மெல்லச் சிரிக்கிறன். அவற்றை கண்ணிலெ ஆவல்; முகத்திலெ ஒரு மலர்ச்சி; உடம்பிலெ படபடப்பும் பரபரப்பும் பரவுது. நான் இன்னும் கொஞ்சம் அரக்கி நெருக்கமாக நிக்கிறன். இவற்றை கால் நடுக்கத்தோடை மெல்ல ஊர்ந்து கொண்டுவந்து என்றை காலை முத்தமிடுக்குது. நான் சம்மதத்தைத் தெரிவிசூ என்றை காலை இவருக்கு வசதியாக அரக்கிக் குடுக்கிறன். இவற்றை பாத்தை என்றை பாதத்துக்கு மேலெ வத்தி வைச்சுக்கொண்டு விரலாலெ சீண்டிச் சீண்டிச் சரண்டுகிறார்!

'எனக்கு மனத்திலெ நல்ல நம்பிக்கை பிறந்திட்டுது. 'வல்லையிலெ இறங்குவமே...?' என்டு கொஞ்சலாக மெல்லக் கேக்கிறன். இவர் உடனே வாய் திறக்கயில்லை. பதட்டப்படுகின்றார் போல தெரியது. 'சொல்லுங்கோவன்... இரண்டு பேரும் வல்லைக்கெ இறங்குவமே?' திரும்பவும் நெருக்கமாக உருமையோடை பேசிறது போல கேக்கிறன். 'நான் முதல் இறங்கிறன்: நீ கொஞ்சத் தூரம் போய்ப் பிறகு இறங்கு' என்டு சொல்லுறார். எனக்கு இதுகும் ஒரு பிரச்சினையா? நான் மறு பேச்சில்லாமல் சம்மதிக்கிறன்.'

'நானும் இவரும் ஒரே வசவில் பிரயாணம் செய்து வல்லை வெளியிலெ இறங்கி...'

'அந்த இவர்தான் இந்த ராசா. இவரின்றை ராச சபைக்குத்தான் நான் இப்ப வந்திருக்கிறன்.'

'நான் இப்ப மடத்துக் கருகிலெ ரோட்டோரமாக வசவுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறனாம். நான் இப்ப குழந்தைக்குப் பால் குடுக்கிறனாம். மார்புக்கு மேலெ போட்டுக் கொண்டிருக்கிற தொங்கலை மறந்தது போல மெல்ல அவிழ்த்து நிலத்திலெ விழவிட்டு, மார்பை நெரிச்சுக் குத்தியிருக்கிற ஊசிகள் எல்லாத்தையும் கழட்டி விட்டுக்கொண்டு பால் குடுக்கிறனாம். நான்தான் குழன்தைக்குப் பால் குடுக்கிறதில்லையே!

'தெருவிலை போய் வந்து கொண்டிருக்கிற பலரின்றை கண்கள் கொஞ்சம் தரிச்சு என்னைக் குத்துகிறதாக, தங்களையே குத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். அவையளிலை இந்த மடத்திலை இருக்கிற கிழுக்களும்... இந்தக் கிழுக்களுக்கு....'

'பாரதக் கதை மாத்திரம் இன்னம் முடியேல்லை. எனக்குத் தெரியும், நான் நெடுக இதிலை இருந்து கொண்டிருந்தால் எழும்பாமல் விளக்கு வைச்சுப் படிக்கிறதுக்கும் இதுகள் தயார் என்டு. எனக்கும் மயக்கம் வருகுது; பசிக்களை. எழும்பி என்றை பாட்டிலை போனால் பசி எப்பிடித் தீரும்? என்றை துஷ்யந்தன் ஒருதன்றை ராசசபைக்கு இன்டைக்கு நான் வந்திருக்கிறேன். எனக்கும் ஒரு வழி பிறக்கத் தானே வேணும்!'

கண்ணாடிக் கிழவர் படித்துக் கொண்டிருக்கும் புத்தகத்தைத் திமெரன்று கீழே வைத்துவிட்டு ரோட்டுக்கு இறங்கிவந்து அங்குமிங்குமாக இரண்டு பக்கமும் பார்த்து, யார் வரவையோ எதிர்பார்ப்பவர்போல நன்றாக நடித்துவிட்டுத் திரும்பிப் போகும்போது இரகசியமாக மெல்லச் சொல்லுகிறார்:

'போயிடாதை இன்னங் கொஞ்சம் இருள்ளதும்.'

அவர் திரும்பிப் போய்க் கீழே வைத்த புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு படிக்க எத்தனிக்கையில் எல்லோரும் சத்தம் போட்டுச் சிரிக்கிறார்கள். அவர் ஒரு தடவை தொண்டையைக் கண்தது அவர்களை எச்சரிக்கை செய்துகொண்டு, புத்தகத்தில் வேறு பக்கமொன்றைத் திருப்பிச் சத்தம் போட்டுப் படிக்கிறார்.

'ஓ பட்டத்தரசிகளே! புருஷனிருந்தாலும் புத்திரனில்லாமற் போனால் பட்டத்தரசிகள் அந்தப் பட்டத்து ஆசாரியாரைச் சேர்ந்து புத்திரனைப் பெற்றுக் குலத்தை விருத்தி செய்யலாமென்று வேதத்தில் முறையிடுகிறது. ஆகையால் நீங்களெல்லாரும் உங்களுடைய ஆசாரியாரைச் சேர்ந்து புத்திரனைப் பெற்றுக் குலத்தை விருத்தியாக்குங்கள். இதனால் ஒரு கெடுதியுமில்லை... தங்கள் கருத்துப்படி நடக்கிறோமென்று கூறி, அவரவர்கள் தங்கள் குலாசாரியரை அழைப்பித்து, காசிபர் கூறிய கட்டளையைத் தெரிவித்துக் கூடிக் கல்ந்து...'

'எனக்கு இதுக்கு மேலெழும் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. பட்டத்தரசிகள் வேறை ஒரு புருஷனோடை கூடிக் கலந்து குழந்தையைப் பெறலாம். அவைக்கொரு சட்டம். அவை கற்பரசியன். அதுக்கொரு வேதம் சாட்சி; நான் செய்தால்...? என்னைப்போல உள்ள ஏழை எளியதுகள் செய்தால்...? வயித்துப் பாட்டுக்காகச் செய்தால்...? இதென்ன நீதி! நாங்கள் ஏழைகளாகப் பிறந்ததுதான் எல்லாக் குற்றத்துக்கும் காரணமா?'

'ஓ... இந்த ராசசபையின் அரசன், ஏனிந்தப் பகுதியைத்

தேடிப்பிடிச்சு சத்தம் போட்டுப் படிக்கிறார்? நான் பட்டத்தரசி. நானும் அவரைக் கூடிக் கலக்கிறதுக்கான நியாயத்தை அவர் எனக்குக் கற்பிக்கிறாரோ?

'நான் பெலமாக வாயைத் துறந்து ஏளனமாகச் சத்தம் போட்டுச் சிரிக்கிறன்.'

என்ற சிரிப்பொலியைக் கேட்டு ராசசபை ஒரு தடவை தடுமாறுது. ராசாவுக்கு பொல்லாத எரிச்சல். புத்தகத்தை முடிப்போட்டு அந்தரப்பட்டு எழும்புகிறார். இந்தக் கொதிப்பிலே ஆரைச் சினக்கிறது! மந்திரிப் பிரதானிகளைக் காரணமில்லாமல் எப்படிக் கோவிக்கலாம்! நான் இவருக்குத் தேவைப்படுறன்; அப்ப என்ற பக்கமும் திரும்பேலாது. ஆரைக் கோவிக்கிறதென்டு தெரியாமல் செருமுகிறார்; காறுகிறார்; மேற்குப் பக்கத்து ஒட்டுச் சிவராலே துப்பப் போறார். சுவருக்கு வெளியே தலையை நீட்டினவர். அப்படியே நிலத்தைப் பார்த்தபடி நிக்கிறார். பிறகு துப்பிக் கொண்டு, வெளியிலே சுட்டிக்காட்டித் தன்ற மனத்திலெயுள்ள கொதிப்புகளையெல்லாம் கொட்டுகிறார்.

'சீ மானங்கெட்ட நாய்ப்பயல். குடிச்சுப்போட்டு வந்து இஞ்சை விழுந்துபோய்க் கிடக்கிறான். இவங்கடை ஆட்டத்துக்கெல்லாம் நாங்கள் இடம் குடுக்கிறதுதான் பிழை. அரையிலே சிலை துணிபோற பக்கம் பாடு தெரியாத வெறி. இந்த ரோட்டாலே பெண் பிரசக்கள் போறதில்லையே... சீ... தூ! எழிய நாய்மேன்!'

'இவர், அவன் மேலெல்லாம் காறித் துப்புகிறார். இப்ப இவருக்குச் சினம் அடங்கிப் போச்சசுது. என்னைப் பாத்தொரு கள்ளச் சிரிப்பு சிரிக்கிறார். இவற்றை மந்திரிப் பிரதானிகளும் இருந்த இடம் விட்டு எழும்பி வந்து அவனைப் பாக்கினம்.'

'எனக்குமொரு ஆசை இந்த ராசசபைக்கருகிலே விழுந்து கிடக்கிறவன் ஆரண்டு பாக்க!'

ஆ... அவன்தான். பருத்துறையிலே என்னட்டை வந்து கை நீட்டிக்கொண்டு நின்டானே... அந்தப் பிச்சைக்காரன்தான்.

அவன் முகம் குப்புற மனவின்மேல் விழுந்து கிடக்கிறான். அவன் அரையிற் கட்டியிருக்கின்ற கந்தல் துணி அரைக்கு மேல் உயர்ந்து. போய் விலகிக் கிடக்கிறது. உடல் முழுவதும் காறித் துப்பிய எச்சில்.

அவன் அவனருகே நெருங்கி வருவதைக் கண்டு கண்ணாடுக் கூழவர் பதறிப் போய்த் தடுக்கிறார்.

'நீ அங்காலே போ பிள்ளை... இந்த மானங்கெட்டவன் கிடக்கிற கிடைக்கு' நீ கிட்டப் போகாதை... அங்காலே போ...'

அவன் அவரையும் அங்கு கூடிநின்று கொண்டிருப்பவர்களையும்

அனல் கக்கும் விழிகளால் எரித்து நோக்குகிறாள். வார்த்தைகளைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றும், அது முடியாமல் குழறிக்கொண்டு அவள் வாயிலிருந்து அக்கினியாக அவை கொட்டுகின்றன.

“ஓ... மானங்கெட்டவன்களே! நீங்களும் பெரிய மனிசராக நடிக்கிறியளே! வெக்கமில்லை? பசியிலெ கிடக்கிற ஏழையளைல்லாம் உங்களுக்கு வெறியிலெ கிடக்கிறதாகத் தெரியுது! தூ...”

அவள் குழந்தையை மணவின்மேல் இருத்துகிறாள். அவசரமாக ஒடிவந்து அவன் அரையில் விலகிக் கிடக்கும் கந்தலை இழுத்துச் சரிசெய்கிறாள். அவனை மெல்லத் தூக்கி, தன் முடிமீது கிடத்திக் கொண்டு முந்தானையை அவிழ்த்து... அவன் முகத்திலும் உடலிலும் ஒட்டிக் கிடக்கும் மணலையும் எச்சிலையும் துடைத்து விடுகிறாள். அவனை மெதுவாக இழுத்து மடத்துச் சுவரோடு மெல்லச் சாய்த்து இருக்க வைக்கின்றாள்.

கண்ணாடிக் கிழவரும் அவர் சகாக்களும், அவள் அவிழ்ந்திருக்கும் முந்தானையைத் திரும்பவும் மார்புக்குக் குறுக்கே கட்டிக்கொண்டு நிமிர்வதைக் கண்டு பெரிய ஏமாற்றத்தோடு முகம் வாடி நிற்க...

அவள் அவர்கள் எவரையும் லட்சியம் செய்யாமல் அவனுக்கு, அந்த ஏழைக்கு, கொடுப்பதற்கு முதலில் தண்ணீர் எங்கே கிடைக்குமென்று தேடி, தான் பெற்ற பிள்ளையையும் அப்படியே வைத்துவிட்டு, சற்றுத் தூரத்தில் தெரியும் ஒரு வீட்டை நோக்கி ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றாள்.

—“மல்லினை”—

வடுக்கள் அழிய...

புமுத்தல் இலைகள் விழுந்து எல்லா இடமும் ஒரே குப்பை. பூவரச இப்படித்தான்; எப்போதும் சரை கொட்டினபடி. நிழலுக்காக வைத்த முற்றத்து மரங்கள். எந்த நாளும் கூட்டி அள்ள வேணும்.

இந்தக் குப்பையைக் கூட்டி அள்ள வேணுமென்று யாருக்குக் கவலை. வீடே குப்பையான பிறகு.

அஞ்சாறு நாள், கூட்டி அள்ளி, கோழிச் சனியனும் கண்டாடம் நின்டாடம் எல்லாம் போட்டு... சீ! கால் வைக்கேலாது. படுக்கிறதுக்குக் கிடங்கு தோண்டிக் கிடக்கிறது நாய். விளக்குமாற்றைக் கையில் எடுத்து சரையை அவள் தட்டத் தொடங்கினபோது...

தெருப்பக்கம் வேலியோலையில் சரசரப்பு. சயிக்கிளை வேலியோடு யாரோ சார்த்தி இருக்க வேணும். பழைய வேலி. பியந்து கொட்டுகிறது. அவள் மனதில் ஏரிச்சலை மூட்டுகிறது.

படலை திறந்து பொடியன் ஒருவன் உள்ளே வருகிறான்.

சாரம் கட்டின பொடியன்.

'அம்மா, மகன் நாளைக்கு வீட்டுக்கு வாறார்.'

நல்லரப் பழிகள் ஆள்போல உரிமையும் நெருக்கமுமான பேச்சு, பணிவான குரல், குழைந்துவரும் வாஞ்சையான அழைப்பு நெஞ்சைத் தொட்டு, நெஞ்சம் நெகிழிகிறது.

'அம்மா'... பெற்ற மகனின் குரலாகப் புல்லரிக்கிறது.

அவனோடு பேச வேண்டுமென்றே மனதில் ஒரு துடிப்பு.

என்னதான் பேசவதோ! என்று அந்த ஒரு கணச் சிலிரப்பில், வார்த்தைகள் சிறைப்பட்டு விழைந்த மௌனத்தின் இதமான ஒரு தவிட்டில்...

எல்லாம் நெஞ்சோடு... நெஞ்சோடு மொழிந்து கூடிக் குலவும்போது...

அவன் தரித்து நிற்க வேணுமே!

காட்சிக்காக, மின்னலை வானத்தில் ஒட்டிவைக்க முடியுமா?

அன்போடு ஒரு சொல்... ஒரேயொரு சொல்தானும் பேசி மனதில் மகிழி முடியாமல் போனதில், அந்த ஒரு கணம் தவறிப் போனதில் மனம் நோகிறது.

அவன் சொல்லிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

'மகன் வீட்டுக்கு வாறானாம்.'

இதையெல்லோ நம்பட்டுமாம்! எப்படி இருக்கிறது?

நம்பியவை எல்லாம் நாசமாகப் போன பிறகு... இதுக்கொரு நம்பிக்கை!

'நான் நம்பமாட்டன்... நம்பமாட்டன். அவன் வரமாட்டான்.'

அவன் வரவேண்டுமென்று உள்ளூர் ஏங்கும் மனந்தான் இப்படி அடித்துக் கொள்ளுகின்றது.

நம்பி இருந்த கணவன் மலைபோலச் சரிந்த பிறகு, நம்பிக்கையை மனதில் வளர்த்த மகன் ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் போன பிறகு, கனவிலும் கருதி இருக்காத விதமாக மகனும் கெட்டுப் போன பிறகு...

எப்படி அவள் மனம் நம்பும்?

* * * *

வேகமாகப் பெருகி வந்த சத்தம் பட்டென்று அழுங்கி, கதவு திறந்து முடும் சத்தம் எழுகிறது.

மறுகணம் மீண்டும் அந்த இரைச்சல் ஓசை கெம்பிக் கிளர்ந்தெழுகிறது.

தெருப் புழுதியை வாரி இறைத்து அந்த வெள்ளை வான் கரைந்து கரைந்து செவிக்கப்பால் விலகி விலகி ஓடுகிறது.

வெள்ளாப்பு வெளிச்சம் விரைந்து பரவ ஆரம்பித்திருக்கும் வேளை.

நிதமும் வெள்ளாப்புக்கு முன்னமே நித்திரை முறிந்து போகும் அவளுக்கு. அதன் பிறகும் சும்மா பாயிலே கிடந்து புரண்டு புரண்டு எவ்வளவு நேரமென்று உழுத்துவது?

உன்மத்தம் பிடித்தவள்போல எழும்பிக் குந்தி இருக்கிறதுதான். சில சமயம் வீட்டுத் தாழ்வார ஒலைக்குக் கீழே வந்து, பட்டைப் பக்கம் வெறித்து பரக்கப் பரக்கக் குந்தி இருப்பதற்கு... 'அவன் போன பட்டை என்பதாக இருக்கலாம். இந்த இருப்பு இருக்க வேணும்போல மனதுக்குத் தோன்றினால்... அவள் இருக்கிறான்.'

'அவன் எங்கை வரப்போறான்? வரமாட்டான்... வரமாட்டு...'

மனம்போன போக்கில் கட்டறுத்து ஜெபிக்கும்போது பட்டை திறந்து ஒரு பொடியன் வருகிறான். நேற்றுப்போல.

இந்தப் பொடியன்...?

'இவன் அவனல்ல... மேனல்ல'

அவனுக்கு சீப்புக்குப் படியாத சுருள் சுருளான பம்பை மயிர்.

நாசிக் கொழுந்தின் கீழ் இன்னும் மீசைக் கறுப்பு அரும்பாத தங்கமுகம்.

காற்சட்டையும் சேட்டும் அணிந்த பள்ளிப் பொடியனின் துள்ளிக் குதிக்கும் வேகநடை.

தோற்றத்தில் அவன் தகப்பவின் வார்ப்பு.

'அதுதான் தேப்பனை இந்த வயதிலை திண்டவன்'

இவன்... தலையில் நன்றாக ஓட்ட வெட்டின மயிர்.

முகத்தில் எடுப்பான மீசை.

மெல்லிய நீலநிற முரட்டுத் துணியில் தொள் தொலுத்த சட்டை.

அந்தச் சட்டைக்கு வெளியே கழுத்தில் வேசாகத் தெரியும் கறுத்தக் கயிறு.

அரையிலே ஒரு பூவாளிச்சாரம்.

சற்றும் பதற்றமில்லாத நிதான நடை..

வைரம் பாய்ந்து இறுகின முகம்.

தீட்சண்யமான பார்வை.

மெல்லச் சிரிக்கிறான். அவள் எதிரில் வந்து நின்று.

அந்தச் சிரிப்பு, பழைய ஆரவாரிப்பு எதுவுமற்ற அதரக் கடையில் நெனியும் ஒரு மெல்லிய புன்னகை.

'அம்மா...' இதயம் நெகிழ்ந்து ஆர்வம் குறைந்தெடுக்கும் பூங்குரலாக ஒலிக்கிறது.

இவன் அவன்தான். மகன்தான்.

அவள் அமிழ்ந்து கிடக்கும் மோன சோகம் கலைகிறது.

ஆனந்த பரவசம் அலை அலையாக எழுந்து உள்ளமும் உடலும் எங்கும் புல்லரிக்க, மடிக்குழந்தையாக அவனை வாரி அணைத்துக் கொள்கிறாள். ஜென்ம சாபல்யம் அக்கண்மே அடைந்து விட்டதான் பூரிப்பில் 'அப்பு... என்றை அப்பு... என்றை ராசா... எங்களை விட்டு' எங்கை அப்பு போன்றீ! என்ற வார்த்தைகள் வாயிலிருந்து வழுவ குழந்தையாக முத்தக் கடவில் முழுக்காட்டுகிறாள்.

முத்தத்தில் முழுக்காட்டும் அவள் வலது கரம். அவளை அறியாது நெற்றிக்கு மேல் அவன் தலையின் மயிருக்குள்ளே நுழைந்து மெல்ல வருடி வருடி எதனையோ தேடுகிறது.

அந்தத் தேடல் அவனுக்குப் புரியாததல்ல.

கீழ் உட்டில் மீண்டும் ஒரு நெளிவு.

“அம்மா, அக்கா எங்கை?”

ஆறு: மாதங்களுக்கு முன் போனவன். போகும்போது அக்காவோடு கதை காரியம் இல்லாத நிலை.

இப்போது அக்காவையே கருத்தில் வைத்து எழுந்த முதல் விசாரணையில் அவள் கண்கள் சிவந்து, நம்பிக்கை ஒளி பிறக்கிறது.

* * * *

ஈம்ப முடியவில்லைதான். இப்படியொரு மதிப்பா அவனுக்கு! அவ்வளவு பெரியவனா அவன்!

அவன் வந்திருக்கிறான் என்ற செய்தி எப்படித்தான் புகைந்ததோ. இந்தச் சனங்களுக்கு!

இரண்டு வார்த்தைகள் மனந்திரந்து அவள் பேசவில்லை அவனோடு, ஊரே திரண்டுவிட்டது அவனைத்தேடி.

உறவினர்கள். அயலவர்கள் என்று மாத்திரமா வந்தார்கள்? அந்த முற்றத்தில் கால் வைப்பதற்குக் கூசும் பெரிய மனிதர்கள். ஏறெடுத்தும் பார்க்காத இறுமாப்புப் பிடித்த தனவந்தர்கள். சமூக ஆதிக்கமுள்ள ஆண்ட பரம்பரையினர். ஆண்கள், பெண்கள், முதியவர்கள், குழந்தைகள் என்னும் பேதமின்றி... அப்பப்பா! வந்து போய்க்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

கடன்பட்டுச் செலவாகும் வெற்றிலையும். தேந்ரும் அவர்களுக்கெல்லாம் விருந்தாகின்றன.

அவனுக்கு மிக நெருக்கமானவர்கள் தாங்கள்தான் என்று காட்டிக் கொள்வதில் இந்தப் பெரியவர்களுக்கெல்லாம் இவ்வளவு அவசரமா!

ஆனால் அவன் குடும்பம் சிறைந்து இன்றுள் திலைக்குத் தாழ்ந்து போவதற்குக் காரணமானவன்... மனதில் வெராக்கியத்துடன் பெற்றவளையும் உடன் பிறந்தவர்களையும் கைவிட்டு அவன் ஓடிப் போவதற்குக் காரணமாக இருக்கின்றவன்... அந்தக் குடும்பம்... எவருமே இந்தப் பக்கம் தலைகாட்டவில்லை.

அவன் வீட்டை விட்டுப் போகும்போது தன் நன்பர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டுதான் போனான்!

‘என்றை அக்காவைக் கெடுத்து அந்த அவமானம் தாங்கமுடியாமல் கழுத்திலை கயிறு போட்டு அப்பா தாங்கிச் சாகிறதுக்குக் காரணமாக இருந்தவனை மண்டையிலை போடுறதுதான் திரும்பி வந்து என்றை முதல் வேலை.’

ஊரவர்கள் சிலர் அவர்கள் மீது கொண்ட அநுதாபத்தினால் ‘இப்பதானே சுகமாகக் காரியம் முடிக்கலாம். பொடியஞ்சுக்குச் சொல்லி, ஆளைப் பிடிச்சு பொடிச்சிக்குக் கட்டி வையுங்கோவன்’ தகப்பனுக்கு அப்போதே சொல்லியுமிருக்கிறார்கள்.

‘கவியாணம் என்பது கட்டாயத்திலை நடக்கிற காரியமில்லை. பிழை என்றை மேளிலுந்தான்’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர், தான் மானஸ்தன் என்பதை நிலைநாட்டிப் போட்டுப் போய்விட்டார்.

தகப்பன் இறந்தது முதல் அவன் உள்ளம் கொதித்துக் கொண்டே இருந்தது.

அவன் சமாதானங்கள் பல சொல்லி அவனைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டே வந்தாள்.

‘மேனே நீ சின்னப்பிள்ளை. பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்கிற வயது. படிக்கப்போ எண்டாலும் கொக்காவாலை வெக்கமாகக் கிடக்கெங்கிறாய். கொப்பா எங்களை நடுத்தெருவிலை விட்டிட்டுப் போவிட்டார். கொக்காள் வாயோடை வழித்தோடை இருக்கிறாள். உனக்குக் கிழே அப்பு, நாலு குஞ்ச குருமனுகள். அவன்களுக்குப் பணத் திமிரப்பு! நாங்களும் அனுசாரில்லாத நாங்கள்! உன்னை அவங்கள் ஏதும் செய்து போடுவான்கள் மேளை!

இந்தச் சமாதானங்களுக்கெல்லாம் செவிசாய்க்காமல் ஒரு நாள் அக்காவைக் கெடுத்தவனை நேருக்கு நேர் சந்திக்க நேர்ந்துவிட்டது.

அந்தச் சந்திப்பு அவன் தலையைப் பிளந்தது. இழைபோட்ட காயத்துடனேயே வீட்டிலிருந்து ஓடிப்போனான்.

‘அவன் திரும்பி வந்திருக்கிறான்’ என்ற போது ஊரில் ஒரே சலசலப்படு.

அக்காவும் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்று வயிற்றோடு இருக்கிறாள். இந்தச் சமயம் பார்த்து அவன் வந்து சேர்ந்திருக்கிறான்.

அவன் எடுத்த சபதம் நிறைவேற்றதான் போகிறது. ஊரில் எல்லோரும் மூச்சவிடாமல் அதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். இன்று அவனைத் தடுப்பதற்கு யார் இருக்கிறார்கள்? எந்த அதிகாரம்? எந்தச் செல்வாக்கு? எந்தப் பணம்? இன்று அவனுக்குக் குறுக்கே நிற்க முடியும்?

அவன் உள்ளத்திலும் பழிவாங்கியே தீர வேண்டுமென்ற அந்தரங்கமான வஞ்சந்திர்க்கும் ஆசை. அந்நாளை அவன் உள்ளம்

ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கறுவிக்கொண்டிருக்கிறது.

* * * *

ஆறு தினங்கள் கழிந்துவிட்டன. அவன் வீட்டுக்கு வந்து.

அவன் தன் தோழர்களுடன் சேர்ந்து இன்று மாலையில் மீண்டும் இங்கிருந்து போக இருக்கிறான்.

திரும்பி எப்போது மீண்டும் வருவானோ? அல்லது...!

மரணத்தையே தானியாகக் கழுத்திலே கறுத்தக் கயிறாகக் கட்டிக்கொண்டவன்ல்லவா, அவன்!

நேற்று முதல் அவன் வீட்டில் தங்கி நிற்க நேரமில்லை. தான் நேரில் சென்று கண்டு சொல்ல வேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் பயனம் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறான்.

அவன் எங்குபோய் யார் யாரைச் சந்திக்கப் போகிறேன் என்ற விபரங்கள் எல்லாம் அவளிடம் சொல்லிக்கொண்டுதான் வெளியே சென்று வருகிறான்.

ஆனால், இப்போது அவன் போன இடமே அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

மரலைப் பொழுது கருகி மறையும் வேளா.

தெருப்படலையில் வந்து நிற்கிறது. அந்த வெள்ளைவான்.

இருவர். அவன் தோழர்களாகத்தான் இருக்க வேணும். சொந்த வீட்டுக்குள் நுழைவதுபோல உள்ளே உரிமையுடன் வருகிறார்கள்.

அவனும் பிள்ளைகளும் அவர்கள் வந்திருப்பதை அறிந்து முற்றத்துக்கு வருகிறார்கள்.

'அம்மா, சுபாஸ் எங்கே?' வந்தவர்களுள் ஒருவன் கேட்கிறான்.

'சுபாஸா...?' அவனுக்குப் புரியவில்லை.

'உங்கட மகன்... சாந்தகுமார்'

'குமார்...' அவன் எங்கே என்று சொல்வது? அவனுக்குத்தான் அது தெரியவில்லையே!

'என்னம்மா. உங்கடை மகன் உங்களுக்குச் சொல்லாமல் வெளியிலே போகமாட்டார். அது எங்களுக்குத் தெரியும்.'

நெஞ்சில் அவனுக்கு ஒருபுறம் ஆச்சரியம். மறுபுறம் பெருமையாகவும் இருக்கிறது.

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு ஒரு தடவை சொல்லாமல் போனவன், பிறகு இன்றுதான்.

'எங்கை போயிருப்பான்? எனக்கு இப்ப நம்பிக்கை வந்திட்டுது. போனவன் திரும்பி வந்திட்டான். எதுக்காகப் போனவனோ. அதை இண்டைக்கு முடிச்சுப் போட்டுத்தான் போகப் போறான். சபதம் நிறைவேற்றப் போயிருக்கிறான். அதுதான் எனக்குச் சொல்லாமல் போனவன். அவன் வந்ததறிஞ்சு அவர் தலை மறைவாகிவிட்டார். பொடியங்களுக்கும் ஒளிக்கேலுமே! என்றை பொம்பிளைப் பிள்ளை இருந்து பெருமுச்சவிட, அவர் இன்னொரு கலியானம் கட்டவோ போறார்!

அவள் உள்ளாம் உள்ளுக்குள் பேசிக்கொள்ளுகிறது.

'இஞ்சினைதான் தம்பி நிற்பர் வாறன்... நில்லுங்கோ...!'

அவள் தெருவுக்கு வருகிறாள்.

அப்போது அவன் சயிக்கிள், அவள் நிற்கும் திசையை நோக்கி வேகமாக வருகிறது. அவனுக்கு முன்புறம் ஒருவன் சயிக்கிளில் குந்தி இருக்கிறான். மிக வேகமாகப் பறந்துவரும் சயிக்கிள், அவளைக் கடந்து செல்லும்போதே, சயிக்கிளில் முன்புறம் குந்தி இருக்கின்றவனை அவள் கவனிக்கின்றாள்.

அவள் செய்த முடிவிலே தட்டில்லை.

தலைமறைவாக இருந்துவரும் அந்தக் கயவனைத் தேடிப்பிடித்து அவன் வீட்டுக்கு முன்வைத்தே செய்ய வேண்டியது செய்யப் போகிறான்.

அவனுக்கு நெஞ்சு நிறைந்த வன்மமும், அடுத்த விநாடி நடக்கப் போவது எண்ணிப் பட்பட்பும் பதற்றமும் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் அவர்களையே வெறியோடு பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாள்.

நான்கு வீடுகள் தள்ளி அவன் வீட்டுக் கேற்றில் சயிக்கிள் போய்த் தரிக்கிறது. அவளைச் சயிக்கிளிலிருந்து கீழே இறக்குகிறான்.

அவள் விழிகள் தம்மை அறியாமல் பட்டென்று முடிக் கொள்ளுகின்றன.

செவிகளில் பயங்கரமான ஒரு வெடிச்சத்தம். அதைத் தொடர்ந்து ஒரு முனகல் ஒசை. கண்களில், தலையிலிருந்து குபுகுபு என்று பெருகி ஓடும் குருதிவெள்ளம். தரையிலே சாயந்து விழுந்து கால் கைகளை அடித்தடித்து, உயிருக்காகத் துடிக்கும் அவஸம்.

முதலில் அந்த வெடிச்சத்தம் கேட்க வேண்டுமே!

அவள் விரைந்து விழிகளைத் திறக்கிறாள்.

அவன் சிரித்துப் பேசி மகிழ்ச்சியோடு விடை பெற்றுக்கொண்டு கேற்றைத் திறந்து போகிறான் உள்ளே.

அவள் விழிகள் தழுவாய் எரிகின்றன.

சயிக்கினை மடக்கித் திருப்பிக்கொண்டு வேகமாக அவன்முன் வந்து நிற்கிறான் மகன்.

அவனுக்கு வாயில் வார்த்தைகள் வரவில்லை. நரம்புகள் புடைத்தது. உடல் நடுங்குகிறது.

‘அம்மா!’

பதிலில்லை.

‘அம்மா!’ மீண்டும் அழைக்கிறான்.

‘என்னடா அம்மா?’

‘ஏனம்மா கோவிக்கிறாய்?’

‘அவனை... உன்றை அக்காவைக் கெடுத்தவனை?’

அவன் பற்கள் நெறுநெறுக்கின்றன.

‘அம்மா, அக்காவுக்கு எல்லாம் தெரியும். இன்டைக்கு எத்தினையோ அக்காமார், அம்மாமார், தங்கச்சிமார் தினமும் பலவந்தமாக மானபங்கப்படுத்தப்படுகினம். கற்பழிக்கப்படுகினம். கொலை செய்யப்படுகினம். இதையெல்லாம் செய்துகொண்டு இருக்கிறவன்கள்தானம்மா எங்கடை எதிரிகள். அவன்களைத்தான் அழிக்க வேணுமென்டு நான் துடிக்கிறன்...’

அவன் மிக நிதானமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவளை நெருங்கி ஆதரவாகத் தலையை ஒரு தடவை தடவிக் கொடுக்கிறான்.

உள்ளே நின்ற அவன் தோழர்கள் அப்போது தெருவுக்கு வருகிறார்கள்.

அந்த வெள்ளள வான் இரைந்து கொண்டு வீறுடன் விரைந்து செல்கிறது.

—“மல்லிகை”—

மாத்து வேட்டி

அந்த வீட்டின் படலைக்கெதிரே தெருவின் அரைப் பகுதி வரை அத்துமீறிச் சுலீகரித்து எல்லையாக இறுமாந்து படுத்துக் கிடக்கும் பனங்குற்றி மேல் வந்து அமர்ந்து கொண்டார் சிலில் வேலு. மாலை வேளைகளில் இப்படி 'ஹாயாக' அமர்ந்து கொள்வது அவர் வழக்கம். பொதுத் தெருவை ஒழுங்குக்கு மாறாகப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அவரைத் தட்டிக் கேட்கும் துணிவு எவருக்காவது உண்டா, என்று சவால் விடும் தன்னகங்காரத்தொனி அவர் பார்வையில் மின்னும். அந்தத் தெருவில் குடியிருப்பவர்களோ, போவோர் வருவோரோ இது பற்றிக் கேட்கட்டும் என்று தான் அவர் காத்திருக்கிறார்.

கால் மேல் கால்போட்டு அட்டணக்காலில் அவர் வீற்றிருக்கும் அழகே தனி. அவர் உடல்வாகில் ராஜ்ஜெகம்பீராம் எதுவும் இல்லாத போதும் பாவனையில் செயற்கையான அப்படி ஒரு கொலு. அவர் உடலில் ஒடும் இரத்தம் ராஜ் பரம்பரையைச் சேர்ந்ததென்பது அவர் எண்ணம். அவர் பார்த்த காணித்தோப்பில் பதினேழாந்தோம்பை இதற்குச் சான்றாகப் பலருக்கும் சொல்லுவார். யாழ்ப்பானத்தை ஆட்சி செய்த குறுநில மன்னன் ஒருவன் தன் முதாதை என்று உறவு கொண்டாடுவார். அதனால் தானோ என்னவோ முடிமன்னர்களைப், போலவே மன்னிடிக்கும் பேராசையும் அவரைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

மன்னன் ஆண்ட காலத்தில் நிலம் முழுவதும் அரசனுக்கே சொந்தம். அதனால் அப்பகுதியிலுள்ள நிலங்கள் முழுவதிலும் அரச பரம்பரையில் தோன்றிய அவருக்கும் 'சோந்தை' இருப்பதாகத் திட்டான் நம்பிக்கை. சொந்தம் இருக்கிறதோ இல்லையோ! ஆனால் எல்லாக் காணிகளிலும் அவருக்குப் பங்கிருக்கிறதென்பதற்குச் சான்றாக ஒவ்வொர் உறுதியை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அப்பகுதியில் எவராவது காணி விற்க இருப்பதாக அறிந்தால், முதல் வேலையாகச் சென்று தட்ட கொடுப்பார் அவர்.

"இவ்வளவு காலமாகப் புரோசனத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்க விட்டன். ஆனால் இனிமேல் வித்துக் காசெடுத்துக் கொண்டு போகமட்டும் விடமாட்டன். இந்தக் காணியிலை எனக்கும் பங்கிருக்கு. எல்லாம் தோம்போடை என்னட்டைக்கிடக்கு" என்று சொல்லிக் குறுக்கே விழுந்து வாதாடுவார். காணியை விற்று அவருக்கும் ஒரு தொகையைக் கொடுத்து விட்டால் சமாதானமாகி விடுவார். அவர் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளாது உதாசினம் செய்தால், நிச்சயமாகக் காணி வழக்கொன்று ஆடித்தான் தீரவேண்டும். வெற்றியோ

தோல்வியோ! அது பற்றி யோசிக்கமாட்டார். 'வெல்லுவேன்' என்று கோஷ்டதோடு வழக்கில் இறங்கிவிடுவார். அவர் மட்டுமல்ல, அவருக்கு அறிந்தவர்களையும்வழக்காடத் தூண்டி விடுவது தான் அவர் தொழில். காணி வழக்கு அடுக்கில் மகாபுலி. அதனால் தான் வேலுப்பிள்ளை என்ற அவர் பெயர் மறைந்து, 'ஊரப்புக்காத்து' என்றும் 'சீவில்வேலு' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

இன்று அவர் உள்ளத்தில் அவருக்கே உரித்தான் 'படி இறங்காபப பண்பாட்டில்' ஒரு வகைக் கலவரம் தென்படுகிறது. பொழுது இறங்கிக் கொண்டு போக, பரபரப்பு அதிகரித்து அடிக்கொரு தடவை கிழக்குத் திசையாகத் திரும்பித் தெருவை நோக்குகிறார்.

ஏமாற்றம். கண்கள் அந்தி வானம் ஆகின்றன. பல்லை நெருடிக் கையை நொடிக்கிறார்.

'அவனைக் காணவில்லை இன்னும்' நியினாரானை மைமலுக்கு முன்னம் கொண்டந்திடுறன்..... எண்டான். அவங்கள் இப்பெண்ண பழைய ஆக்களே...! சம்மா கண்ணுக்கு முன்னாலையல்லோ போசக்கைக்கு நயினாரும் நாச்சியாரும் போடுறாங்கள். சம்மா எண்டாலும் அப்பிடிச் சொல்ல அவை படுறபாடு. சில நேரம் சொட்டை பண்ணுற மாதிரியுமெல்லே சொல்லப்பாக்கினம். இப்ப அவையஞும் அவையளின்றை சமிக்கிஞ்சுஞும்.... லோன்றிகளும்.... எப்படி மதிப்பங்கள்! சரி சரி பாப்பம், இண்டைக்கெனன நடக்குதென்டு! அவன் குடியிருக்கிற காணிக்கை கூட எனக்குப் பங்கு கிடக்குது. ஏதோ குடிமகன் எண்டிட்டெல்லோ பேசாமல் இருக்கிறன. இல்லையென்டா.... ம....'

பலமாக உறுமிக்கொண்டு தலையை ஒரு தடவை தடவினார்.

அவர் இன்னும் பழைய வழக்கங்களை அனுவாவும் பிச்காமல் கைட்பிடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ள பிரகிருதி. 'காலத்தோடை ஒத்துப் போக வேணும்' என்ற யாராவது சொன்னால் அதனையும் ஆட்சேபிக்காது சரிதான்' என்பார். ஆனால் 'நான் எவனிட்டையாவது போறன?' என்னத்துக்கு நான் இசுக்குப் பிச்க்கா நடக்க வேணும்' என்று கேட்டு வைப்பார். அவர் இப்படி இருப்பதில் பல வகையிலும் அவருக்கு இலாபம். குடிமக்கள் வழக்கம் என்ற நடைமுறையினால் மற்றவர்களைப் போலக் கைக்காசை இழக்காது - தன்னைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

திரும்பவும் தலையை தடவி விட்டுக் கொண்டார்.

"இவன்.... சின்னவன் பயபத்தி உள்ளவன். எப்படியோ பழைய கட்டயல்லே! என்னை விட முத்தவன். இருந்தாலும் அவனை மட்டுமரியாதை என்ன....! இந்தக் காலத்துத் துரும்புகளென்ன! நான் சொல்லி அனுப்பினது போல நாலு மனிக்கே வந்து வழிச்சுப் போட்டுப் போவிட்டான். இந்த வரியம் அவனுக்கு ஜம்பது

பனங்கொட்டை கூடக் குடுக்க வேணும்..."

தன்னிச்சை இன்றி மறுபடியும் தலையைத் தடவிக் கொண்டார்.

'ஒரு கட்டை கூட விடாமல் நல்லா எடுத்திருக்கிறான். எனக்கு வழிக்கிறதெண்டால் எத்தினை தரம் கத்தியைத் தீட்டுவன் நயினார்... நோகுதோ எண்டு கேட்டுக் கொண்டு வெட்டயிக்கை என்ன அடக்க ஓடுக்கம்... இதும்...'

தலையைத் தொட்டுப் பார்த்துப் பார்த்துப் புளகாங்கிதப்பட்டார். அவர் தலை அலங்காரமே ஒரு வகையில் விசேஷமானது தான். பின் தலையை மையமாகக் கொண்டு கவராயத்தால் வட்டமிட்டது போல மத்தியில் மயிரை வைத்துக் கொண்டு முன்னும் பின்னும் சுற்றி வர மழுங்க வழித்து, நடுமயிரைப் பிடித்துச் சிறுகுடுமி போட்டுக் கொள்வார். ஒரு பார்வைக்கு ஒலைக்குடில் ஒன்றைத் தலையில் கவிழ்த்திருப்பது போலத் தோன்றும் அவர் தலைக்கோலம்.

பொழுது மங்கி நன்றாக இருண்டு விட்டது. ஆன் நடமாட்டம் அவர் புகைந்த கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. சினமும் தவிப்பும் அவரைப் பிடித்து உலுப்பி வதைக்கிறது.

அவன் வரவில்லை. ஹமும்... அவன்றை தேப்பன் வாரி எண்டால் சின்னவளைப் போல சொன்னது சொன்னபடி செய்வான். ஆனால் இந்தப் புளுக்கையன்... சரி சரி தம்பிக்கு ஏதோ கெட்ட காலம். காலமைக்கு வெள்ளனக் கோட்டடிக்குப் போக வேணுமென்டு எவ்வளவு வற்புறுத்தியாச் சொன்னான்.... ஒரு வேளை இனி மேல் வந்தாலும் வருவன்....'

எழுந்து படலையைத் திறந்து கொண்டு வளவுக்குட் செல்கிறார். உறுதிக் கட்டுகளைத் தூக்கி வந்து குப்பி விளக்கின் முன் அமர்கிறார்.

மனம் அமைதியாக ஒரு மையப்படவில்லை.

"இ.... இந்த ஊத்தை வேட்டியோடை நாளைக்குக் கோட்டுக்குப் போறதே! மாத்துக் கொண்டாறனென்டு ஏமாத்திப் போட்டான். கட்டக் கூடியதாகப் பழம் வேட்டி ஒண்டு கூட இல்லை. கிடந்ததுகளையும் பொடிச்சியின்றைப் பெற்றுக்கு எடுத்துக் குடுத்துப் போட்டன். உள்ள ஒரு சோடி வேட்டியையும் முந்தநாள் தானே அவனிட்டை குடுத்தன். இந்தச் சீவில்வேலு இந்த ஊத்தை வேட்டியோடை நீதவானுக்கு முன்னாலை போறதெண்டால் உந்த மோட்டுப் பிறக்கிறாசி, அப்புக்காத்துமார் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பாங்கள்...."

மனம் வழக்குச் சம்பந்தமான உறுதிகளிற்படியாது வேட்டிப் பிரச்சினையில் சிக்கி உளைகிறது. பலவந்தமாக மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி உறுதிகளை மேய முயற்சிக்கிறார்.

அவருக்குப் பலரோடு பல வழக்குகள். தங்கையின் கணவரோடும் ஜிந்து வழக்குகள். அதில் ஒன்றுதான் நாளை விசாரணைக் கெடுக்கப்படுகிறது. அவருக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் அரை அடியைக் கூட்டிப் பிடித்து வேலையைப் போட்டுவிட்டாரென்பதால் ஏற்பட்ட 'பாட்டிஸன்' வழக்கு.

இந்த வழக்குகள் தொடருவதற்கு முன்னர் அவர் குடும்பமும் சகோதரி குடும்பமும் நல்ல நெருக்கமாகத் தேணும் பாலுமாகத்தான் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இப்போது இரு குடும்பத்தினருக்கும் ஆளை ஆள் பிடித்துத் தின்றாலென்ன என்ற வெறி.

மைத்துனர் கந்தப்பு சமாதானமாக நிலத்தை விட்டு வேலையை வெட்டிப் போட்டிருக்க வேணும் என்பது அவர் வாதம். அவர் மிரட்டவுக்கு அடங்கிப் போகக் கூடாது. தன் மேல் பிழையேதுமில்லை என்பது கந்தப்புவின் நினைப்பு.

'சிவில்வேலூவை அசைக்க ஒருதனாலும் முடியாது. மச்சானென்டாலென்ன... மாமன் என்டாலென்ன... ஒரு கை பாத்துப் போடுறன்' என்று சவால் விட்டார் அவர்.

"அவன் என்னட்டைத்தான் முறையாகப் படிக்கப் போறான். அவன் போட்டு வைச்சிருக்கிற பொய் உறுதியளைப் பற்றி எனக்கெல்லோ தெரியும். ஆளைத் தெரியாமல் உங்கிளை உள்ள சொடுகளுக்கு விடுகிற விடுகையை என்னட்டை விட வந்திருக்கிறான். நல்ல இடத்திலை தான் கொஞ்சு இருக்கிறான். ஒரு கை பாத்துப் போடுறன்...." என்று பதிலாடி கொடுத்தார் மைத்துனர் கந்தப்பு.

'ஒரு குடும்பத்துக்குள்ளே இப்பிடி நீங்கள் வழக்காடக் கூடாது' என்று சிலர் இருவரையும் சமாதானம் செய்ய முற்பட்டார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் வேலு சொன்ன பதில் இதுதான்.

"மச்சான் மாமன் இன்டைக்குக் கோவிக்கலாம்; நாளைக்கு ஒற்றுமைப்படலாம். கோவிச்சால் சொந்தக்காரற்றை கோவம் நெடுகவே! உதுகளைப் பாத்துக் காணி பூமியைக் கைவிட்டால் எந்தக் காலத்திலை திரும்பக் கிடைக்கும்! இந்த விசயத்திலை பெண்டில் பிள்ளை என்னுடைய கூடப் பாக்கக் கூடாது. அப்பிடி இருக்கேக்கை உவன் கந்தப்பனே... என்னோடை போட்டி போடுறது...."

இதற்குமேல் அவர் எவரையும் பேசவிடமாட்டார். காணிகாணி என்று பிசாசாக அலையுமவர், வீடு வாசலுக்கோ, துணிமணிக்கோ ஒரு சதந்தானும் செலவு செய்வதை வேம்பாக வெறுப்பார்.

என்னதான் முயன்ற போதும் மனம் இன்று வழக்கு விவகாரத்தில் நனையாது உதறிக்கொண்டு ஓடுகிறது.

"ஆ... இதையெல்லாம் நான் படிச்சுப் பாத்துத்தான் தெரிய வேணுமே! இதுவரை பதினெஞ்சு பாட்டிசன் வழக்காடி இருக்கிறன்.

எல்லாமா ஜம்பத்தி முனு காணி வழக்காடி இருக்கிறன். ஆறு வழக்குச் சீமை அப்பில் எடுத்து வெண்டிருக்கிறன். இவன் கந்தப்பன், அவர் வைச்சிருக்கிற பிறக்கறாசி... சில பல தோம்பு விசயங்கள் என்னட்டைக் கேக்கிறவர். அவரே இந்த வழக்கு வெல்லப் போறார், பாப்பம்!"

உறுதிக் கட்டுகளைக் கட்டிப் பக்குவமாகப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டுச் சாப்பிடவும் மனமின்றிப் படுத்துக் கொண்டார்.

உறக்கம் வரவில்லை. நெஞ்சை ஏதோ அரித்தது. உள்ளத்தை உறுத்தியது ஒரு முள் - நாளைக் காலையில் கோட்டுக்குப் போக வேட்டி சால்வை வேண்டுமோ....

"வழக்கைப் பேசிப் பாக்கலாம். ஆகமிஞ்சினால் அப்பில், ஆனால் நாளைக்கு வேட்டி சால்வை! உவங்களை நம்பி இராமல் இனிமேல் நான் தான் எடுத்து வைச்சிருக்க வேணும். அந்த நாளையிலைதான் எங்களுக்கு உந்தக் கவலையில்லை. நினைச்ச நேரம் நினைச்ச மாதிரி வேட்டி சால்வை கொண்டு வந்து தருவங்கள் மாத்து. இப்ப என்னடா என்டால்... சரி சரி... பாப்பம். வேட்டி சால்வை தாறானோ இல்லையோ எண்டு. தராட்டால் தமிழியும் ஏதோ கிடு எழும்ப ஆயித்தம்போலைதான் கிடக்கு. அவன் கதிரன்றை மோன் படுகிற பாட்டை இன்டைக்குப் பாக்கல்லையே! ஒழுங்காக இருந்து கள்ளுக்கருப்பணி ஏறித்தந்து சிவிச்சவருக்கு ஒரு திமிர். ஒரு நாளும் இல்லாத புதுவழப்பங்களை அவர் தான் இந்த ஊருக்கே பேச வெளிக்கிட்டார். அவரை மட்டந்தட்ட ஒருதன் முன்னுக்கு வெளிக்கிடேல்லை. எல்லாரும் என்னைத்தான் நுள்ளிவிட்டினம். நான் போய் வெளிக்கிட்டா காணிக்குள்ளாலை எண்டன். குடி இருக்கிறவனை நான் போய் வெளிக்கிட்டா காணிக்குள்ளாலை எண்டன். குடி இருக்கிறவனை எழுப்பேலாது எண்டு நாயம் பேசனார். போட்டன் வழக்கு. பொய் உறுதிதான்; தீந்திது எனக்கு அப்பவும் எழும்ப முடியாதென்டார். உடையாரையும் பொலிசையும் கொண்டு போனன். வீடுவாசலைப் புடுங்கி ஏறிஞ்சுபோட்டு ஆட்சி ஒப்பம் எடுத்தன் அதுதான் நடக்கும் இவருக்கும் - எனக்கு வேட்டி சால்வை காலமைக்குக் கிடைக்கேல்லை எண்டால்.'

'வழக்கென்ன வழக்கிது. சம்மா கிடந்த காணியனுக்கெல்லாம் பொய் உறுதி போட்டு முதிசொமும் ஆட்சியுமான காணி எண்டு சொல்லி ஆட்சியும் எடுத்து வேலி அடைச்சச் சொந்தமாகக்கியில்லையோ நான்! ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்தி நாப்பத்திரன்டிலை எண்டு நினைக்கிறன். பதின்மூண்டு, ஒண்டு, பதின்மூன்று இலக்க வழக்கிலை.... என்றை கிழவிதுறைக் காணக்கு நடந்த வழக்கிலை... அப்ப இருந்த நீதவான் கேட்ட கேள்வி ஒண்டுக்கு நான் பதின்மூன்று தோம்பிலை இருந்து சோந்தை காட்டி வந்தன். நீதவானே ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார். பிறகு அவர் என்றை அப்புக் காத்துக்குச் சொன்னாராம், 'அவருக்கு பிறக்கிறாசிமாரை விடக் கூடந்

தெரியுமென்டு அப்படிப்பட்ட எனக்கு இது ஒரு பெரிய வழக்கே”

நினைவு அலைகளில் மிதந்து மனம் அலட்டிக் கொண்டு கிடந்த அவர் ஒருவாறு கண் அயர்ந்து போனார்.

நீண்ட நேரமாக ஆழந்த உறக்கமில்லாத கோழித்தூக்கம் திரும்பித் திரும்பிப்படுத்தார். அவர் வீட்டுக் கூரையின் மேல் இருந்த கோழி எழுப்பிய கூக்குரல் கேட்டுத் துடித்தெழுந்தார்.

வெள்ளை வேட்டி கிடைத்து விட்டதாக மகிழ்ந்திருந்தது கனவில் தான் என்ற தெளிவு அப்போது தான் பிறந்தது. திரும்பவும் பிரச்சினை தலை தூக்குகிறது.

“விடியப்போகுது. நேரகாலத்தோடை கோட்டிற்குப் போனால்தான் பிறக்கிறாசியைக் கண்டு அடுக்குப் பண்ணலாம். இப்ப வேட்டிக்கென்ன செய்யிற்று....! அவன் என்னை ஏமாத்தித்தான் போட்டான்....”

பரபரபோடு எழுந்து வெளிப்படலையை அவிழ்த்துக் கொண்டு கிழக்குத் திக்கை நோக்கி நடந்தார்.

அவர் போய்ச் சேர நன்றாக விடிந்து விட்டது. படலை இல்லாத வெளிவேலியில் நின்று அவர் கூப்பிடிடிறார்

‘பரமன்.... பரமன்..... பரமன்....’

நாய் வள் வள் என்று விழுகிறது.

‘பரமன்.... பரமன்..... ஏ பரமன்...’

‘எட தம்பி பரமு.... பரமு... தம்பி....’

‘ஆரது....’

-கேட்டுக் கொண்டு எழுந்து வெளியே வருகிறான் பரமன். அவர் அங்கு நிற்பதைக் கண்டு கொண்டதும்.

“ஜயாவே.... நீங்கள் கோவிக்கக் கூடாது. நான் நேற்றுப் பின்னேரத்துக்குள்ளை வந்திடுவன் எண்டு நினைச்சுத் தான் என்றை மச்சானுக்காக தாவடிக்கு ஒரு வெள்ளை கட்டுக்குப் போனன். வரபன்னிரண்டு மனியாப் போச்சு. அந்த நேரம் எப்படி உங்கடை வீட்டுக்கு வரலாமே! மனிசிட்டைக் குடுத்தனுப்பிப் போட்டுப் போயிருப்பன். அவ நித்த வருத்தக்காறி. விடியுது விடியுதென்ன நான் கொண்டு வாறதுக்கிருக்கிறன். அதுக்கிடையிலை ஜயா வந்திட்டியள்....”

அவன் சொன்ன சமாதானத்தில் அவர் மனமாறி விடவில்லை. ஆனால் அவனைக் கண்டிக்க இதுவல்ல நேரம் என்று கருதிக் கல்மிசமில்லாதவர் போலப் பொறுத்துப் போனார்.

'சரி.... சரி... வேட்டி சால்வையைக் கொண்டா....'

'வாறன் கொஞ்சம் நில்லுங்கோ...'

அவன் வீட்டுக்குட் சென்று ஒரு சோடி வேட்டி சால்வையை எடுத்து வந்து அவரிடம் கொடுக்கிறான்.

அவர் உடுத்திருந்த புழுதியேறி வேட்டியைக் கழற்றி அவன் கையில் கொடுத்து விட்டு மாத்தாகக் கிடைத்த வேட்டியைக் குலைத்துச் சுற்றி உடுக்கிறார்.

அவர் போட்ட அழுக்கு வேட்டியை எடுத்துச் சென்று வீட்டுக்குட் போடப் போன போதுதான் அவனுக்குத் தான் செய்த ஒரு இமாலயத் தவறு பிடிபடுகிறது. உடனே அவரிடம் ஓடோடி வருகிறான்.

'ஜயா... ஜயா... இது உங்கடை மச்சான் கந்தப்பு ஜயாவின்கூடு வேட்டி சால்வை, மாறித் தெரியாத்தனமாக உங்களிட்டைத் தந்திட்டன்...'

அவர் தீயை உடுத்திருப்பவர் போலத் துடித்துக் கொண்டு வேட்டியை உரிந்தெறிகிறார்.

இப்போழுது அவர் கௌரவத்தையும் மானத்தையும் காத்துக் கொள்ள உதவி நிற்பது செம்மை படர்ந்த கெளசனந்தான்.

எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியால் செய்வதென்னவென் அறியாது திகைத்துப் போன பரமன், அவசர அவசரமாக வேட்டியை எடுத்து மடித்துக் கொம்டு நிற்கிறான்.

"பரமன்...."

வெளியே இருந்து குரல் ஒன்று எழுகிறது.

குரல் வந்த திக்கில் இருவரும் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். வேறு யாருமல்ல; சீவில்வேலுவின் மைத்துனர் கந்தப்பு பரமனைத் தேடி வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

-“மல்லிகை”-

உவப்பு

“இவனுக்கென்னாச்சு!

ஆகாயமும் இன்று இவளைப்போல... அழகாக இல்லை. எல்லாம் பொத்தல் பொத்தலாக... கருமையின் எழில் வரணத்தை அலங்கோலப்படுத்துகிறது, இந்த வெள்ளிப் பொத்தல்கள். இந்தப் பொத்தலில்லாத ஆகாயமும் கூட இவள் மேனி அழகுக்குத் தோற்றுப் போகும்.

இவள் மேனி அழகு என்னைப் பைத்தியமாக்குகிறது. இந்த அழகு மேனியில் மோக வெறிகொண்டு இவள் பின்னே நான் பறந்து திரிந்த நாட்கள்... இவள் கரிய நிறத்தில் நந்தலாலாவைக் கண்டு நான் உணர்ச்சிப் பரவசத்தில் உள்ளம் சிலிர்த்துப் போன காலங்கள்... கழுத்தைச் சொடுக்கித் திருப்பி, கண்ணின் கருமணியைச் சுழற்றி வெட்டி வெட்டி மோகம் ததும்பு விழிகளால் இவள் போதை வெறியூட்டிய சமயங்கள்... தெத்தித் தெத்தி நடக்கும் இவள் நடையில் சிறங்கி என்னை நான் இழந்து தலியாய்த் தவித்த வேளைகள்... இவள் சிறகடிப்பில் என் இதயம் ஒரு கணம் நின்று படபடத்துத் துடித்த அந்தக் கிணுகிளுப்புகள்...

எல்லாமே இவனுக்கு மறந்து போச்சா!

எனக்கெப்படி உறக்கம் வரும்! கண்டு வில்லால் விசையாகக் கூவி அடித்த கல்லொன்று மன்னையைத் தாக்கி வினாவின் என்று உணர்வைக் கலக்கிவிட்டதுபோல தலை சூழன்று கணக்கிறது.

இவளால் இவை எல்லாவற்றையும் ஒரு தட்டை நினைத்துப் பாராமல் மெய்மறந்து உறங்க முடிகிறதே! இந்த உறக்கம் நிசமானதுதானா! அல்லது...?

உறக்கத்திலும் மென்மையான தன் அலகுகளால் என் சிறகுகளை இதமாகக் கோதிக்கோதி, செல்லமாக மெல்லக் கொத்திக் கொடுத்து உறங்க வைத்தவள். இன்று தலையை மடக்கிக் கழுத்துக்குள் முகத்தைச் சாய்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறாள்.

அலகுகளைக் கூராக்க வேண்டுமென்றொரு பொய்ச் சாட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு என் அலகோடு தன் அலகை உரசி உரசி கருவிழிகள் சிவந்துவர, வெப்பமுச்செறிந்தவண்ணம் நெருங்கி வருகின்றவள். இன்று ஒதுங்கிக் கிடக்கிறாள்.

இவனுக்காகவே இந்தக் கூடற்பளைக்குள் உச்சார வட்டிலே கட்டினேன் அழகான ஒரு வட்டக்கூடு, சள்ளித் தடிகள் மென்மையான இவள் உடலை உறுத்தக்கூடாது என்பதற்காக எத்தனை வீடுகளுக்கு அலைந்தேன். தும்புத்தடிகளிலிருந்து தென்னந்தும்பைப் பியத்தெடுக்க

எவ்வளவு போராடி னேன்! அந்தத் தும்புகளையும் பழைய துணிகளையும் சுமந்து வந்து, கூட்டினுள்ளே சொகுசான உள்ளன தயாரித்தேன்.

அன்றிரவு, அந்த இதமான மெத்தையில் இருவரும் படுக்கச் சென்ற முதல்நாள்... இவள் என்ன சொன்னாள்?

'காதல்தான் பெரிதெனக்கு; காலையில் எழுந்து கரையவும் வேண்டாம்; வயிற்றுப் பாட்டுக்காகக் கறணம் போட்டுப் பறந்து திரியவும் வேண்டாம். கட்டியணைச்சுக்கொண்டு காலமெல்லாம் உறங்குவோம்.'

இன்னும் என்ன என்னவோ எல்லாம் சொல்லிப் பிதற்றிக்கொண்டே கிடந்தாள். அந்த இரவு இவள் உறங்கவே இல்லை.

அந்த அவளா இவள்?

நம்பவே முடியவில்லை!

இன்றொரு இரண்டு இரவுகள். மழைகால விழிப்புப் போல எனக்கு. மழையின் அந்தக் கொடுகல் விழிப்பிலும் என்ன ஆனந்தம்! நெருக்கமான... மிக நெருக்கமான இவளின் கதகதப்பு மழைவானத்து மை இருளை இவளின் மேனிவனப்போடு அப்போது ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பேன். டு...! வானமெங்கே? இவளின் சௌந்தரிய வண்ணக் கோலமெங்கே!

எப்போதோ நான் குரலெடுத்துப்பாட வேண்டுமென்று தவித்துக்கொண்டு கிடக்கிறேன்.

சேவல் இன்னும் தன்முதற் குரலைக் கொடுக்கவில்லையே! அதன் பிறகு, அதன் இரண்டாவது குரலையும் கேட்ட பிறகல்லவா, நான் குரல் எடுத்துப் பாட வேண்டும்!

கடந்த இரவு என்றும்போல நான் பாடவில்லை; ஆமாம் / பாடவில்லை; அழுதேன். என் பாட்டோடு சேர்ந்து தேனாகப் பெருகும் இவன் இனியகுரல், என் சோகக் குரல் கேட்டுக் கூட வெளிவரவில்லை. எனக்குப் பெருத்த ஏமாற்றந்தான்.

இவள் இவ்வளவு பெரிய விஷமக்காரியா!

நான் அப்படி என்னத்தைச் சொல்லிவிட்டேன்.

'இந்த மனிஷரைப் போல எவனோ ஒருவன்றை பிள்ளையைத் தன்றை பிள்ளை எண்டு பெயர் பதியிறவன்ல்ல நான்' என்றுதானே சொன்னேன்.

அதுக்கு இவள், 'என்ன சொல்லுறியள்?' என்று கேட்டாள், ஒன்றும் விளங்காதவள் போல.

இவள் நடிக்கிறாள் என்று உனர்ந்துகொண்டே மீண்டும்

சொன்னேன்!

'நான் மானமுள்ளவன்'

'அப்ப... நான் தான் மானங்கெட்டவளோ?'

இவள் கேட்டுக்கொண்டு அதன் பிறகு மௌனமாக ஒதுங்கினவள்தான்...

என்னைக் கொல்லாமற் கொன்று கொண்டிருக்கிறான்.

நான் கேட்டதில் என்ன பிழை?

எனக்கும் ஒரு வருஷகாலமாக மனதில் இருந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நெருடல். மனம் பொறுக்காமல் பகிடிபேலச் சொல்லிவிட்டேன்.

சென்ற ஆண்டுபோல இந்தத் தடவையும் நடந்துவிடக் கூடாதென்று முன்னெச்சரிக்கையாகச் சொன்னேன் அவ்வளவுதான்.

கடந்த வருஷம் இவள் அடைகாக்க ஆரம்பித்ததும் நான் எவ்வளவு பெருமைப்பட்டேன். எனக்கும் ஒரு வாரிச தோன்றப் போகிறது என்று மகிழ்ந்தேன். இவளுக்கு உவ்பான உணவுகள் எவை என்பதை அறிந்து, தேடி அலைந்து எத்தித் திருடி, ஏறிபட்டு, இடிபட்டு, இறாஞ்சிக கொண்டு பறந்துவந்து அடைகாத்துக் கொண்டு உடனடிக்குள்ளே கிடந்த இவளுக்கு என் அன்பையும் குழுத்து உடனடினேன்.

ஒரு நாள்...

ஒரு நடுப்பகல் வரை இவளுக்கு மிகவும் பிரியமான குஞ்செலி ஒன்றைத் தேடி அலைந்து கடைசியில் பூண்யோடு சண்டை இட்டு அதை ஏமாற்றிவிட்டு அலகினால், தூக்கிக்கொண்டு இவளைத் தேடி ஓடி வந்தேன்.

அப்போது கூட்டில் இவளோடு நான் எதிர்பார்த்திருந்த என் வாரிசு.

எனக்கு மனதில் எழுந்த ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. இவள் தடுத்தும் கேட்காமல் அணைத்து முத்தமிட்டேன்.

என்ன நிறம்! ஆகா...! இப்படியமொரு அழகுக் கருமையா? இவள்... என் அழகுக் கறுப்பி தோற்றுப்போய்விடுவாள்; என்றாலும் இவளால்தான் இப்படி ஒரு பேரழகைப் பெற முடியும் என்று பெருமிதங்கொண்டேன்.

அப்பன் எனக்கு, அந்தப் பெருமை மனதில் பிறந்தது நியாயந்தானே!

பெண்ணுக்கும் தன் பிள்ளை பொன்பிள்ளை அவ்வளா?

இந்தக் குதூகலிப்புகள் எல்லாம் ஒரு மாத காலம் வரைதான்.

அதன் பிறகு ஒரு நாள்...

இவருக்கு உவப்பான குஞ்செலி ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு இவருக்கும் கொடுத்து என் வாரிசுக்கும் பக்குவமாக அருசிலிருந்து ஊட்டிவிட வேண்டும் என்று எண்ணி ஆவலுடன் பறந்துவந்தேன்.

இங்கே... என் கூட்டிலே என் வாரிசு, 'கூடு... கூடு... கூடு...' எனக் கொடுரோமாகக் குரல் எழுப்புவது கண்டு திகைத்தேன். 'கா... கா... கா...' என்று கானாமிர்தமாக இனிய குரல் எழுப்ப வேண்டிய என் வாரிசுவா இது?

எனக்குச் சினம் பொங்கி எழுந்தது.

கொல்லும் பார்வையால் இவளை வெறித்தேன்.

இவள் தலை குனிந்து ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

என் வாரிசு என்று பெருமைப்பட்ட அந்த 'அதை' என் அலகால் சினம் தீரும்வரை கொத்திக் கொத்தித் தூரத்தினேன்.

அந்தத் தவறு திரும்பவும் நடந்தால்... இவளை எப்படி நான் மன்னித்து, இவளோடு இனிமேலும் நான் வாழ முடியும்? நானென்ன மானம் ரோசமில்லாத மனிதனா?

இது சொன்னதுக்காகவா இவள் என்னைப் பழிவாங்கிறாள்!

காலை முதல் எத்தனை தட்டவைகள் இவருக்குப் பிரியமான உணவுகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தேன்.

அப்பத் துண்டு,

ஒரு குழந்தையிடம் எத்தித் திருடினேன். 'ஓ...! சனியன்' என்று தாய் ஏசினாள். எனக்கு நெஞ்சு படைத்தது. நான் திருடின குற்றத்துக்காக நான் வாகனமாகிச் சமக்கும் என் தேவனான சனீஸ்வரனையா சந்திக்கிழுக்க வேணும்! இவருக்காக அந்த அம்மாவையும் நான் மன்னித்தேன். இவருக்கு அப்பத் துண்டைக் கொண்டுவந்து கொடுக்க வேணுமென்ற அவசரம் எனக்கு. இல்லையென்றால் தலையில் ஒரு குட்டுக் குட்டிப்போட்டு வந்திருப்பேன்.

மத்தியானம் அந்த அம்மா பூவரசமிலையில் ஒரு கிள்ளைச் சோறும் கறியும் போட்டுக் கொண்டுவந்து கையிலே வைத்துக்கொண்டு நின்று 'கா... கா...' என்று கூப்பிட்டாள். எனக்கு விளங்கிவிட்டது. என்னுடைய தேவன் சனீஸ்வரனுக்கு ஆக்கிப் படைத்து, அதில் ஒரு பங்கை எனக்குத் தரக் கூப்பிடுகிறாள் என்று.

ரோசம் என்னைத் தடுத்தது; என்றாலும் இவளை நினைத்துக்கொண்டேன்.

சரி, இதையாவது இவள் உண்பாள் என்ற நம்பிக்கையில் அலகு நிறைய அள்ளிக்கொண்டு ஓடிவந்தேன்.

அதன் பிறகு கோழித்தலை ஒன்று...

அதன் பிறகு ஆட்டெலும்பொன்று...

குஞ்செவியாவது விரும்பித் தின்னுவாள் என்று நம்பி, பரதேசி நாயாக நான் அலைந்து, பொழுது மைம்மலுக்குள் விழும்போது, ஒரு குஞ்செவியைப் பிடித்துக்கொண்டு பறந்து வந்தேன். அதையும் தன் அலகினால் தூக்கிக் கூட்டுக்கு வெளியே ஏறிந்துவிட்டாள்.

அது முதல் நானும் பட்டினிதான்.

இதுவரை எந்தக் காலத்திலும் கிடைக்காத புதிய தீன் ஒன்றை இப்போது கொஞ்சக் காலமாக இவளோடு கலந்துவன்டு மகிழ்ந்திருந்ததெல்லாம் இவள் மறந்து... இப்ப...

என் வாரிசை இவள் அடைகாத்துக் கொண்டு எதையும் தின்னாமற் கொள்ளாமல் பட்டினியாகக் கிடக்கிறாள். நான் மட்டும் எப்படித் தின்னலாம்!

சரி, சரி இனிமேலும் இப்படியே காலம் கழிக்கேலாது. இவள் மனதை அறியத்தான் வேணும் 'ஹ்...ம்.'

'என்னப்பா... பேசாமல் கிடக்கிறாய்!'

'என்ன.... காது கேக்கயில்லையே!'

'நல்லாக கேக்குது'

'என் ஒன்றையும் தின்னுநாய் இல்லை! இப்படிக் கிடந்தால் என்னென்டு பொரிச்ச கூட்டுக்காலை எழும்பப் போறாய்!

'இதுக்குத்தான் பெத்தவள் இருக்க வேணுமென்டு சொல்லுறது. இந்த நேரத்திலே நாவுக்கு இதம்பதமாக எல்லோ தின்ற வேணும் இப்பகண்டதையும் தின்னமனமில்லை!'

'அப்பம், படையற்சோறு, கோழித்தலை, ஆட்டெலும்பு, உனக்குப் பிடிப்பான குஞ்செவியில்.... எல்லாம் கொண்டு வந்து தந்தன். ஒண்டும் வேண்டா மெண்டிட்டாய். நீ கோவத்திலைதான் தின்னாமல் கிடக்கிறாய் என்டு நினைச்சேன்'

'மனதிலே ஆத்திரந்தான், எண்டாலும் ஆரோடை கோவிக்கிறது!'

'என்ன தீன் வேணும்? கெதியாகச் சொல்லு? இரவும் பகலும் பட்டனி கிடக்கிறாய்"

'உங்களுக்குத்தானே நல்லாத தெரியும்! இப்ப கொஞ்சக் காலமாக நாங்கள் என்ன சாப்பிடுகிறமென்டு'

'என்ன... மனிஷ இரைச்சி? எனக் கெண்டால் சலிச்சைப் போச்சு.

எவ்வளவென்டு தின்னுகிறது?"

'எனக்குச் சலிக்கயில்லை, அதொரு தனி ருசி'

'சரி, இப்ப கொண்டு வாறன்; இரு!'

'இப்ப எங்கே தேடப் போறியள்?'

'அடி விசரி... மனிஷ இறைச்சிக்கும் இஞ்சை இப்ப பஞ்சமா! எங்கே போனாலும் குவிஞ்சு கிடக்குது. நீ ஏன் வீணாகப் பசிகிடக்கிறாய்! இரு, இப்ப வந்திடுகிறன், எது வேணும்... ஈரலோ, முளையோ? கா.... கா.... கா..."

இந்த அகால வேளையிலும் இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒரு காகத்தின் ஒலி கேட்கிறது.

-"மல்லினை"-

உள் அழகல்

அவனுக்கு அவனைப் பெற்றவர்கள் ஆசையாகச் சூட்டி மகிழ்ந்த பெயர்தான் செல்வன். ஆனால் அந்தப் பெயர் அவனுக்கின்று வழங்கவில்லை. அந்தப் பெயரைச் சொல்லி அவனை இன்று அழைப்பவர் ஒருவர் உண்டென்றால் அவர் விதானையார்தான். விதானையாருக்கும் கொஞ்சம் குவி பிறந்துவிட்டால் செல்வன் என்ற விதானையாரும் அவன் பெயரையும் தீரித்து 'செல்வி' என்றுதான் அவரும் அழைப்பார். சில வேளைகளில் விதானையாரும் பகிடியா அவனை 'விதானை வீட்டுக்காரன்' என்று சொல்லுவதும் உண்டு. அந்த ஊர் மக்கள் எல்லோரும் அவனை அப்படித்தான் அழைத்தார்கள். சிலர் 'வட்ட விதானை' என்றும் சொல்லுவார்கள். அந்தனவுக்கு விதானையார் வீட்டோடு அவனுக்கு ஒட்டுறவு.

விதானையார் வீட்டு எடுபிடி ஆள் அவன்தான். அந்த வீட்டுத் தொண்டு துரவுகளைச் செய்து முடிக்கும் பொறுப்பு அவனைச் சார்ந்தது. அவன் விதானையாருக்கு ஒரு கையாள். அதனால் அவனுக்குத் தன்னைப் பற்றி ஒரு இறுமாப்பும் பெருமையும், அந்தக் கிராமத்தில், விசேஷமாக அவன் சமூகத்து மக்கள் மத்தியில் அவனுக்குச் செல்வாக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. விதானையாரிடம் காரியமாக வேண்டியவர்கள் அவனைத் தம் கைக்குட் போட்டுக் கொள்வார்கள். அவன் மனம் வைத்தால், வைத்தது போல் இம்மியும் பிசகாமல் செய்து கொடுப்பான். அவன் எந்தக் காரியத்துக்கும் நேரடியாக விதானையாரை அணுகுவதில்லை. அவர் மேல் அவனுக்கு இனம் புரியாத பக்திமயமான அச்சம். எதையும் விதானையாரின் மனைவி காதில் அவன் மெல்லப் போட்டுவிடுவான். பின்னர் அவன் எண்ணம் போலக் காரியம் கைகூடி முற்றுப்பெறும். அவன் இந்த வழியைக் கையாண்டு பல காரியங்களைப் பலருக்குச் சாதித்துக் கொடுத்திருக்கிறான். அதனால் அவனுக்கும் மதிப்பு; கொடுத்திருக்கிறான்.

அதனால் அவனுக்கும் விதானையார் அவனைப் போவது வழக்கம். விதானையார் வீடு; கடற்கரையை வீட்டுக்குப் போவது வழக்கம். விதானையார் வீடு; கடற்கரையை அடுத்துள்ள ரோடோரமாக இருக்கிறது. அங்கிருந்து ஒரு மைல் தூரம் கிராமத்துட் செல்ல வேண்டும் அவன் குடிசைக்கு. அவன் வாழும் சுற்றாடவில் தென்னை மரங்கள் இல்லை. விதானையார் வளவுக்குள்ளாம் அந்தச் சூழலிலுந்தான் கடற்வாத்தியத்தில் ஆரோக்கியமாகச் செழித்து வளர்ந்த தென்னைகள் மதாளித்து நிற்கின்றன. அந்தத் தென்னை மரங்களில் சிலவற்றில் தான்

கள்ளிறக்குவதற்காக விதானையார் வீட்டுப் பக்கம் போக வேண்டிய கட்டாயத் தேவையும் அவனுக்கிருந்தது.

விதானையார் வளவுக்குப் போகும்போது என்றைக்கும் அடி வளவுக்குள் நுழைந்து கோடிப்பக்கமாகப் போவது அவன் வழக்கம். இது அவனாக ஏற்படுத்திக்கொண்ட வழக்கம் மட்டுமல்ல. விதானையாரின் கட்டளையும் அதுதான். விதானையாரைத் தேடிப் 'பெரிய மனிதர்கள்' வருவார்கள், போவார்கள். அவர்கள் கன்களில் கள்ளுமுட்டியும், 'கறமன்றித் துணியுமாக', மாதோல், காதேல், இயன்க்கூடு சகிதம் சர்வ அலங்கோலனாய் அவன் கண்ணிற்படுவதை விதானையார் விரும்பாததற்கு, விதானையாரும் அவனிடம் வாடிக்கைகாரர் என்ற அந்தாங்கமான ஒரு அச்சமும் காரணந்தான். தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் வீட்டுக்குப் பின்னால் அடிவளவுக்குட் சடைத்து நிற்கும் மூள்ளுப் பற்றைக்குள் அவன் வைக்கும் ஒவ்வொரு போத்தல் கள்ளும் விதானையாரை அபிஷேகிப்பதற்குத்தான். அதற்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற என்னம் அவனுக்கோ அல்லை. எப்போதாவது இருந்தாற்போல பணத்தைப் பற்றி அவர் பேச்செடுப்பார். ஆனால், அதை அவன் ஒரு சேவையாகக் கருதி அவர் பேச்சைக் குறுக்கறுப்பான். உள்ளுர விதானையாருக்கு மகிழ்ச்சிதான். ஆனால், அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் அவனுக்கு நன்றாக நடிப்பார். அவன் வாய்விட்டுக் கேட்டாலும் அவரிடமிருந்து ஒரு செப்பால் அடித்த காகசதான் அதற்கவன் பெற்றுமிடியாது. அவன் உண்மையாகவே பணத்தை மனத்தாலும் நினைக்க மாட்டான் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். அவரைப் பொறுத்த வரையில் அவர் மன்னிலை...?

விதானையார் வீட்டு மாடுகள் அவனை நம்பித்தான் வளர்ந்தன. அவனுக்கு என்ன வேலைகள் இருந்தாலும் தினமும் மாலை வேலையில் பணையில் ஏறி மாடுகளுக்கு ஒலை வெட்ட வேண்டும். மாட்டுத் தொழுவத்துட் புகுந்து சாணத்தையும் சலத்தையும் வழித்துத் துப்புரவு செய்ய வேண்டும். இவை அவனது நிதிய கடமைகள். சில தினங்களில் ஒலைகளை முரியிலிருந்து சட்டஞ்சுட்டமாகக் கிழித்து, பின்னர் தும்பாக்கி மாடுகளுக்கு உணவாகப் போட்டுவிடும் வரையுள்ள பொறுப்பும் அவன் தலையில் வந்து விழும். அவன் விதானையார் வீட்டில் நிற்கும்போது விதானையாரின் குழந்தைகள் வீட்டுக்கு வெளியே முற்றத்தில் மலங்கழித்துவிட்டால், அதை மன்வெட்டி கொண்டு அள்ளியும் ஏறிவான். அவன் விதானையாருக்காக எதைச் செய்வதற்கும் பின்னாடிப்பதில்லை. அவன் செய்ய வேண்டிய தொண்டுகள் எல்லாவற்றையும் முடித்துக்கொண்டுதான். வீட்டுக்குப் பறப்படுவான். நாளைக்கென்று எதையுமே வைப்பதில்லை.

தினமும் அவன் நேரத்தில் பெரும் பகுதி விதானையார் வீட்டோடு கழிந்த போதிலும், அனேகமான நாட்களில் அவன் விதானையாரைச் சந்திப்பதே இல்லை. அவன் வேலைகள் யாவும் அடிவளவோடும்,

கோடிப்புறத்தோடும் தீர்ந்துவிடும். அவன் தொடர்புகள் எல்லாம் விதானையார் மனளவியோடுதான். தினமும் அவளை மட்டும் அவன் சந்திப்பான். விதானையாருக்கு ஏதாவது தகவல்கள் இருந்தால், அதை அவர் மனளவியிடமே தெரிவித்துவிட்டுச் சென்றுவிடுவான். முக்கியமான விடயமாக இருந்தால் மட்டும் விதானையார் மனளவியின் அநுசரணையுடன் அவன் விதானையார் முன் ஆசராவான்.

இன்று பின்னேரம் மரங்களில் ஏறிச் சீவலை முடித்துக் கள்ளிறக்கிய பின்னர் அடி வளவோடு திரும்பிப் போய்விடாது. விதானையார் வீட்டு முற்றத்துக்கு வந்து வேவி ஓரமாக ஒதுக்குப்புறமாக ஒதுங்கி நின்றான்.

விதானையார் முன் மண்டபத்தில் எதையோ உன்னிப்பாக கவனித்து எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவன் அங்கு வந்து நிற்பதை அவர் கவனித்தார். கவனித்தும் அவனைக் காணாதவர் போலத் தம் வேலையில் மூழ்கி இருந்தார். இது அவர் சுபாவம் மட்டுமல்ல, அவர் வர்க்கத்தின் சுபாவமுந்தான். பிரபுத்துவத்தின் மிச்ச சொச்சங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கிராமத் தலைமைக்காரன் என்னும் விதானை முறை ஒழித்துக் கட்டப்பட்டு, மக்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கெனக் கூற முறை, நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்பே அவர் கிராம சேவகர் முறை, நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்பே அவர் விதானையாராக வீற்றிருந்து ஆட்சி செலுத்தியவர். அவர் மட்டுமல்ல அவர் தகப்பனாரும் பாட்டனாருங்கூட விதானைமார்கள்தான். இந்தப் பதவியும் மதிப்பு மரியாதைகளும் அவருக்குப் புதியவைகளால்ல. அவரைப் பொறுத்த வரையில் அவர் பரம்பரைச் சொத்துக்கள்தான். அவர் பதவியைப் பொறுத்தவரையில் அவர் பழைய விதானையாரேதான். அவராவது... கிராம சேவகராவது... அது நடக்கக் கூடிய காரியமல்ல.

மண்டபத்தில் விதானையாருக்குப் பின்னாலுள்ள வீட்டுக் கதவை திறந்துகொண்டு அவர் மனளவி வெளியே வருகிறாள். விதானையார் எதையும் கவனிக்க முடியாதவர் போல தன் வேலையும் கையுமாக இருக்கிறார். அவன் அவர் அருகே சென்று மேசையை முட்டினாற்போல நிற்கிறாள். மின்னி மின்னி எரியும் லாம்பு வெளிச்சத்தில் வெளியே எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, அப்போதுதான் செல்வன் அங்கு நிற்பதைத் தெரிந்துகொண்டவள் போல, “என்ன... செல்வன் பொங்க நிக்கிறான்... என்னத்துக்கு...!” என்று அவரைப் பார்த்துக் கேட்கிறாள். அவரும் அவன் இங்கு நிற்பதை அவள் சொல்லித்தான் அறிந்து கொண்டவர் போலத் தலையை நிமிர்த்தி, கையைத் தூக்கி முகத்துக்கு நேரே பிடித்து லாம்பு ஒளி கண்ணில் படாத வண்ணம் மறைத்துக்கொண்டு “எங்கே நிக்கிறான்...?” என்று கேட்கிறார்.

செல்லன் நெஞ்சில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மாதோலை எடுத்து முதுகுப்புறமாகப் போட்டுக்கொண்டு, இடுப்பில் பின்புறமாகக் கட்டி

இருந்த இயனக்கூட்டை ஒரு கையால் பிடித்த வண்ணம் “ஓமையா...” என்று குரல் கொடுத்து முன்னுக்கு வந்து வீட்டு வாயில் ஓரமாக படிகளுக்குக் கீழ் நிற்கிறான். அவன் முகம் வாடிச் சோகமயமாகப் பிரேதக் களை பரவித் தோன்றுகிறது.

“என்ன செல்வன் ஒலை வெட்டிக் கிழிச்கப் போட்டியே...?”

“ஓமாக்கும்...”

“அப்ப... வேறை... என்ன சங்கதி...?”

“ஒண்டுமில்லை ஜயா... என்றை கள்ளுநமரங்களையாக்கும் ராத்திரிக் கள்ளளரல்லே ஏறிக்கொண்டு போவிட்டாங்கள்...”

“ஆ... அப்பிடியே சங்கதி... ஓ... ராத்திரி நல்ல திருவிழாப்பைப்பல். முசுப்பாத்தியா, நித்திரை முறிக்கிறதுக்கு உன்றை மரங்களில் ஏறிக் கள்ளள எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாங்கள் போல... வேறை ஆர்...? உன்றை ஆக்கள் தானே மரத்திலை ஏறுவங்கள்...”

செல்வன் மௌனமாக நிற்கிறான்.

“என்ன செல்வன்... முட்டிகளையும் கழட்டிக்கொண்டு போவிட்டாங்களோ? கொண்டு போனால் தங்கடை மரங்களுக்குக் கட்டலாமெல்லே...!” விதானையார் மனைவி இடையில் புகுந்து செல்லனிடம் கேட்கிறாள்.

“இல்லையாச்சி... ஒவரு மரத்திலையும் ஒவரு முட்டியைத் தான் கழட்டி எடுத்துக்கொண்டு போவிட்டாங்கள். அது ஒவரு மரத்தாலையும் கள்ளுக் கொண்டு இறங்கிற முட்டியள்தான்...”

“அப்ப செல்வனுக்கு முட்டியளால் நட்டமில்லை... ஆகக் கள்ளுத்தானே...” விதானையார் சொன்னது அவர் மனைவிக்குப் பிடிக்கவில்லை. செல்வனுக்கும் மனதுக்கு வேதனையாக இருந்தது. விதானையாரின் பகிடி அவர் மனைவியிடத்தில் எடுப்பவில்லை என்பதை அவர் உணர்ந்துகொண்டு போவித்தனமான அக்கறையோடு பேசத் தொடங்கினார்.

“உன்னிலை கோவதாவம் உள்ளவங்கள் ஆராவது செய்திருப்பங்க கொண்டால் சொல்லு... உடனே ஆளைப் பிடிச்சு இரண்டு வாட்டு வாட்டி.விடுறன்... உன்றை ஆக்களாலைதான் எனக்கு ‘அடியன் விதானை’ என்று பேர் வந்ததெண்டு இன்னும் அவங்களுக்கு விளங்கேல்லை...”

“அப்பிடி ஒருதரிலையும் எனக்குச் சமுசியமில்லை. கோவதாவத்தில் செய்யிறதெண்டால் கள்ளுப்பாளையளையும் முறிச்சிருப்பங்கள் அல்லது வெட்டி இருப்பங்கள்...”

“அப்ப... நீ சொல்லுறுதைப் பாத்தால் கள்ளக்கள்ளுக் குடிக்கத்தான் ஏறி இருக்கிறாங்கள்... அப்படித்தானே! அவங்களுக்கு ஒரு முட்டங்க

கொஞ்சம் பொல்டோல் ஊத்தி வையாதன்..."

"எனக்கேன் ஜயா அந்தப் பாவத்தை..."

"இப்படிச் செய்யிறவங்களுக்கு என்ன பாவமும் புண்ணியமும்..."

"அது சரி... இவன் பெரிய பாவமெல்லே! பிள்ளைகளுட்டிக்காரன் இவன்ரை வயித்திலை ஏன் அடுக்கிறாங்கள்... அநியாயமாப் போவார்..." விதானையார் மனைவி செல்லனுக்காக மனம் நெகிழ்ந்து கூறுகிறார்.

விதானையார் மனைவியைப் பார்த்து, "நீர் திட்டியென்ன... நிட்டென்ன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு செல்லனிடம் திரும்பி,

"ஆ... இதுக்கிப்பென்ன செய்யிறது செல்வன்... நீ சொல்லு..." கேட்கிறார்.

"அந்தக் கள்ளங்களை எப்படியும் பிடிக்கேனுமையா..."

"பிடிக்க வேணுமோ... கள்ளிறக்கிற கள்ளன்களை எப்பிடிப் பிடிக்கிறது...? என்ன வலை போடுகிறதே..."

"மரத்தடியில் இரவு காவலிருந்தால் பிடிச்சுப் போடலாமாக்கும்..."

"பிடிக்கலாமென்டால் அப்படிச் செய்யன்..."

"நான் போய்த்தனிய இருந்தால் முடியுமோக்கும்..."

"உன்னை ஆர் தனியைப் போகச் சொன்னது! உன்றை மச்சான் இரண்டு பேராக் கூட்டிக்கொண்டு போவன்..."

"நாங்கள் காத்திருந்து பிடிச்சாலும் எங்களைப் பாத்துப் போட்டு அடிச்சுப் போட்டல்லவோ போவினம்..."

"கள்ளனையும் பிடிக்க வேணுமென்னுறாய், பிடிக்கவும் பயப்பிடுகிறாய்... வேறை என்னத்தைச் செய்யப் போறாய்?"

"ஜயா..." மிகுதியைச் சொல்ல முடியாது செல்லன் தடுமாறுகிறான்.

"என்ன...?" விதானையார் உரப்பிக் கேட்கிறார்.

"ஜயாவும் வந்தால்..."

"ஜயாவும் வந்தாலோ...? நல்ல கதை கதைக்கிறாயடா செல்வன். கள்ளுமரத்துக்குக் காவல் கிடக்க என்னை வரச் சொல்லுறாயென்ன! கம்மா விசர்க்கதை கதையாமல் உன்றை பாட்டில் போ... என்ன கேக்கவேணும் என்ன கேக்கக்குடாதென்டு தெரியாது உனக்கு... சினந்து எடுத்தெற்ந்து பேசுகிறார் விதானையார்.

செல்வன் பாடு திண்டாட்டமாய்ப் போய்விட்டது. விதானையார் மனைவியைக் குழைவோடு நோக்குகிறான்.

"அவன் கேட்கிறான் ஒருக்கால் போவிட்டு வாருங்கவன்.

நீங்களும்...” விதானையார் மனைவி ஆதரவோடு விதானையாரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

“சம்மா போப்பா... பேத்தனமாப் பேசிறீர்... கள்ளு மரத்துக்கு என்னைப் போய்க் காவல் கிடக்கச் சொல்லுறீர். நாளைக்கு நாலு பேர் அறிஞர்சால் என்னை என்ன நினைப்பங்கள்...” மனைவியின் வார்த்தைகளையும் விதானையார் தட்டிக் கழித்தார்.

“கள்ளு மரத்துக்கென்ன... பின்ததுக்குத்தான் காவல் கிடக்க வேணும், உங்கடை கிராமத்தில் அதுகிம் உங்கடை வீட்டிலை நிக்கிறவனுக்கு இப்படி நடந்தால் நீங்கள் கிராமத்தலைமைக்காரன் என்டு இருந்தநிலை என்ன பலன்? உங்களில் இந்த ஊரில் உள்ளவங்களுக்கு பயபத்தி உண்டோ சொல்லுங்க பாப்பம்...!” விதானையாரின் கௌரவத்தைக் குத்திக்காட்டும் வகையில் அவர் மனைவி சொல்லுகிறாள்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் விதானையார் கீழே இறங்கி வருகிறார். “அது சரியப்பா... கள்ளர் எப்ப வருவங்கள் என்டு எப்பிடித் தெரியும்? ஒவ்வொரு நாளும் போய் என்னைக் கள்ளு மரத்துக்குக் காவல் இருக்கச் சொல்லுறீரோ?”

விதானையார் அவர் மனைவியின் பேச்சில் சற்று மசிந்துவிட்டார் என்பதைக் கண்டுகொண்டு, “இன்டைக்குக் கட்டாயம் வருவங்களையா...” என்கிறான் செல்லன்.

“சம்மா போடாப்பா... நேத்து வந்தவங்கள் இன்டைக்கும் வருவங்களைன்டு நீ என்ன சாத்திரமே பாத்தனி... அல்லது உனக்குச் சொல்லிப் போட்டுத்தான் வாறாங்களோ...!”

செல்வனின் மனம் விழுந்துவிட்டது. தளர்ந்துபோன சன்னமான குரவில், “இன்டைக்கும் நல்ல திருவிழா... அதுதான் கட்டாயம் இன்டைக்கும்...” எனச் சொற்கள் அவன் தொண்டைக் குழிக்குள் இடறுப்படுகின்றன.

“ஓகோ... எனக்கிப்பதான் நினைவுக்கு வருகிது... இன்டைக்குத் திருவிழாவுக்குப் போகவேணுமென்டெல்லே சொன்னீர்...” கதையைத் திசை திருப்பும் நோக்கத்தோடு விதானையார் மனைவியிடம் ஆதரவாக வினவுகிறார்.

“ஓமோம்... போகத்தான் வேணும்...”

“பிறகெங்கே இன்டைக்கு அங்கே இங்கே போறது... செல்வன்...! சரி, சரி இன்டைக்குப் போ... வேறை ஒரு நாளைக்குப் பாப்பம்...”

செல்வனுக்கு நாடி விழுந்துவிட்டது. விதானையார் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டார் போல அவனுக்குத் தெரிகிறது. இனிமேல் விதானையார் மனைவி வாய் திறந்தால்த்தான் என்ற முடிவோடு ஏமாற்றம்

பிரதிபலிக்க அவளைப் பார்த்தான். அவன் நம்பிக்கை பிழை போகவில்லை. அவள் விதானையாருக்குச் சொன்னாள்.

“நீங்களும் நானும் திருவிழாப் பாத்த காலம் போச்சு ஆரினி நித்திரை முழிக்கிறது; எனக்கெண்டால் கொஞ்சமும் விருப்பமில்லை. பிள்ளையள்தான் விடுகிதுகளில்லை. நீங்கள் மனற்குட்டில் இருந்து ராமமுதும் நித்திரை முழிக்கிறது உங்கடை மூலச் சூட்டு நோய்க்குங் கூடாது. தான் பிள்ளையளைக் கூட்டிக்கொண்டு போவிட்டு வாறன். அவன் பாவமெல்லே... மண்டாடுறான். நீங்கள் அவனுக்கு உதவி செய்யாட்டால் அது கடவுளுக்குப் பிழை...”

“சரி... சரி... என்னை நீங்கள் விடாயன். நான் உன்னோடை வாறன் செல்வன். இன்டைக்கு அந்த எழிய வடுவாக்களைப் பிடிச்சுத் தோலுரிச்சுப் போட்டுத்தான் விடுறது. உன்றை அண்ணன் தம்பி எண்டாலும் பாரன். கண்மண் தெரியாமல்தான் வெளுப்பன். பிறகு நீநின்டு கொண்டு ஜயா பையா எண்ணக்குடாது... என்ன!”

செல்வன் கண்களில் நன்றிப் பெருக்கோடு விதானையார் மனைவியைப் பார்க்கிறான். அவள் செல்லனுக்குக் கண்ணக் காட்டிவிட்டு, வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு நிற்கிறாள்.

“நான் செல்லனோடை போவிட்டு வந்து நேர காலத்துக்குப் படுக்கிறன். நீர் பிள்ளை குட்டியளோடை தனியைப் போக வேண்டாம். தம்பி பரமேஸ்வரனைக் கூட்டிக்கொண்டு போம்.”

‘பரமேஸ்வரன் மத்தியானம் போனவன். இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை.’

“என்ன... மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கும் வரேல்லயே...!”

“இல்லை...”

“தறுதலை...” வார்த்தைகள் மேலும் வெளிவராமல் நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டார் விதானையார். செல்லனுக்கு முன்னால் அவர் தம்பியை அப்படிச் சொல்வது தவறு என்பது அவர் எண்ணம்.

“கையிலை, காசு களஞ்சேதும் கொண்டு போனானே...?”

“காசில்லை என்டு நேற்று என்னட்டை அம்பேசேம் வாங்கினான். இன்டைக் கேண்டா வெண்டால் தாள்தாளா வைச்சிருந்ததைக் காலமை கண்டன்...”

“அவனுக்கெங்காலான் காசு...”

“எங்கினை எங்கினை... எப்பிடி எப்பிடியோ...!”

“ஆரும் சிநேகிதன் மாரிட்டைக் கைமாத்தை வாங்கி இருப்பான்” என்று மழுப்பிக்கொண்டு, செல்லனை அப்போது அங்கே வைத்துக்கொண்டிருக்க விரும்பாமல், உடனடியாக அந்த இடத்தை

விட்டு அனுப்பும் நோக்கத்தோடு, "அப்ப... செல்வன் நீ பதினொரு மனிபோல வாவன்..." என்று செல்வனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

"சரியாக்கும்... இண்டைக்கு நமக்கு ரண்டு வைச்சுக் கிடக்கு. நாமேன் பத்தைக்க போவான்! நான் ஆச்சியிட்டை எடுத்துக் குடுத்துடுப் போறேன்..."

"ஆ... சரி"

"அப்பவாறனாக்கும்... ஆச்சி வாறன்..." விதானையாருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் சொல்லிக்கொண்டு அடிவளவை நோக்கிச் செல்கிறான் செல்வன்.

நேராக அடிவளவுக்குச் சென்று விதானையாருக்கென வைத்த இரண்டு போத்தல் கள்ளையும் எடுத்துக்கொண்டு அடுக்களைப்பக்கம் செல்வன் வரவும் விதானையார் மனைவியும் அங்கு வந்து சேருகிறாள். அவள் கையில் இரண்டு போத்தல்களையும் கொடுத்துவிட்டு அவன் ஆகாயத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

"என்ன செல்வன் மேலை பாக்கிறாய்...?"

"ஓண்டுமில்லையாச்சி... நல்ல இருட்டாகக் கிடக்கு..."

"ஓம் நல்ல இருட்டுத்தான். அம்மாசை வந்து மூண்டு நான் தானே... இந்த இருட்டில் என்னெண்டு வீட்டுக்குப் போய் வரப்போறாய்...!"

"அதுதான் ஆச்சி நானும் யோசிக்கிறன்..."

"ஆ... இனி எங்கே வீட்டுக்குப் போகப் போறா... உன்றை தட்டுவத்தை எடுத்து வா, சோறு தாறன். திண்டிட்டு ஜயாவின்றை கண்ணிலை படாமல் அடிவளவுக்கெ போய் இரு. நாங்கள் திருவிழாவுக்குப் போறம். நீ ஜயா சொன்ன நேரத்துக்கு வந்து ஜயாவைக் கூட்டுக்கொண்டு போ..."

"சரியாச்சி... அதுதான் சரி..." என்று சொல்லிக்கொண்டு, அடுக்களையின் பின்பற வேலியில் சொருகி இருந்த பணையோலைத் தட்டுவத்தை எடுத்துவந்து கைகளால் துடைத்துவிட்டுக்கொண்டு அடுக்களை விராந்தையோடு ஒட்டினாற்போல கையில் தட்டுவத்தை ஏந்தியவன்னாம் நிற்கிறான். விதானையார் மனைவி சோறு, கறி ஒல்வொன்றாகக் கொண்டுவந்து தட்டுவத்துட் போடுகிறாள்.

செல்வன் தட்டுவத்தைத் தூக்கிச் சென்று வேலி ஓரமாக நிலத்தில் குந்தியிருந்து சோற்றைத் தின்று முடிக்கிறான். விதானையார் மனைவி செம்பிலே தண்ணீர் கொண்டுவந்து வார்க்கிறாவ். அவன் தட்டுவத்தையும் வாயையும் கழுவிக்கொம்டு, கைமண்டையில் அவள் தண்ணீர் வார்க்க 'மொடுக்மொடிக்கென்று' குடிக்கிறான். பழையபடி தட்டுவத்தை வேலியில் சொருகிவிட்டு, அவளுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு அடிவளவை நோக்கி நடக்கிறான்.

செல்வனுக்கு உண்டகளை. நாரி வெடுவெடென்று உள்ளிரது. கொஞ்ச நேரம் படுத்து நாரியை நிமித்த வேண்டும் போலத் தோன்றவே, இடுப்பில் இருந்த 'இயன்கூட்டை'க் கழற்றி ஒருபூரம் வைத்துவிட்டு, சுருக்கிக் கட்டிய கொடுக்கைக்கூட அவிழ்க்காது, தொன்னோலைக் கிடுகொன்றை எடுத்துப்போட்டு விழுந்து படுக்கிறான். மனமும் வருந்தி அமைதியின்றி உள்ளிரது.

"எவ்வாவு நட்டம்! எவ்வாவு கசித்தி! ஒரு மரத்துக்கு மரக்காற்றஸ்மட்டு வாங்குகினம் நாப்பதுறுவா. கவுண்மேந்துக்குப் பத்துறுவா. நம்பர்காரர் மரத்துக்கு நம்பரடிக்க வரேக்கை ஒரு மரத்துக்கு ஒருறுவா வீதம் அவைக்கும் கையிக்க வைக்கோணும். முட்டிக்குக்காச, நாருக்குக் காசவேற். அவரிவருக்கெண்டு பிறியிலே கள்ளுக் குடுத்துத் துலைக்கோணும். நான் இந்த உடம்பைக் கசக்கிக் காலமையும் பின்னேரமும் கையைக் காலைக் கட்டி ஏறியிறங்கிற கசித்தி வேற். அப்ப நாங்கள் என்னெண்டு வயிறு கழுவிறது! எங்கடை பிள்ளைக்குட்டியளை எப்பிடிக் காப்பாத்திரது! "இப்பிடியே சுழன்றது செல்வனின் சிந்தனை. அவன் என்னங்கள் அலை அலையாகத் தொடர்ந்து வந்து போயின. நேரம் போனதே அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

படுத்த படிக்கையாகக் கிடந்தவாறே வான்ததை அவதானித்துப் பார்க்கிறான். ஒன்று இரண்டு நட்சத்திரங்கள் கண் சிமிட்டுகின்றன. விதானையார் வீட்டை அவதானிக்கிறான். வீடு அமைதியாகக் கிடக்கிறது. விதானையார் மனைவியும் பிள்ளைகளும் திருவிழாவுக்குப் போய்விட்டார்கள் என்பதை உணருகிறான். விதானையார் குறிப்பிட்ட நேரம் வந்துவிட்டதென்பதை நட்சத்திரங்களைக் கொண்டே கணித்துக்கொண்டு, எழுந்து கால், கையை உதறிச் சோமபலைப் போக்கிக்கொண்டு விதானையார் வீட்டை நோக்கி நடிக்கிறான்.

விதானையார் முன் மண்டபத்தில் 'கண்வேஸ்' கட்டிலின் மேல் காலை நிட்டிப் படுத்த வண்ணம் சுருட்டைப் புகைக்கிறார்.

செல்வன் வீட்டு வாயிலில் வந்து நின்று "ஐயா..." என்று மெல்லக் குரல் கொடுக்கிறான்.

"செல்லன் வந்திட்டியே..." என்று கேட்டுக்கொண்டு வாயிலிருந்த சுருட்டை எடுத்து எறிந்துவிட்டு, புகையிலையை எடுத்து இன்னுமொரு சுருட்டைச் சுற்றுகிறார் விதானையார். சுற்றி முடித்ததும் நுனிச் சுருட்டை வாயில் வைத்துக் கடித்துத் துப்பிக் கொண்டு, "சரி போவம்..." என்று சொல்லுகிறார். அதன்பின் நெருப்புப் பெட்டியைக் கையில் எடுத்து, சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு கட்டிலில் இருந்து எழும்புகிறார். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வாங்கிய சப்பாத்தைப் பாதுகாப்பாகக் காலில் மாட்டிக்கொண்டு, ஒரு கையில் வெள்ளிப்பூண் போட்ட கம்பும், மறுகையில், 'ரோச்வைற்' ருமாக அவர்முன் செல்ல அடக்க ஒடுக்கமாகச் செல்லன் அவரைப் பின் தொடர்கிறான்.

விதானையார் வீட்டில் இருந்து ஜப்பது யார் தூரத்தில் செல்வன் கள்ளிருக்கும் தென்னை மரங்கள் மூன்று நிற்கின்றன. விதானையாரும் செல்வனுமாக அந்த மரங்களில் ஒன்றுக்கு அருகே உள்ள பற்றைக்குள் மெல்ல வந்து மறைந்து கொள்ளுகின்றனர்.

கும்மிருட்டு இருவருக்கும் ஆளையாள் தெரியவில்லை. விதானையாருக்கு அந்த இருட்டில் புதுங்கி இருப்பது வெறுப்பாக இருக்கிறது. கள்வர்கள் வருவதாகவும் தெரியவில்லை. விதானையார் பொறுமையை இழந்து 'போவோம்' என்று புறப்படுமுன்னர் அவர்கள் வந்திட வேண்டுமே, என்ற தவிப்பு செல்லனுக்கு, பற்றைக்குட்சில்லிடுவான் பூச்சிகளின் 'கீரීச்' சத்தம். வெள்ளொலிகளின் குடுகுடு ஓட்டம். விதானையாருக்கு அதிருப்தி வளர்ந்துகொண்டு இருக்கிறது. செல்வன் உள்ளத்தை ஏக்கம் துளைக்கிறது. தெய்வங்களுக்கு நேர்த்தி செய்கிறான்.

அவர்கள் இருந்த இடத்துக்குச் சற்று தூரத்தில் நின்ற மரத்தில் யாரோ ஏறும் சத்தம் இருந்தாற் போலக் கேட்கிறது. இருவரும் உசாராகிறார்கள். செல்வனின் நெஞ்சுச் 'திக்குத்திக்'கென்று அடித்துக் கொள்கிறது.

"ஐயா... கள்ளன் வந்திட்டான்" என்று விதானையார் காதில் மெல்லச் சொல்லுகிறான். விதானையார் 'ம்...' என்று உறுமுகிறார்.

"ஐயா இந்த மரத்திலையும் ஏறி, இறங்கெயிக்க நான் பிடிச்சுப் போடுறன்" செல்வன் தன் எண்ணத்தை விதானையாருக்குச் சொல்லுகிறான்.

"சரி... முதல்ல ஆளைப் பிடி. இண்டைக்கவனை... அதைப் பிறகு பாப்பம்" விதானையார் பல்லை நெருடிக் கொள்ளுகிறார்.

கள்வன் முதலில் ஏறிய மரத்தில் இருந்து கள்ளை எடுத்துக்கொண்டு இறங்கிவந்து, அடுத்த மரத்தில் ஏறுகிறான். செல்வன் பாய்ந்து பிடிப்பதற்கு வழமாகக் கால் எடுத்து வைத்துக் குந்தி இருந்து கொள்கிறான்.

கள்வன் கள்ளை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாக இறங்கி வருவதைக் காலிற் பூட்டிய 'தளநார்' மரத்தில் உரோஞ்சிச் சத்தமெழுப்பிக் காட்டுகிறது.

செல்வனின் கைகால்கள் பதறுகின்றன. விதானையாரும் விழித்துக் கொண்டு உக்கிரமாகிவிட்டார்.

கள்வன் அடிமரத்தை வந்தடைந்து நிலத்தில் கால் வைக்கிறான். காலில் பூட்டிய 'தளநாரை' இன்னும் கழற்றவில்லை. அதற்குள் செல்வன் 'லபக்கென பாய்ந்து இரு கரங்களாலும் இறுக்க கட்டிப் பிடித்துக் கொள்கிறான்.

விதானையார் கோபாவேசத்துடன் துள்ளி எழுந்து, “எடேய்... கள்ள ராஸ்கல்...” என்று உரப்பிக்கொண்டு, வலது கையில் இருந்த கம்பைக் கள்வனை நோக்கி வீசிய வண்ணம் மறுகாத்தில் வைத்திருந்த “ரோச் வெற்றால்” அவன் முகத்தில் ஒளியைப் பாய்ச்கிறார்.

மறுகண்ம், ஒங்கிய கம்பு ஆகாயத்தை நோக்கி நிமிர்ந்த வண்ணம் அப்படியே நிற்கிறது. அவரும் அந்தக் கம்பு போலவே சிறைத்து மரமாக நிற்கிறார்.

விதானையாரின் தம்பி பரமேஸ்வரன் செல்வனின் இரும்புக் கரங்களுக்குட் சிக்கி விடுபட இயலாது திக்கித் தினறிக் கொண்டு நிற்கிறான்.

-ക്രമങ്ങൾ -

பூதம்

அவன் இப்படி ஏன் ஆனான் எந்பது என்னால் விளங்கிக் கொள்ள இயலாமற் போன்று.

அவனுக்கு என்ன நேர்ந்தது...? என்ன அவன் நிராகரிப்பதற்கு!

பொய்மையும் போவித்தனமும் கெளரவமான தலைகளாகி என் எதிரில் சுமுகமாக இசைவதற்கு எத்தனிக்கும் வேளைகளில் அந்த இணக்கத்தை நான்ல்லவா நிராகரித்து விடுகின்றவன்!

இதனால் இடையிடையே ஒவ்வொரு தலையை நான் இழந்துபோக நேருகின்றது.

ஆனால், நான் இராவணனால்லன்.

இப்பொழுது அவன்... என்னை எதற்காக ஒதுக்குகின்றான்?

அவன் எனக்குப் பள்ளித்தோழன். இரண்டொரு வீடுகளுக்கு அப்பால் அவன் குடும்பம் அப்போது குடியிருந்தது. நாங்கள் பள்ளிக்குப் போவதற்கு முன் கோவணம் கட்டாத பருவத்தில் விளையாட்டுத் தோழனாக என்னைத் தேடிக்கொண்டு அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவான். அவனும் இன்னும் சிலரும் சேர்ந்து கோயில் கட்டுவோம். திருவிழாக்கள் நடத்துவோம். குடும்பம் நடத்துவோம்.

குடும்பத்தில் நான்தான் எப்பொழுதும் புருஷனாக இருப்பேன். அவன்தான் பெண்டாட்டி, கோபம் வந்தால் பெண்டாட்டிக்குப் புருஷன் போட்டு அடிப்பான். பெண்டாட்டிக்குப் போட்டிடிக்கும் புருஷனாக முறையாக நடக்க எனக்குத் தெரியாது. “அப்பு இப்படித்தான் ஆச்சிக்கு அடிக்கிறவர் என்று அவன் சொல்லித் தருவான். அதன் பிறகு நான் போட்டிடப்பேன். அவன் பட்டுக்கொள்வான்.

பின்னர் நாங்கள் பள்ளிக்குப் போவதற்கு ஆரம்பித்தோம். நான் சைவப் பள்ளிக்குப் போனேன். அவன் வேதப் பள்ளிக்குப் போனாம். அப்பொழுது இருவரும் சற்று விலகிப் போனாம்.

வேதப் பள்ளிக்கு எதிராகவே அந்தக் காலத்தில் இந்தச் சைவப் பள்ளி கட்டினார்களாம். அதனால் இரண்டு பள்ளிகளுக்குமிடையே எப்பொழுதும் ஒரு போட்டி. மாணவர் மத்தியிலும் அது பூசலாக வளர்ந்து வந்தது. எங்கள் பள்ளியைத் தாண்டித்தான் வேதப் பள்ளிக்குப் போக வேண்டும். அப்போது கோஷ்டிகளாகப் பிரிந்து வழியில் நாங்கள் சண்டை போட்டுக்கொள்ளுவோம்.

இந்தச் சண்டையில் சில சமயம் அவனுக்கும் எனக்கும் பினக்கு

வரும். வீட்டுக்கு வந்த பிறகும் இருவரும் சேர்ந்து கொள்ள மாட்டோம். விடுமுறை காலங்களில் எல்லாம் மறந்துபோகும். அவன் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வருவான்.

நான் அவன் வீட்டுக்குப் பேர்க முடியாது. வீட்டில் அப்படி ஒரு கண்டிப்பு.

எனக்கொரு ஆத்தை இருந்தா. மிகக் கண்டிப்பான ஆத்தை. இந்த ஆத்தை எனக்குப் பாட்டி அல்ல. ஜயாவின் முத்த சகோதரி. ஆத்தையைப் போலவே பெரியையாவும். ஆத்தைக்கு நேரே இளையவர். மலடன். வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கின்றவர். எங்கள் குடும்பம் சந்ததிப் பெருக்கமில்லாதது. அதனாலே நாங்கள் அவர்களுக்குச் செல்லப் பின்னைகள். அண்ணாவும் நானும் ஒரு குஞ்சத் தம்பியும் அப்பொழுது இருந்தோம். இவர்கள் எண்ணத்தில் நாங்கள் ராஜகுமாரர்கள். நாங்கள் எல்லா வீடுகளுக்கும் போகக் கூடாது. வாய் நனைக்கக் கூடாது. எங்களுக்கு மேல் யாரும் தொடக்கூடாது.

ஆத்தை எப்பொழுதும் சுத்தமாக இருக்கும் திருநீற்றுக் கிழவி. கையில் ஈர்க்கு விளக்குமாறு பிடித்து குனிந்து கூட்டிக் கொண்டிருப்பா. முற்றாத்தில் ஒரு அம்பு இருக்காது. ஆத்தைக்கு சினியப்பழும் வாழைப்பழமும் என்றால் நல்ல விருப்பம். கூம்புபோல மூடி போட்ட மரப் பெட்டியைத் தலையிற் சுமந்து கொண்டு சினியப்பக்காரன் ஊருக்குள்ளே வருவார். கறுத்த, உயர்ந்த உருவம். வாக்குக்கண். ஆத்தை அவரிடம் சினியப்பம் வாங்குவா. அடே..... அப்பா! என்னவென்னை! அப்படி யொரு சினியப்பத்தை நான் பார்த்ததேயில்லை.

அப்புறங்களும் சீனியப்பம் தருவா. தம்பி ஆத்தை அண்ணாவுக்கும் எனக்கு சீனியப்பம் தருவா. தம்பி தின்னமாட்டான். குஞ்சத்தம்பி.

நாங்கள் சீனியப்பம் தின்னும்போது விளையாட வந்த அவன் எங்களுடைய வாயைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பான். ஆத்தை அப்ப சொல்லுவா:

“காத்துக்குடிச்சு வளருகிற பிள்ளையள் திண்ணென மாதிரி நிக்குதுகள். இதுகள் என்னத்தைத் திண்டாலும் நோன்சானுகள்.”

ஆத்தை, “பாவம்” என்று அவனுக்குக் கொஞ்சம் சீனியப்பம் கிள்ளிக் கொடுப்பா. அவன் ஆவலோடு வாங்கி வதவதவெண்டு தின்பான்.

ஒரு நாள் காலை ஆந்தை முற்றம் கூட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார். அண்ணா சின்னங்கிக் கொண்டு வருகிறார்.

அன்னூரா சுனூராகதே அவன்றை விட்டது. அவனுடைய தமையனுக்கும் அன்னாவுக்கும் ஏதோ சச்சரவாம். ஆக்கை எதுவும் விசாரிக்கவில்லை. ஆக்கையின் முடிவு ஒன்றுதான். “எங்களுக்குக் கை நீட்ட-க்கூடிய தகுதியுள்ளவன் எவனுமில்லை.

ஆத்தை விளக்குமாற்றுடன் புறப்பட்டுவிட்டா. அண்ணாவோடு நானும் பின்னால். அவன் வீட்டுப் படலையில் போய்நின்று ஆத்தை ஏனின் ஏச்சுக்கள்....! அவர்கள் யாருமே வாய் திறக்கவில்லை. அதுவே ஆத்தைக்கு ஒரு வெற்றி.

நான் மூன்றாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தபோது அவன் எங்கள் பள்ளிக்கு வந்தான். இருவரும் ஒரே வகுப்பு. மீண்டும் எங்களிடையே நெருக்கம். நான் பள்ளிக்குப் போகும்போது தினமும் அவன் வீட்டுக்குப் போய் இருவரும் சேர்ந்து போனாம்.

வகுப்பில் அவன் ஒரு மிக்கு. குறும்புகள் செய்வதில் மகரகெட்டிக்காரன். உசார்மடையன். மழை காலத்தில் கண்ணகை அம்மன் கோயில் வெள்ளத்தில் மிதக்கும். கடல்பேர்ல் வெள்ளாம். அவன் வெள்ளத்தில் இறங்கிக் குதித்து விளையாடுவான். சாகசங்கள் செய்வான். எப்பொழுதும் ஒரு மண் நிறக் காற்சட்டைதான் அவன் போட்டிருப்பான். அவனிடம் சாயம் வெளுத்த பச்சை நிறச் சேட் ஒன்று இருந்தது. சில நாட்களில் சேட் இல்லாமலே பள்ளிக்கு வருவான். வெள்ளத்தில் இறங்கி சாகசங்கள் செய்வதில் அவன் காற்சட்டை நனைந்து போகும். அதன் நிறம் அதைக் காட்டிக்கொடுக்காது. நனைந்த காற்சட்டையோடு அவன் வகுப்புக்கு வருவான்.

எனக்கும் ஆசையாகவே இருக்கும் வெள்ளம் விளையாடுவதற்கு. ஆனால், யாராவது வீட்டுக்குப் போய்க் கோள் சொல்லிப் போடுவார்கள் என்டுபயம். சில சமயம் அவனே சொல்லிக்கொடுத்து ஆத்தையிடம் நல்ல பெயர் வாங்கிவிடுவான்.

வெள்ளம் வற்றிய பிறகு பார்த்தால் பெரிய பெரிய கிடங்குகள் அந்த நிலத்தில் உண்டாகி இருக்கும். அந்தக் கிடங்குகளைப் பூதந்தான் தோண்டும். அவை பூதக் கிடங்குகள். பூதம் உள்ளே ஓளிந்திருக்குமாம். மனிதர்கள் கிட்டப் போனால் பிடித்து விழுங்கிவிடுமாம். பள்ளியில் வாத்தியார் சொன்னார்கள். அதனால் நாங்கள் அருகிற் போவதில்லை. தூர் நின்று கிடங்கைப் பார்ப்போம். பூதத்தைப் பார்க்க ஆசை. அவன்தான் எல்லோருக்கும் முன்னால் நிற்பான். பூதம் கிடங்குக்குள்ளே சுற்றிச்சுற்றி ஓடிக்கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டுவிடுவான். “அங்கை பாருங்கோ... அங்கை பாருங்கோ... பூதம் ஓடித்திரியிது- ஓடித்திரியிது....” என்று எங்களுக்கும் காட்டுவான்.

நாங்களும் எட்டி எட்டிப் பார்ப்போம். பார்க்கப் பார்க்க எங்களுக்கும் அப்போது பூதம் தெரியும். சுற்று நேரத்தின் பிறகு “பூதம் வெளிக்கிடுது...” வெளியாவே வரப் போகுது...” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடுவான். நாங்களும் பயந்துகொண்டு அவன் பின்னால் ஓடுவோம்.

எங்கள் பள்ளிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கடை இருந்தது. ஒரு கிழவரின்

கடை. கிழவர் மீசை வைத்திருந்தார். பெரிய மீசை. தும்புக்கட்டை மாதிரி. அதனால் அந்தக் கடைக்குப் பெயர் தும்புக்கட்டை கடை. அந்தக் கடையில் றப்பர் மிட்டாசி, வெள்ளை சர்க்கரை, கறுவாப்பட்டை எல்லாம் விக்கும். எனக்கு றப்பர் மிட்டாசி என்றால் கொள்ளை ஆசை. பள்ளிக்குப் போகும்போது ஆத்தை தினமும் காசு தந்துவிடவா. றப்பர் மிட்டாசி வாங்கி அவனுக்கு ஒரு கடி கடித்துக் கொடுப்பேன். மாங்காய்க்காலம் வந்தால் தும்புக்கட்டை கடையில் முட்டாசி மாங்காய் விற்கும். நல்ல சிவப்பு மாங்காய். பச்சையும் கலந்திருக்கும். பார்க்கப் பளபளக்கும். மாங்காய் வாங்குவேன். புத்தகத்தை அவன் கையில் கொடுப்பேன். “கொட்டை உனக்கு” என்று சொல்லிவிட்டு கடித்துத் தின்னத் தொடங்கிவிடுவேன். அவன் சொல்லிவிட்டு கடித்துத் தொடங்கிவிடுவேன். அவன் கொட்டையை அவன் கையில் கொடுப்பேன். அவன் வீடு வந்த பிறகே கொட்டையை அவன் கையில் கொண்டு போவேன்.

நான் ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் கெண்டைக்காலில் அவனுக்கு ஒரு கட்டி உண்டானது. அதொரு பெரிய கட்டி. சீழ் வடிந்து கூடு வெளியே வந்து, புண் ஆறுவதற்கு நாட்கள் பல ஆயின. அந்தக் காலத்தில் அவனால் பள்ளிக்கு வர இயலவில்லை. நான் தனித்துப் போனேன். அவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

ஒருமாத காலத்தின் பிறகு புண் காய்ந்து போனது. கத்தி வைத்த வடு மாத்திரம் பெரிதாக இருந்தது. அவன் விளையாடிக் கொண்டு திரிந்தான். நான் பள்ளிக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டு போய் அவன் வீட்டு முற்றத்தில் நிற்பேன். என்னைக் கண்டதும் அவன் அடுக்களைக்குள்ளே ஓடிப்போவான்.

“ஆச்சி... ஆச்சி கால் வலிக்கு”தென்று தாய்க்கருகே குந்தி இருந்து சினுங்குவான்.

நான் வெளியே காத்து நிற்பேன்.

சற்று நேரம் பொறுத்து அவன் தாய் சொல்லுவா. தம்பி, அவனுக்குக் கால் நோகுதாம். நீ போ மோனை.

நான் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பிப் போவேன். ஒரு மாத காலத்துக்கு மேல் நாந் இப்படி அலைந்தேன். பிறகொருநாள் சந்தோஷமாக அவன் சொன்னான்.

“நான் பள்ளிக்கூடம் விட்டிட்டன். இனிமேல் வரமாட்டன். அப்புவோடை பிழைப்புக்குப் போகப் போறன்.”

எனக்கு நம்ப முடியவில்லை. அவனுடைய தாயைக் கேட்டுவிடுவோம் என்று நான் போகின்றேன். அவன் முந்திக்கொண்டு முன்னே ஒடுகிறான்.

“ஆச்சி... ஆச்சி... நான் பள்ளிக்கூடம் விட்டிட்டனென்டு சொல்ல, இவர் நம்பாராமென்ன. நீ சொல்லைனா.”

“ஓம் தம்பி, இவன் என்ன ஏச்சன்டுத்துரைக்குப் படிக்கப் போறானே! கை எடுத்துப் போடத் தெரிஞ்சால் போதும். இனிமேல் தேப்பனோடை போகட்டும்” அவன் தாய் சொன்னா.

எனக்கு ஒரே ஏமாற்றம். நான் தனித்துப் போனேன். அதன் பிறகு என்னைத் தேடிக்கொண்டு அவன் வருவதில்லை, என்னோடு சேர்ந்து விளையாடுவதற்கு.

நான் புத்தகங்களைச் சுமந்து கொண்டு திரிந்தேன். பிறகு ஆசிரியரானேன்.

அவன் திருமணம் செய்துகொண்டான். பெண்டாட்டியாக வருகிறவள் ஒரு வீட்டும் கொண்டு வரவேண்டும். இல்லையென்றால் யாழ்ப்பானத்தான் தெருவில்தான் குடும்பம் நடத்த வேண்டும். அவனும் மனைவி வீட்டுக்குப் போய்விட்டான்.

முன்னர் போல இருவரும் சந்திப்பதற்கு முடிவுதில்லை. சந்தித்தாலும் பழைய நெருக்கமில்லை. படிப்பும் உத்தியோகமும் பளிச்சென்று அவன் கண்களைக் குத்தி இருக்க வேண்டும். பாலியந்த்டு அவனிடம் இல்லாது போனது. “மாஸ்ரர்” என்று மரியாதையுடன் அழைக்க ஆரம்பித்தான்.

எனக்கு தாரத்து அக்கா ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவள் இப்போதும் தெருவில் கண்டால், “டேய் எங்கையடா போறாய்” என்றுதான் கேட்பாள். அவனிடமும் அப்படி ஒரு நெருக்கத்தை நான் எதிர்பார்த்து ஏங்கினேன்.

அவனுக்கும் எனக்கும் ஏன் இந்த இடைவெளி? வாய் நிறைய எப்பொழுதும் அவன் வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். நான் சிகிரெர் புகைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அவனுக்கு நிறையக் குழந்தைகள். எத்தனை என்று எனக்குத் தெரியாது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் மகளின் பூப்பு நீராட்டுக்கு வந்து சொன்னான். நானும் மனைவியும் போய் வந்தோம்.

இப்போது எங்காவது பொது வைபவங்களிலேயே அவனைக் காண நேருகிறது. அவனைக் கண்டு கொண்டால் நானாகவே அவனைத் தேடிக்கொண்டு போவேன். வீதியில் சந்திக்க நேர்ந்தால், இனக்கமாகத் தலை அசைத்துக் கொண்டு செல்வோம்.

அவனை நான் சந்தித்து 6 மாதம் அல்லது ஒரு வருடம் இருக்கும்.

பின்னர் அன்மையில் திடீரென்று ஒரு தினம் இருவரும் சந்திக்க நேர்ந்தது.

கல்லூரி மூடும் வேளை மழை கொட்ட ஆரம்பித்தது. காலையில் வானம் வெளிச்சிருந்தது. நான் குடை கொண்டு போகவில்லை. மழை ஓயும் வரை காத்திருந்தேன். மெல்லிய தூறலாக மாறியது. சயிக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாகப் புறப்பட்டேன். மீண்டும் மழை கொட்ட ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு வீடு போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும். வீதியில் பள்ளிக்கூடப் பின்னைகள் சயிக்கிளிலும் கால் நடையாகவும் விரைந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது அவன் சயிக்கிளில் மனைவியை ஏற்றிக்கொண்டு எதிரே வந்து கொண்டிருக்கிறான். தலையில் தொப்பி. நான் அவன் முகத்தை நோக்குகின்றென். அவன் என்னைக் கண்டு கொண்டதாகக் கெரியில்லை.

மழைக்கு தப்பி ஒடுகின்ற அவசரம். எனக்கும்தான்! நான் சமாதானம் பண்ணிக் கொள்ளுகின்றேன். இரண்டு தினங்களின் பின்பு இன்னொரு வீதியில் அவனை எதிரில் சந்திக்கின்றேன். அவனுடைய சயிக்கினும் வேகமாக இல்லை. நானும் மெல்லவே வந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

இருவரும் எதிர் எதிரே நெருங்கி வருகின்றோம்.

நான் அவன் முகத்தில் என் பார்வையைப் பதிக்கின்றேன்.

அவன் பார்வை என்னைத் தவிர்த்து எங்கோ அப்பால் நீந்திக் கொண்டு போகின்றது.

கொடுப்புக்குள் வெற்றிலைத் திரளையை வைத்து அவன் இறுக்க கடித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். முகத்திலும் அந்த இறுக்கம்.

இப்பொழுது தான் என் நெஞ்சில் உறைக்கிறது.

அவன் என்னை நிராகரிக்கின்றான்.

நான் ஒரு தலையை இழந்து போகின்றேன்.

இதனை என் மனைவிக்கு நான் சொல்ல வேண்டும். இப்போது சொல்லத் தவறினால், பின்னர் என் மீது அவள் குற்றஞ் சமத்துவாள். "நீங்கள் உப்பிடித்தான். எல்லாரையும் முகத்தை முறிச்சப் போடுவியள்" என்பாள்.

இரவு வேளை; உனவு உண்ட பிறகு ஓய்வாக மனைவியிடம் சொன்னேன்.

"என்னப்பா... என்னைக் கண்டும் காணாதவன்போல போகிறானே!"

"அப்பிடியே உங்களுக்குத் தெரியாதா...! அவற்றை மேன் இப்ப சவிலில்" என்றால் அவள்.

ஓ...! நான் ஒரு தலையை இழக்காமல் எப்படி இருக்க முடியும்!

-வீரகேசரி-

நான் ஆஸப்பட வேண்டும்

இவன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு வந்தது போலவே எல்லாம் இருந்தது. வீட்டில் இவனுக்கு எவரும் முகம் கொடுப்பாரில்லை. வெளியே சென்று வீடு திரும்பி வருவதற்குச் சற்றுத் தாமதமானால், அந்தச் சொற்ப நேரப் பிரிவே இவர்களுக்கு நெஞ்சிற் கணக்கும். அதை இறக்கிவிடுவது போல 'அப்போய்' என இதயத்துள் வந்து விழுந்து தோழும் குதாகல் வரவேற்பு இன்று இவனுக்கில்லை. 'அப்பா' என்று ஒருபோதும் அழைத்தறியமாட்டார்கள். அப்படி அழைப்பது இவர்களைப் பொறுத்த வரை அந்தியப்பட்டு நிற்பது போல ஒர் உணர்வு. எப்பொழுதும் 'அப்போய்'தான். அதில்தான் எத்தனை நெருக்கம்!

இவன் தலையைத் திருப்பி உள்ளே பார்க்கின்றான். சின்னவன்கள் இருவரும் வெளியில் இல்லை. பெரியவளும் அங்கில்லை. இவனுக்கு விளங்கிக்கொண்டு விடுகிறது. படித்து முடித்து பெருகும் சஞ்சிகைகளைப் போட்டு வைப்பதற்கென்று சிமெந்தினால் ஒரு 'பிளேட்' அறைக்குள் கட்டி வைத்திருக்கிறான். அது இப்பொழுது பாதுகாப்பு வலயம் ஆக்கப்பட்டுவிட்டது. தம்பிகள் இருவரையும் அணைத்து வைத்துக்கொண்டு பெரியவள் அங்குதான் இருப்பாள்.

மனைவியானவளை அடுக்களைக்குள்ளே போய்த்தான் தேட வேண்டும். இரவு நேரத்து உணவு தயாரிப்பதில் இவன் முழுமுரமாக ஈடுபட்டிருப்பாள்.

சின்னவள் விறாந்தைப்படியில் வந்து விசமத்துக்கு அமர்ந்திருக்கின்றாள். இவனுக்குப் பின்னே அஞ்சி அஞ்சி நடுங்கிக்கொண்டு கிடக்கிறது ஜாம் போத்தல் விளக்கு. அதன் மங்கலான வெளிச்சம், மெள்ள மெள்ள ஒளியை இவள் முகத்தில் தடவித் தடவிப் போகிறது. கடுமையும் இறுக்கமும் உறைந்த முகத்துடன் இவள் மெளனித்துக் காத்திருக்கின்றாள். இது அப்பாவை எதிர்பார்க்கும் காத்திருப்பு.

இவனுக்குப் புரிந்துபோகிறது. இன்று இவனோடு போர் தொடுக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றாள். அதற்கான எத்தனங்கள்தான் இந்த மொன்றும் அலட்சியமும்.

இது ஒன்றும் இவனுக்குப் புதுமை இல்லை. முன்னரும் எச்சரித்திருக்கிறாள். ஒரு சமயம் இவனுக்குச் சொல்லியும் இருக்கிறன்றாள். "கேற் பூட்டிப் போடுவன்... நீங்கள் போய் அப்பாச்சி வீட்டிலேதான் படுக்க வேண்டிவரும்" அப்படி ஒரு கண்டிப்பு. இவன்

உள்ளம் மலர அப்பொழுது மெல்லச் சிரித்திருக்கின்றான். 'அப்பாச்சி' என்றே இவளைக் செல்லமாக இவன் அழைப்பதுண்டு. சாயலில் இவள் இவன் அம்மாபோல; அப்பாச்சிபோல. அப்பாச்சிக்கு மனசு பூப்போல; அது மென்மையானது. வெள்ளை மனசு. வெளித்தோற்றத்தில் மாத்திரந்தான் இவளுக்கும் இந்த இறுக்கமெல்லாம். பிறர் இன்னல் கண்டு உள்ளம் நெகிழ்ந்து கரைந்து கசிந்து போகின்றவள் இவள். 'அசல் அப்பா' என்று பெயரெடுத்தவள். அதில், இவளுக்கு மனசுக்குப் பிடிபடாத ஒரு பெருமை. இவள் மனசின் எதிர்பார்ப்பு என்ன என்பது இவனுக்குத் தெரியும். அப்பா இவள் சொல்லை மீறி நடக்கக் கூடாதென்று எண்ணுகின்றவள் இவள்.

இவளைக் கண்டும் கண்டு கொள்ளாதவன்போல உதட்டுக்குள் மெல்லச் சிரித்த வண்ணம், சமிக்கினா வீட்டுச் சுவரில் சாய்த்துவிட்டுக் கொண்டு உள்ளே நுழைவதற்குப் படியில் கால் எடுத்து வைக்கின்றான்.

பதற்றமான இந்த வேளையிலும் காலங்கடந்து வீட்டுக்கு வந்து நிற்கும் அப்பாவின் பணிவின்மை இவள் மனசில் சீற்றத்தை மூட்டுகின்றது.

"பெரியப்பா மூண்டுமுறை வந்துவந்து விசாரிச்சுப் போட்டுப் போகுது" வார்த்தைகளில் வெக்கை அடிக்கிறது; முகம் திருப்பாமல் பேசுகின்றாள்.

ஓ...! இது புதிய முறையிலான ஓர் எச்சரிக்கை.

யார் சொல்லுக்கும் அடங்காமல் இருக்கலாம்; ஆனால் பெரியப்பாவுக்கு அடங்கித்தானே ஆகவேண்டும், இந்த அப்பா!

இவனுக்கு உணர முடிகின்றது, அண்ணா வந்து தேடிக்கொண்டு போயிருப்பாரென்று.

"பிள்ளை அப்பா நிக்கிறானே?"

"இல்லைப் பெரியப்பா"

"அவனுக்கு நேரகாலந்த தெரியாது... எப்ப பாத்தாலும் இலக்கியமும்... கூட்டமும்..." உள்ளாரச் சின்துகொண்டு போயிருப்பார்.

சற்றுத் தாமதித்து மீண்டும் வந்திருப்பார்.

"பிள்ளை அப்பா வந்திட்டானே?"

"இல்லை பெரியப்பா."

மறுபடியும்... மறுபடியும்.... அண்ணா தேடிக்கொண்டிருப்பார்.

அண்ணா இவளைத் தேட வேண்டும். வேறு யார்தான் இவளை வந்து தேடப் போகின்றார்கள்! இவள்லவா தனக்குக் கீழுள்ளவர்களைத் தேட வேண்டியவன். அண்ணா தேட வேண்டும்... இன்றும்... நாளையும்... அதன் பிறகும்... இவள் மனசுக்கு அது வேண்டும்

போல மனச தவிக்கிறது. அண்ணா 'அவன்' என்று சொல்ல வேண்டும். 'நிக்கிறானே' என்று கேட்க வேண்டும். நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான பர்களின் ஆளுமை கொள்ளும் உள்ளத்துள் இருந்து இந்த 'அவன்' வந்து விழுகின்றபோது, இதயமெல்லாம் நிறைந்து போகிறது. 'அவன்', 'அவன்', 'நீ' எப்படி எல்லாம் இனிக்கிறது! பூப்புவா மலர்ந்து விழுவது போன்ற வார்த்தைகள். வார்த்தைகளுக்கு ஏது பொருள்? அது எங்கிருந்து எழுகின்றதோ, அந்த இடத்துக்கு உரியதல்லவா, அதன் அர்த்தம்!

வியர்வையில் உடல் நனைந்து நசநசக்கிறது. உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு சில்லென்று குளிர்ந்து நீரில் திளைத்தெழும்புவதில் என்ன சுகம்! என்ன இதம்! அண்ணா 'அவன்' என்று கட்டும்போது ருசிப்பதுபோல, எங்கெல்லாம் இந்த மனசுக்கு வேண்டும் சுகங்கள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன என்று ஒரு கணம் இவன் மனச நினைவு கொள்ளுகின்றது.

மனைவி அடுக்களைக்குள் இருந்து வெளியே வருகின்றாள். இவள் அறிவாள் இவனுக்கு இப்பொழுது ஒரு தேநீர் தேவை. இவன் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது வழைமொலை, 'வந்தாச்சோ?' என்று இவனும் இன்று குரல் கொடுக்கவில்லை. இவனுக்குக் கால் நூற்றாண்டு காலம் இவனோடு வாழ்ந்து பெற்ற அநுபவம். இது ஒன்றும் இவனுக்குப் புதிசல்ல. எத்தனை இரவுகள்! ஒரு இரவு இலக்கியம்... மறு இரவு சமூகம்... அடுத்த இரவு அரசியல்... இப்படி எத்தனை கூட்டங்கள்! எத்தனை இரவுகள் இவனுக்காகக் காத்திருந்திருக்கின்றாள்! பேய் உறங்கும் சாமத்தில் தான் உறங்காது; இவன் சுகமாக வீடு வந்துசேர வேண்டுமே என்று ஏங்கிக்கொண்டு கிடந்திருக்கிறாள். 'உங்களைத் தெரியாதே என்கு!' என்று மாத்திரம் சருக்கமாக இப்பொழுது அடையிடபே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள். இவன் இப்படித்தாந் என்பது இவன் தீர்மானம். இவன் தன் சொல்லைக் கேட்டு நடப்பதில்லை என்ற ஒரு வெப்பிசாரம் இவன் மனசில் என்றும் உண்டு. இப்பொழுதெல்லாம் சின்னவளை மெல்ல முன்னுக்கு வைத்து தான் தந்திரமாக விலகிக்கொண்டு விடுகின்றாள்.

இவன் முன் ரீப்போ மீது தேநீரை கொண்டுவந்து வைக்கிறாள். ஏதிலார் போல் ஒரு தட்டை இவன் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு மெல்லத் திரும்புகிறாள். எப்பொழுதும் தேநீர் தன் கையில் இவன் தர வேண்டும் என்பது இவன் எதிர்பார்ப்பு. இவனுக்கு இது தெரியும். தெரிந்தும், மனசில் இருக்கும் அதிருப்தியை வெளிக்காட்டுவதற்கு இவனுக்கு இப்போது வேறென்ன வழி!

இவர்கள் அறியாததல்ல - காலம் கடந்துபோவது மறந்து - இவன் தன் நன்பருடன் சவாரசியமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்திருப்பான். இலக்கியகாரர்கள், பலாக்காய்ப்பால்போல ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டால், விடுபட முடியாமல் இழுபடுகின்றவர்கள். இவன் வீட்டிலிருந்து

புறப்பட்டுப்போன வேளை, எல்லாம் சுமுகமாகவே இருந்தது. சுமார் எட்டு மணி இருக்கும், இவன் நண்பரிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்புவதற்குத் தயாரானான். அந்த வேளை பார்த்து பலாலியில் இருந்து ஷல் வந்து விழுவதற்கு ஆரம்பிக்கிறது. மேலும் அரை மணி நேரம் தாமதம். அதன் பிறகு விரைவாக வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். மீண்டும் ஷல் அடி தொடங்குகிறது. இடை நடுவில் தரித்து நிற்பதற்கு விரும்பாத இவன், வேகமாக வீடு வந்து சேருகின்றான்.

ஷல் அடி, குண்டுவீட்டு, ஹெலித் தாக்கு என்றால் அண்ணா வந்து இவனைத் தேடுவது வழகம். புத்தகம் என்றும், நண்பர்கள் என்றும் இவன் எங்காவது அலைந்து கொண்டிருப்பான். 'என்ன பேசுகம்... எழுத்தும்...' எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு இந்தப் பிள்ளையளோடை வீட்டிலே இருக்க வேணும்' என்பது அண்ணாவின் விருப்பம். குழப்பமான நேரங்களில் இவன் வீட்டோடு இருந்து விட்டால் அவருக்கு நிம்மதி. உலகம் மோனத்திருக்கும் வேளையிலும் நாய் குரைத்தால், இரண்டு வீடு தள்ளிக் குடியிருக்கும் அண்ணா எழுந்து வந்து இவன் வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு போனார் என்பதெல்லாம் இவனுக்கெப்படித் தெரியவரும்! பிள்ளைகள் சொல்லுவார்கள்: 'பெரியப்பாவின் முத்த குழந்தை அப்பா'. இவன் மனசு பிஞ்சுக் குழந்தையாக அப்பொழுது கெக்கலி கொட்டும்.

மேடைகளில் ஏறிநின்று பட்டிமன்றங்களின் காற்றுடன் இவன் சமர் புரிந்த காலம். அரங்க மேடைகளில் உயர் நின்று நட்சத்திரமாக ஜோலித்து பூமிக்கிறங்கி வருவதற்கிடையில் நள்ளிரவு தாண்டிவிடும். எப்பொழுதும் இவனைக் காத்து நிற்பார். இவன் வீடு நோக்கி அவரோடு ஒருவராவது இவனைக் காத்து நிற்பார். இவன் பின்னால் சயிக்கிள் ஒன்று புறப்படுவான். அந்தச் சமயத்திலும் இவன் பின்னால் சயிக்கிள் ஒன்று தொடர்ந்து சிலபோது வந்து கொண்டிருக்கும். துணை வந்த நண்பர் அவர் வீடு வந்ததும் பிரிந்து போய் விடுவார். இவன் தனித்து விடப்படுவான். திருடர்களும் அஞ்சி ஒடுங்கும் பயங்கர நடுநிசியில் - தொடால் கையில் ஒட்டிக்கொள்ளும் மை இருளில் இவன் போய்க் கொண்டிருப்பான். அப்பொழுது அந்தச் சயிக்கிள் சற்றுப் பின்தங்கி இவனுக்குக் காவலாகப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கும். வீட்டுக் கேற்றில் இவன் வந்து தரித்து நிற்பான். அந்தச் சயிக்கிள் - அண்ணா - மெல்ல இவனைக் கடந்த வண்ணம் 'ஆ... போய்ப்படு' என்று சொல்லிக்கொண்டு போகும்.

பள்ளி விட்டு வீடு வந்தால் முப்பத்தைந்து வயதிலும் சின்னக் குழந்தையாக இவன் அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டு ஒடுவான். அனிந்திருக்கும் சேட்டைக் கழற்றி ஆணியில் தொங்கவிட்டு படுக்கையில் அம்மா அருகே அமர்ந்து விடுவான். அம்மா எழுந்து ஈங்க பசு இளங்கன்றை நாவினால் நக்குவதுபோல, இவன் முதுகை மெல்ல மெல்லத் தடவிக் கொடுப்பாள். நித்தமும் இது நடக்கும். இவன்

ஆத்மாவை வருடி விடுவது போல அந்தக் கரத்தின் மென்மையான வருடல்... அதனை அடைந்து பரவசம் கொண்ட அந்தக் கணங்கள்... அதற்காக இன்றும் இவன் உள்ளம் ஊழமையாக ஏங்கித் தவிக்கும். அப்பொழுது தவிக் கொடுத்த வண்ணம் என்றாவது அம்மா சொல்லுவாள்:

“அப்பு... நீ சிகிரெற் நல்லாக குடிக்கினியாம்... இரவிரவாகக் கிடந்து இருமிறியாம்... அண்ணா வந்து பேசிறான்.”

இந்த அம்மா... எழுபத்தைந்தில் ஓர் இரவு இவன் பேசிக் கொண்டிருந்து, பின் வீடு திரும்புகின்றான். அதிகாலையில்... இருள் கலையாத இருண்ட காலையில் இவனை வந்து எழுப்புகின்றார்கள். அம்மா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ‘பக்கென்று போய்விட்டாள்... ஓ... உறங்குவது போலுமல்லவா சாக்காடு! பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஜூயா போன்போது வேதனையாகத்தான் இருந்தது. பொறுப்புகளைச் சுமக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் நெஞ்சை இறுக்கியது. ஆனால், எல்லாமாக அம்மா இருந்தாள். அம்மா போன பிறகு இவன் எவருமில்லாத ஓர் அநாதையாக தனித்துப் போய்விட்டதான் ஓர் உணர்வு நெஞ்சில் எழுந்து நின்றது. அப்பொழுதுதான் எல்லாமாக இதுவரை அம்மா இருந்தாள் என்பது அவனுக்குள் முழுமை கொண்டது.

இப்பொழுது இவனுக்கு மேல் அம்மா இல்லை; அண்ணா.

இவன் ஒரு தினம் பள்ளிக்குப் போகவில்லையெனில் மருமக்கள் வந்து வீட்டில் சொல்லுவார்கள், ‘மாமா பள்ளிக்கூடம் வரயில்லை அம்மா’. எப்படியோ இது அண்ணாவுக்குத் தெரிந்துவிடும். இவனுக்கேதோ சுகவீனம் என்று எண்ணிக்கொண்டு அடுத்த வேளை ‘தம்பி’ என்ற வண்ணம் வந்து நிர்பார். பரிவுடன் இழைந்து வரும் அந்தக் குரலை மீண்டும் மீண்டும் கேட்க வேண்டும் போல, ஆவல் பொங்கி எழும். இடையிடையே ‘பள்ளிக்குக் கள்ளமொளிக்க வேண்டும்’ என மனச்க்கு அப்பொழுது தோன்றும். இந்த மனப் பொங்குதலுக்கெல்லாம்....

இவனுக்கு யார் இல்லை?

இவன் எதனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றான்?

மனைவி, மக்கள், சகோதரிகள், மருமக்கள், பெறாமக்கள், மைத்துனர்கள் என்று... ஒரு கணம் இவன் முகம் வாடிப் போனால், மீண்டும் இவன் முகத்தின் மலர்ச்சியைக் காண வேண்டுமென்று நெஞ்க பொருமித் தவிக்கும் இதயங்கள்... நெஞ்கக்கு நெருக்கமாக எல்லாம் இருந்தாம் இவன் எதனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றான்!

வான் கடிதங்களில் தன்னை அஞ்சல் செய்து கொண்டிருக்கின்றானே, இவனுக்கு இளையவன். சிறகுகள்

வந்தொடுங்கும் குஞ்சப் பறவையின் உள்ளுணர்வுகள் அல்லவா அவன் எண்ணங்களிலும் தலைகாட்டுகின்றன!

இவன் உயர்ந்து பரந்த நிழல். இந்த நிழலின் கீழ் ஆறுதல் தேடும் இளைய உறவுகள் பல, ஆனால் இவனுக்கு....?

இவன் ஏகாங்கியாக எங்கெங்கோ எல்லாம் சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கின்றான்.

சின்னவன்கள் அறையிலிருந்து விறாந்தைக்கு வருகின்றார்கள். பெரியவளும் அவன்களைத் தொடர்ந்து வருகின்றாள். சின்னவள் சினம் ஆறி, வாசல் படியை விட்டு எழுகிறாள். எல்லோரும் வந்து இவனைச் சூழ்ந்து அமருகிறார்கள். அங்கு கவிந்திருந்த இறுக்கம் இன்னும் முற்றாகக் கலைந்து போகாத நிலை. சகசமாக இவர்கள் வாயிலிருந்து 'அப்போய்' இன்னும் வந்து விழுவில்லை. இவன் எல்லோரையும் பார்த்து மெல்லச் சிரித்த வண்ணம், சின்னவள் முகத்தைக் குறிப்பாக நோக்குகிறான். பெரியவள், தம்பிகள் சின்னவளைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்கள். இவனுக்கும் அடக்க இயலவில்லை. வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறாள். அடுத்து வேறென்ன 'அப்போய்' தான் என்று இவன் மனசு ஆவலுறும் வேளை....

மீண்டும் செல்ல வந்து விழுகிறது. கண்மூடித்தனமான தாக்குதல், இடையறாது தொடர்ந்து வந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. வீட்டுக்கு அண்மையில் வந்து விழுந்து வெடித்துச் சிதறுகிறது.

எல்லோரும் இவனைச் சுற்றி இருக்கின்றார்கள். முன்போல பாதுகாப்புத் தேடி அறைக்குள் ஓடி ஒளிந்துகொள இவர்கள் எண்ணவில்லை.

இவனுக்கு அச்சமாக இருக்கின்றது.

"பிள்ளையள் அறைக்குள்ளே போய் இருங்கோவன்"

"நாங்கள் போகயில்லை"

"ஏன்....?"

"நீங்கள் கூட இருக்கிறியள், எங்களுக்கென்ன பயம்!"

திரும்பவும் செல்ல.

இவன் திகைத்து, அசையாமல் குறாவிப்போய் இருக்கின்றான்.

"பிள்ளையள், அப்பா வந்திட்டானே?"

"ஓம் பெரியப்பா"

"ஆ, கவனமாக இருங்கோ"

இவன் ஒரு தட்டை சிலிர்த்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து உட்காருகின்றாள்.

-மல்லிகை-

ஆண்மை

இப்படி என் இப்ப புழுங்குகிறது! ஓ... இப்ப புழுக்கந்தானே, பங்குனி என்றாலும் திடும் திடுமென்று குண்டுகள் வெடிக்கிறது போல மழை கொட்டு கொட்டென்று கொட்டி ஓய்ந்திருக்கிறதே! பங்குனி மாதத்திலே இது என்ன புதுமையான மழை. மழை சரிச்சு ஊற்றின இந்த நேரத்தில் என்ன புழுக்கம் புழுங்குகிறது! எல்லாம் கலிகாலம்; கலிமுத்திப் போச்சு என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.

அவளைப் பற்றியும் வேறு என்ன சொல்லுவினம்? கலி முத்தினதாலேயே இப்படி அவளும்... என்றுதான்.

எனக்குள்ளே உள்ள நான் பீரங்கித் தாக்குதல்கள் போல அவ்வப்போது மூர்க்கமாகத் தாக்கும் நையாண்டிகளைக் கேட்டு தனக்குள்ளோதான் நினைத்துக்கொள்ளும்.

எனக்கென்று பெருமைப்படுகிறதுக்கு வேறை என்ன இருக்கிறது... அவளைத் தவிர! அவள் என்றை மனிசி எண்டதிலே தான் அந்தப் பெருமை எல்லாம்.

இன்றைக்கு அந்தப் பெருமை...?

நேரம் மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனாலும் ஒன்பதுக்கு மேலே போகாது. பொழுது சாய்ந்து ஏழு மணி ஆகிறதுக்கு முன்னம் ஊருக்குள்ளேயே வீட்டுக்குள்ளே சனம் பதுங்கி விடுகிறது. காவோலையில் நாய் சலம் பெய்தாலும் அந்தச் சலசலப்பைக் கேட்டு சனத்துக்கு ஒரே நடுக்கும். இன்றைக்கு மழை வேறு. அதாலே ஊரே மூச்சடங்கிப் போச்சு, நேர காலத்தோடு, அப்பதான் “கள்ளன்...கள்ளன்” என்று கனகுரல் கேட்டது.

அவன் பிடிபட்டுப் போனான்.

அவளும் தலை குனிஞ்சு போனாள்.

எனக்கும் அதிர்ச்சிதான்.

இந்தக் கும்மிருளில் வளவு வேலியைச் சுற்றி முகமில்லாத மனிதர்கள் கனபேர் நிற்கிறார்கள். முற்றத்துக்கும் சில பேர் வந்து விட்டார்கள். படலை இல்லாத ஒலைக் குடிசையின் வெளித் திண்ணையில் நான்கோ ஜந்து ஆண்கள், பெண் ஒருத்தி, திண்ணையின் ஒரு ஓரத்தில் மூலைக்கப்போடு முதுகை வைத்து அவன் தலை குனிஞ்சு இருக்கிறான். அவள் குடிசைத் செத்தைக்குள்ளே தலையை விட்டுப் பதுங்கிக்கொண்டு இருக்கிறாள். அவள் இருக்கிற திண்ணை ஓரத்திலேயே அவளும் இருக்க வேணுமென்று அவர்கள் தான் தெண்டிச்சு இருத்தி இருக்கினம், அவனும் அவளும் சானி மெழுகின நிலத்திலேதான், அவர்கள் ஒரு பனையோலைப் பாயில் இருக்கினம்.

அவர்களை வரவேற்று இஞ்சை ஒரு தரும் பாயெடுத்து விரிக்கயில்லை. இந்தப் பாயிலேதான் குடிசைக்குப் பின்னால் அவனும் அவனும் இருந்தவர்களாம். அதைத்தான் எடுத்துவந்து போட்டிட்டு இருக்கின்றன. அவள் தங்களோடுகூட இல்லாவிட்டாலும் அவள் இருந்த பாயிலே இருக்கிறதுக்கு அவையனுக்கு எவ்வளவு ஆசை?

அவள் நல்ல அழகு என்டதை எல்லாமும் ஒப்புக்கொள் நுவார்கள். சில பேருடைய சொண்டுபோல அவள் உடம்பு றோசாப்பு நிறம்; இளஞ்சிவப்பு. நிமிர்ந்து எழும்பின தோற்றம். மெழுகால் செய்ததுபோல. மொழுமொழு என்று அளவாக வார்த்தெடுத்த உடல் திரட்சி. அவை அலையான சுருள் மயிர். அதுதான் ஒரு குறை கொஞ்சம் கட்டை. கண்களென்றால்... அப்பா! எவ்வளவு பெரிசு. அதுக்கு மேல் இருக்கும் புருவம்... நீண்டு வளைந்த கறுத்த வில்லு. முக்கு... அடிக்கடி அதைத் தொட்டுப் பார்க்க வேணுமென்று ஆசையாக இருக்கும். வாயைத் திறந்தால் மல்லிகை மொட்டுகளை அடுக்கின்றுபோல பளிச்சென்று வரிசையாக மின்னும்.

அனுக்களுடைய போட்டோ எடுக்கவில்லை. அவள் இதுவரையில் ஒரு போட்டோ எடுக்க வேணும் என்று கணவனோடு சேர்ந்து ஒரு போட்டோ எடுக்க வேணும் என்று கவியானம் செய்த நாள் முதலாக அவள் மனதில் ஒரு ஆசை. இன்னுந்தான் அந்த ஆசை நிறைவேறவில்லையே என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவன்தான் கணகாலத்து அவள் ஆசையை நிறைவேற்றி வைத்தான். வெளிநாட்டில் இருந்து அவன் கொண்டு வந்திருக்கும் கமராவால், அவளை இரண்டு மூன்று படம் எடுத்தான். வெளிநாட்டுக்குத் திருமபப் போய் அந்தப் படங்களைக் கழுவி அனுப்புவதாக அவன் சொன்னான். அவள் அந்தப் படங்களை இப்பவே பார்த்துவிட வேண்டுமென்று துடிக்கிறாள். கையிலே காசிருந்தால் இப்படி எல்லாம் துடிக்க வேணுமா?

அந்தப் படத்தைப் பார்க்க வேணுமென்று பெரிதாக அப்படி ஒரு ஆவல் எனக்கு மனதில் இல்லை. நீங்கள் மனதில் நினைக்கலாம். கணவனுக்கா தெரியாது என்று! அது அல்ல நியாயம். இலட்சமி படம் நீங்கள் எல்லோரும் பார்த்திருப்பீர்கள். ஆனால், என்னைப் போல பூந்து பூந்து பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். இலட்சமி யில் மின்னுகிற தங்கத்தையும் வரைத்தையும் அவனுக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், படத்தில் இருக்கிற இலட்சமி தோற்றுப் போகும். அவனுக்குந்தான் அப்படி போட்டுப் பார்க்க வேணும் என்று மனதுக்குள்ளே ஒரு ஆசை. ஆசை என்ன நப்பாசை. வெளியில் சொன்னால் வெட்கக் கேடு. ஆசை என்ன நப்பாசை. வெளியில் சொன்னால் வெட்கக் கேடு. ஒரு வேளைக்குத்தானும் ஒழுங்காகச் சோறுபோட வக்கில்லாதவனுக்கு இப்படியும் ஒரு பேய்த்தனமான ஆசையா என்றுதானே கேட்பீர்கள்!

அவள் பேரில் கனபேருக்குக் கண்ணிருந்தது. ஆனால், இருபத்தெட்டு வயது கடக்கும் வரையில் அவள் கலியானம்

ஆகாமலே இருந்தாள். அவளிடம் கலியாண்ததுக்கென்று கொடுக்கிறதுக்கு ஒரு பொருள் பண்டமிருக்கவில்லை. நானும் அப்படித்தான். அத்தைக் கூலிப் பிழைப்புக்காரன். எனக்கும் அவனுக்கும் எட்டு வயது வித்தியாசம். மாப்பிள்ளை ஆக்கிறதுக்கு ஆரும் என்னைக் கவனிக்கவில்லை. இந்த ஒரு சங்கதியிலேதான் அவள் எனக்கு நல்ல பொருத்தம். அவள் நாலு வருஷமாக எனக்கு மனிசி. அதுதான் எனக்கெண்டுள்ள ஒரே ஒரு பெருமை.

இப்ப அந்தப் பெருமையும் கை நழுவிப் போகப் போகிறதோ என்னவோ!

அவள் இருந்த பாயைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்களில் ஒருவன் எனக்கு அக்காவின் மகன். அவனுக்கு அவள் இப்படி நடந்த தினால் பெரிய மனக்கொதிப்பு. அவனுக்கு உடம்பிலே தொட்டு அடிச்சு நொருக்க வேணும்போல அவன் துடித் துடிக்கிறான். அவளைப் பார்க்க பார்க்க அவனுக்கு இளம் இரத்தம் சூடேறிக்கொண்டு வருகிறது.

“எங்களுக்கெல்லாம் பெரிய அவமானம். நீ இனிமேல் இஞ்சை இருக்க வேண்டாம். நீ போனது போலே அவனேடை போய்விடு.”

அக்காவின் மகனைப் பற்றி எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நாறல் மீனைப் பூனை பார்க்கிறது போல அவளைப் பார்க்கிறவன். அவன் என்றை பேரரச் சொல்லிக்கொண்டு அவளை வளைச்சுப் போடுகிறதுக்காகத்தான் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வாறவன்.

அவள் இருந்த பாயில் இருக்கிறவர்களில் அவனுக்குத் தூரத்து மச்சான் முறையானவரும் ஒருவர். ஐஞ்ச பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பன். அந்த மச்சான் ஊர் மேய்கிறதிலே பேர் போனவர். எந்தப் பெண்ணைக் கண்டாலும் தரித்து நின்று நாலு வார்த்தை பேசாதுவிட்டால் அவருக்குப் பத்தியப்படாது. அவரோடு குழந்து குழந்து பேசாத பெண்களைப் பற்றி வாய்க்கு வந்தவிதமாகச் சொல்லிக்கொண்டு திரிகிறவர். அவளைப் பற்றி... அவள் வாழ்க்கைப் படுகிறதுக்கு முன்னமே அவதூறு கட்டினவர். இப்படியானவர் அவனுக்கின்று நடுத் தீர்ப்பு வழங்குவதில் பின்னுக்கு நிற்பாரா?

“எங்கடை குமருகள் இவளாலே தரிசிருக்கப் போகிறுகள். குடும்பத்துக்குள்ள ஒருத்தி இப்படிக் கண்டவள் நின்டவனோடை போனாள் எண்டால், எவன் இந்தக் குடும்பத்திலே பெண் எடுக்க வருவான்?”

“ஓமடா தம்பி, இவன் பாவிக்குத் துரோகம் செய்து போட்டாள். இந்தப் பாவிக்கு மாலைக்கண் எண்டால் மற்றவைக்கும் கண்ணில்லை என்று நினைச்சுப் போட்டாள். கட்டின புருஷனுக்குத் துரோகம் செய்தவளை என்னத்துக்கு! புதுப் பணத்திலே வந்த மினுமினுப்பைக் கண்டு மயங்கிப் போனாள். போனது போல இவள் போகட்டும்.”

அவர்களோடு இருந்து கொண்டிருக்கும் பக்கத்து வீட்டுக்காரி

ரோஷத்தோடு சொல்லுகிறாள். இரண்டு பிள்ளைகளையும் புருஷனையும் கைவிட்டுவிட்டு ஓடிவந்தவள். தன்னை விட வயதில் குறைந்த தூரத்து மச்சானோடு இப்பவும் தொடுப்பென்று ஊருக் கெல்லாம் தெரியும். இப்படிப்பட்டவள் சொல்லுகிறாள்.

அடுத்தவர் அறுபது வயது தாண்டியவர். பேரப்பிள்ளைகளையும் கண்டவர். புதுமுடிப்போல தலை. உடல்வாகு மட்டும் இன்னும் குறையவில்லை. தோட்டத்துக்குள்ளே ஒரு கொட்டில் போட்டுக் கொண்டு அதுக்குள்ளேயே தனிச்சீவியம். மரவள்ளிக் கிழங்குக்கும் காய் பிஞ்சக்கும் போகிற குஞ்சு குருமனையும் வளைச்சுப் பிடிக்கிறவர். ஒருநாள் ஒரு நேரத் தீனுக்கு ஒன்றுமில்லை என்று மரவள்ளிக் கிழங்கு வாங்கப்போன அவள் வெறுங்கையோடு திரும்பி வந்தாள். “ஏன் கிழங்கு இல்லையோ!” என்று கேட்டபோது “ஓ! அவனுமொரு மனிசனே!” என்று மாத்திரம் அவள் விடை சொன்னாள். அந்தக் கிழலர் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடாலாமா?

“எடியாததை, உனக்கு நாங்களொல்லாம் இந்த ஊரில் இருக்கிறது கண்ணுக்குத் தெரிஞ்சால் இப்பிடி நடப்பியா? உனக்கு கொழுத்துப் போகது... எடேய் உனக்கொண்டு சொல்லுறன். நீ அவளைத் தொட்டுப் போட்டாய். கையோடை கூட்டிக்கொண்டு போய்விடு. இரண்டு மாத வீலிலே வந்தன் எண்டு கேள்வி. அதுக்கிடையிலே... ஹம்... இன்னும் ஒரு மாசம் இருக்கு. அவளை ஏற்றுக் குடும்பமாக வைச்சிரு!”

அவன் வாய் திறக்கவில்லை.

“இருத்தோடை போனவளை புரிசன் பிறகென்னெண்டு பெண்ணெண்டு வைச்சிருக்கிறது?” பக்கத்து வீட்டுக்காரி தொய்யவிடாமல் இடைவெளியை நிரப்புகிறாள்.

“இஞ்சார்... இப்ப பொலிசில்லைத்தானே, தப்பிவிடலாமெண்டு மாத்திரம் நினையாதே!” என்கிறார் தூரத்து மச்சான்.

“எடேய்.... நீ பேசாமல் இருந்தால்... இதுக்கொரு முடிவு வேண்டாமே! விடிய விடிய நாங்கள் இதிலே குந்திக் கொண்டிருக்கிறதே! நீ இன்டைக்கும் தப்பி இருந்தால் விடிய விடிய முழிச்சிருப்பாய். அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு படலையாலே நட” என்கின்றார் கிழவர்.

“அவளைக் கேளுங்கோ அவரோடை போகப் போறாயெண்டு” இது அடுத்த வீட்டுக்காரியின் ஆலோசனை.

அக்காவின் மகனுக்கு இதைக் கேட்டுக் கோபம் வந்துவிடுகிறது. “பிறகென்ன கேள்வி! அவன் வெனுமெண்டு போனவள், அவனோடைதானே போக வேணும்.”

என்ன புழக்கம்! உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக்கொட்டுகிறது. வீட்டுத்

தாழ்வார ஓலையிலிருந்து, இப்பவும் மழைத்துளிகள் சிந்துவதுபோல, கைவிளக்கொண்டு அவர்களுக்கு நடுவே புக்குபுக்கென்று புகையடிச்சுக்கொண்டு சினுங்கி எரிகிறது. கண் பார்வை எனக்கு நன்றாகத் தெரியில்லைத்தான். படலை இல்லாத திறந் வாசலுக்கூடாக மெல்ல அரக்கிக் கொண்டு வெளித் திண்ணெக்கு வருகிறேன்.

“ஆ... அவன் பாவியும் வெளியே வந்திட்டான். எடேய் அவனை நீ கூட்டிக்கொண்டு போறதுக்குச் சம்மதந்தானே...! அவன் பாவிக்கு முன்னாலே சொல்லு!” கிழவர் உரப்புகிறார்.

அவர்களுடைய குரல்தான் எனக்கு கேட்கிறது. அவர்கள் எல்லோரும் எனக்கு முகமில்லாத மனிதர்கள்தானே! அவர்கள் மாத்திரமல்ல... முற்றம் வரை வந்துவிட்டவர்கள் வேலிக்கு வெளியே நிற்பவர்கள்... சூசு குசவென்று பேசி, கிஞகிளென்று சிரிக்கிறவர்கள்.... எல்லோருந்தான் எனக்கு முகமில்லாத மனிதர்கள்.

“என்ன கூட்டிக்கொண்டு போகப் போறியோ... அல்லது பாக்க வேண்டியதை இப்பவே நான் போய்...” என்று அக்கா மகனின் ஆக்கிரோசம் அடங்குவதற்கு முன்னம் அவன் சொன்னான்:

“நான் கூட்டிக்கொண்டு போறன்”

“என்னடியாத்தை இப்பதான் தலைநிமிர்ந்து அவன் பாவியைப் பாக்கிறாய்?”

பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் நெயாண்டியான கேள்வி இப்போது அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள் என்பதை அறிந்துகொண்டேன். அதன் பிறகும் நான் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கலாமா?

“அவள் என்றை மனிசி, அவள் என்னோடை வாழ விரும்பினால் நான் அவனைக் கைவிடிப் போறுதில்லை.”

அவள் இருந்த அந்தப் பாயை அவள் சுருட்டித் தூக்குவதை என்னால் உனர் முடிகிறது. குடிசைக்குள்ளே போய் அந்தப் பாயை விரித்து அவள் அதன்மேல் இருக்கிறாள். நானும் மெல்ல அரக்கிச் சென்று அவளோடு அந்தப் பாயின் மேல் அமருகிறேன்.

—விரகேசரீ—

இன்றைமா?

திமெரனப் பயங்கர வெடிச்சத்தம், இருளைக் கிழித்தபடி!

எல்லோரும் துடித்துப் பதைத்து எழுகின்றோம்.

“ஜேயோ, என்றை ராசா!” அம்மாவின் அவலக்குரல்.

அம்மா எழுந்து என்னருகே ஓடி வந்து விடுகிறார். அம்மாவுக்கு உடல் பதறிக்கொண்டிருக்கிறது.

சின்னவள் அம்மாவின் அரவணைப்பிற் சுருண்டு கிடந்தவள். அவள் நல்லாப் பயந்து போனாள். விக்கி விக்கி அழுகிறாள். அம்மாவின் பின்னால் அவளும் இழுபடுகின்றாள்.

நேரே பீதி... குழப்பம்... கலக்கம்...

“ஏன்பொ குளறுகிறாய்... விளக்கைக் கொளுத்து!”

அப்பாவின் குரல் இயல்பாக இல்லை - காற்றில் ஆடும் விளக்குச் சுடர்போலப் படபடக்கின்றது.

வயிற்றைப் போடுவதற்கும் பயம். அம்மா விளக்கை ஏற்றுகின்றார்.

இப்பொழுது எல்லோரும் வந்து என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு இருக்கின்றார்கள். நான் படுக்கையை விட்டு எழுந்து அவர்களுக்கு மத்தியிற் குந்தி இருக்கின்றேன்.

அம்மாவின் உடல் இப்பொழுதும் நடுங்குகிறது. முச்ச இரைக்கிறது!

அப்பாவின் முகத்திலும் கலவரம்... குழப்பம்.

சின்னவளுக்கு நேரே முத்த என் தம்பி, அப்பாவைப் பிடித்துக் கொண்டு அவருக்குள் ஒடுங்குகிறான்.

சின்னவள் அம்மாவின் மடிக்குள்ளே சுருண்டு போனாள்.

முத்த தங்கைகள் இருவரும், எனக்கு மிக நெருக்கமாக இருபக்கங் களிலும் குந்தி இருக்கிறார்கள்.

நடுவில்களாகப் பிறந்த இரு தங்கைகளும் எனக்கு முன் பருந்துக்குப் பயந்த கோழிக்குஞ்சுகளாகக் குறாவிப்போய் இருக்கிறார்கள்.

நான் இவர்களுக்கெல்லாம் எதிர்காலத் தாய்க்கோழி. அப்பா, அம்மாவுக்கு நம்பிக்கை நட்சத்திரம் - நிழல்தரும் விருட்சம்.

அம்மாவின் “ஜேயோ!” என்ற அவலக்குரல், தன் ஊனாக உதிர்மாக என்னைச் சுமந்து பெற்ற ஒரு அன்னையின் குரலாக இல்லை. இந்த மண்ணைனின் அம்மாக்களின் இதயங்களிலிருந்து எழும் உயிரின் குரல்.

இப்பொழுது எத்தனை வீடுகளில் இந்தப் பதற்றம்.... கலக்கம்... ஏக்கம்! சூட்டுச் சத்தங்கள் மேற்குத் திசையில் தொடர்ந்து கேட்கின்றன. நேற்று மாலையில் மனச சொல்லியது.

இரவு வந்து படுக்கையில் விழுந்து... துயிற் போர்வையால் மூடி உறங்குவதற்குப் பிரயத்தனித்தபோது... போர்வையை உறரித் தள்ளிக் கொண்டு மனச சொல்லியது:

“நாளை என்னவோ நடக்கப் போகிறது.”

அம்மாவின் விழிகள் அந்தியிலேயே பிதுங்க ஆரம்பித்துவிட்டன.

அப்பா முகம், கறுத்து இறுகிப்போனது.

வீட்டிலிருந்து ஒரு கிலோ மீற்றர் தொலைவும் இருக்காது... பொழுது கருகும் வேளை... ‘ட்ரக்’ வண்டி ஒன்று கண்ணி வெடியிற் சிக்கிச் சிதறிப் போன்போது... அப்பாவும் அம்மாவும் இப்படி ஆனார்கள். அப்பொழுதே... அநுபவம்பட்ட மனச சொல்லியது.

“நாளைக்கு என்னவோ நடக்கப் போகிறது”

இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேல் காத்திருக்க வேணும், கிழக்கு வெளிப்பதற்கு. அம்மாவால் அதுவரை பொறுமையாகக் காத்திருக்க முடியவில்லை; அவசரப்படுகிறார். இருளில் எப்படி வெளியே போவது? கொலைகாரர்கள் எங்கே பதுங்கியிருக்கிறார்களோ!

“ஜேயா, இப்ப என்ன செய்யிறது!”

அம்மா மனச அந்திக்கின்றது. எப்படியும் என்னைக் காப்பாற்ற வேணுமென்று மனச துடிக்கிறது. கண்கள் கசிந்து வடிகின்றன.

“நேர்த்தைக்கே என்றை ராசாவைத் தூரக்கொண்டுபோய் விட்டிருக்க வேணும்.”

“பொழுது பட்டாப் போலை எங்கே போகிறது! கொண்ணருந் தானே வந்திட்டுப் போனவர்.”

அப்பா பெருமுச்சவுடுகிறார்.

என்றுமில்லாத புதுமை, அம்மாவை எதிர்பார்க்காமல் அப்பா எழுந்து அடுக்களைக்குட்போகின்றார்.

தொடர்ந்து சூடு... இடைக்கிடை ஷல்... அரை மணிநேரத்துக்கு மேலாகச் சத்தங்கள் எழுகின்றன.

எங்கள் தலைகளில் ஷல் வந்து விழுந்து விடுமோ... என்ற உயிரச்சம் மனசுக்குள்.

குரியனைச் சூழ்ந்து நிற்கும் கோள்கள் போல... அம்மாவும் என் உடன் பிறப்புகளும் என்னைச் சுற்றி அவர்களின் ஏங்கும் வழிகள் என்னை மொய்த்துக் கிடக்கின்றன.

இன்னும் ஒரு ஆண்டு கழித்து போனால், நான் பல்கலைக்கழகம் போய் விடுவேன் என்பது அப்பா, அம்மா, மாமா இவர்களின் எதிர்பார்ப்பு. ஒருவேளை அப்படி நடக்கவும்கூடும்.

ஆனால், பல்கலைக் கழகமும் இந்த மண்ணில்தானே இருக்கிறது!

அங்கு போய்விட்டால் எப்படி என்னைப் பாதாகாக்க முடியும். “இன்தாரிப் பிள்ளையளின்றை இரத்தம் குடிக்கத் திரியிறான்கள்” என்று என்னை நினைத்து நிதமும் அம்மா சிந்தும் கண்ணர் எப்படி ஆறும்?

அப்பா கோப்பி போட்டு வந்து எனக்குத் தருகிறார்.

எனக்குக் கூச்சமாக இருக்கிறது.

“நீங்களும் குடியுங்கோவன்!” அம்மா சொல்கிறார்.

“வேண்டாம்”

அப்பா மறுத்துவிடுகிறார்.

நான் எழுந்து வாய் அலம்பி, தயக்கத்துடன் கோப்பியை எடுத்துக் குடிக்கிறேன்.

அம்மாவின் விழிகள் குளமாகின்றன.

இந்தக் கோப்பியின் பிறகு இன்னொரு கோப்பி குடிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்காமலும் போகலாம்.... என்று அம்மா மனசை என்னில் இருக்கக்கூடும்.

தொடர்ந்து குடு... ஷெல் வெடித்துச் சிதறும் மரண ஒசைகள்.

எந்தெந்த உயிர்களை இவைகள் இப்போது குடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவோ! மனசுக்குள் கோரக் காட்சிகள் அங்கமங்கமாகச் சிதறிப் போகின்றன.

இன்னும் காகங்கள் கரையவில்லை; சேவல்கள் கூவவில்லை. யமதாதர்களின் மனித வேட்டையினால் எழும் மரண ஒலங்களில் எல்லாமே மூச்சடங்கிப் போய்விட்டனபோலும்!

கீழ்க்கு வெளுக்க ஆரம்பிக்கிறது. முகம் தெரியும் வெளிப்பு.

கீழ்வானில் குருதி வெள்ளம் பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது.

அப்பா சயிக்கினா எடுக்கிறார்.

“வா, தம்பி!”

தாய்ப்புனை குட்டியை வாயிற் கொள்விக் கொண்டோடுமே, அது போல அப்பா என்னைக் கொண்டோடப் போகின்றார்.

இது மாச்சரிய சம்பந்தம்.

எனக்கு இதுவும் வெட்கமாகத்தான் இருக்கிறது.

இளையவர்களைப் பாதுகாப்பாக வீட்டின் உள்ளே நிறுத்திவிட்டு, அம்மா வெளியே வருகின்றார். இரு கரங்களினாலும் என் தலையைப் பிடித்துத் தாழ்த்தி, கண்ணங்களில் மாறி மாறி முத்தமிடுகின்றனர். அம்மாவின் விழிகளால் இதயம் வழிகின்றது. கால்கள் நடுங்குகின்றன.

நான் மாமாபோல, அப்பாவின் தலைக்குமேல் ஒங்கி உயர்ந்த வளர்த்தி. ஆனால் அம்மா மனசில் நான் இப்போதும் பச்சைக்குழந்தை.

என் மனசுக்கும் அம்மாவின் இந்தக் கசிவு இப்போது சுகமாகத்தான் இருக்கிறது. இந்த அணைப்பு ஆறுதலைத்தான் தருகிறது.

அம்மா முற்றத்தின் நின்று இரு கரங்களையும் கூப்புகிறார். குல தெய்வங்களுக்கு வேண்டுதல் பண்ணுகிறார்.

“நேரை அண்ணா வீட்டை போங்கோ!”

அப்பா பேசவில்லை.

எனக்குத் தெரியும் அம்மா இப்படித்தான் சொல்லுவா... அப்பா அங்கோதான் கூட்டிப் போவார்...

பதற்மான இந்த வேளையிலும் ஒரு தடவை சிரிக்க வேண்டும் போல மனசுக்குள் ஒரு கெக்கலிப்பு.

அம்மா சில சமயங்களில் இப்பொழுதும் சொல்லுவதுண்டு:

“காய்ச்சல் வந்தாலும் மாமாவைக் கூட்டிக்கொண்டு வாங்கோ எண்டுதான் மூத்தவன் சொல்லுவான், சிறிசிலை.”

அப்போது ஒரு நாள் அப்பா நினைவுபடுத்தினார்:

“மூத்தவனைப் பெற ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளிக்கிட்டு நின்டுகொண்டு, அண்ணாவை இன்னும் காணவில்லை... போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கோ... என்டு நீயுஞ் சொன்னனே!”

மாமா மீது அப்படியொரு நம்பிக்கை.

அப்பா சயிக்கிளில் ஏறிக்கொள்ளுகிறார். எனக்கு மனசுக்குச் சங்கடமாக இருக்கிறது, அப்பா என்னை ஏற்றிக்கொண்டு போவது.

“சுத்தி வளைச்சுப் போட்டான்களாம்; ஒரு இடமும் போகேலாது”

சிலர் சொல்லிக் கொண்டு ஓடுகிறார்கள்.

மாமா வீடு அதிக தூரமில்லை. ஐந்தாறு மீற்றர் தூரத்துக்குக் குறைவாகவே இருக்கும்.

நாங்கள் போய்ச் சேரும்போது... நிலம் வெளிக்கும் வரை காத்திருந்த மாமா புறப்பட்டுவிட்டார், என்னைத் தேழிக்கொண்டு வருவதற்கு.

நாங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைகின்றோம்.

மாமா கூடத்து வெளிக்கத்தவை மூடியும் மூடாத நிலையில், தூக்கக் கலச்கம் நிறைந்த வழிபோல விட்டுவைத்து உள்ளே வந்து உட்காருகின்றார்.

“சுத்தி வளைச்சிருக்கிறான்களாம்.”

அப்பா சொன்னபோது, மாமாவின் தலை அசைகிறது.

மாமாவுக்கு முன்கூட்டியே அது தெரிந்திருக்க வேணும்.

மாமா முகத்திலும் வழமையான அந்த ஒளி இல்லை; தெளிவில்லை. மாமாவும் குழம்பித்தான் போனார்.

சற்றுநேர மௌனத்தின் பின் மாமா சொல்லுகிறார்;

“நீங்கள் போங்கோ! பிள்ளையள் தனிய... தம்பியை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். தம்பியை அவன்கள் கூட்டிக்கொண்டு போற்றெண்டால்... என்னையும் சேர்த்துக்கொண்டு போகட்டும்.”

இதுதான் மாமா. எனக்கு மெய் சிலிர்க்கிறது. மாமா முகத்தை நிமிர்ந்து நோக்க முடியவில்லை. மனசு உள்ளே கசிகிறது.

அப்பாவுக்கும் என்னை விட்டுப் போக மனசில்லை. அப்பா வழமை போல மௌனமாக இருக்கின்றார்.

மாமா தருணம் வாய்க்கும் போதிலெல்லாம் எனக்குச் சொல்லுவார்:

“தம்பி குடும்பத்தினை முத்தவன் நீ. அடுத்த தலைமுறையின் முதல் வாரிக். எங்கடை குடும்பங்களுக்குத் தலைவன் நீ. உன்னாலெதான் எங்கடை குடும்பம் தழைக்க வேணும். இதுகளை யோசிச்ச நட!”

இந்த மாமா தான் சிறு பராயத்தில் எனக்குச் சொல்லித் தந்திருக்கிறார்-

“அச்சம் தவிர

ஆண்மை தவறேல்”

-பாரதியின் புதிய ஆத்திருடி.

இப்பொழுது என்னைப் பாதுகாப்பதற்காக, தன்னையே பணயம் வைக்கிறேன் என்கிறார். இது மாமாவின் வீரமென்றால்... மாமா எனக்குச் சொல்லிச் சொல்லி என் உதிரத்தில் ஊறிப்போன புதிய ஆத்தி ருடு...?

நான் எதற்காக அஞ்ச வேண்டும்?

எங்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறான் கொலை வெறி பிடித்த எதிரி. அவன் கையில் ஆயுதம் இருக்கிறது. என் கை வெறுங்கை. என்னுடைய கையிலும் ஆயுதம் இருந்தால்...?

மாமா வலைக்குள் பந்தொன்றைப் போட்டு முற்றத்து மாமரக் கிளையில் அதைத் தொங்கவிடுவார். கிறிக்கெட்ட மட்டையை என் கையில் தந்து மெல்ல மெல்ல அந்தப் பந்தை அடிக்கப் பழக்குவார். மாமாவைப் போல கிறிக்கெட்ட மட்டையைப் பிடித்து கரந்தான் இது. ஆனால், நான் இந்தச் சமயத்திலும் கிறிக்கெட்ட மட்டையைப்

பிடித்துக்கொண்டு நிற்க முடியுமா?

சன நடமாட்டம் முற்றாக இப்பொழுது நின்றுபோனது. மக்கள் வாழுமிடமாக இல்லாது மூச்சடங்கிப் போன குனியப் பிரதேசம்.

ஆரம்பத்தில் மேற்குத் திக்கிலிருந்து எழுந்த குட்டுச் சத்தம், இப்போது சுற்றி வளைத்து நான்கு திசைகளிலும் கேட்கிறது. குரல் வளையைக் கரங்களினால் நெரிப்பதுபோல, அது நெருங்கி நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது.

உருந்து மாவில் தேங்காய்த் துருவலும் சினியும் சேர்த்து காலை உணவு மாமி தயாரித்துவிட்டார். எனக்கு மிகப் பிரியமான உணவு. ஆனால், இப்போது உணவு உண்ணும் நிலையிலா இருக்கிறோம்! மாமி என்னைப் பிடித்து வற்புறுத்துகிறார். மாமாவும் சொல்லுகிறார். நான் சாப்பிட்டதாகப் பேர் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்து விடுகிறேன். மாமாவின் பிள்ளைகள் சின்னவன்கள். ஆரம்பத்தில் அவன்களுக்கிருந்த அச்சம் இப்போது குறைந்துபோனது. அவன்கள், 'அத்தான்.... அத்தான்' என்று என்னோடு ஒட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். பள்ளிப் புத்தகங்களைக் கையில் எடுத்து "படம் வருமோ... வராதோ!" விளையாட ஆரம்பிக்கின்றார்கள். இடையிடையே என்னையும் தங்கள் விளையாட்டுக்குள் இருக்கின்றார்கள்.

மாமா, அப்பா இருவரும் வெறும் கோப்பி மாத்திரந்தான்.

மாமா ஓயாது அப்பாவோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

மனசில் கல்க்கமில்லாது இருப்பதுபோல அவர் காட்டிக்கொள்ள எத்தனிக்கிறார்.

ஆனால் இருவர் முகங்களும் காய்ந்து போய்க் கிடக்கின்றன.

மாமா கொஞ்சம் வித்தியாசமான மனிதர். அடிமைத்தனம் எந்த உருவத்தில் வந்தாலும் அதனை மூர்க்கமாக எதிர்க்கின்றவர். மனித நேயம் மாமாவின் உயிர்முச்ச. வெளிப்பார்வைக்கு இறுக்கமான மனிதர் போலத் தோன்றும், இளகிய நெஞ்சம் மாமாவுக்கு. அநீதியைக் கண்டால் ஆக்குரோசம் கொள்ளுவார். 'ஆண்மையில்லாதவனுக்குச் சினம் எப்படி வரும்?' என்று கேட்டுக் கேலியாகச் சிரிப்பார்.

மாமா துடிப்புள்ள இளைஞராக இருந்த காலத்தில், மூடக் கொள்கைகளை எதிர்க்கும் தமிழ்நாட்டுக் கழகமொன்றின் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பிள்பற்றினாராம். அதை இப்போது சொல்லிச் சொல்லி மாமா சிரிப்பார். தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்கள் இப்போது கோயில் கும்பிடப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், மாமா பழைய வாசனையோ என்னவோ, இன்னும் கோயில்களுக்குப் போவதில்லை.

இந்த மாமாதான் சில தருணங்களில் என்னை ஒரு அர்ச்சனாக்கி, அவனுக்கு வில்லித்தை பயிற்றும் துரோணாச்சாரியாராகத்தான் மாறிவிடுகின்றார்.

“அர்ச்சனா, பூ தெரிகிறதா?”

“தெரிகிறது”

“பிஞ்ச....”

“தெரிகிறது”

“காய்ய....”

“தெரிகிறது”

“கனிய....”

“தெரிகிறது”

“கிளை....”

“தெரிகிறது”

“வேறு என்ன தெரிகிறது....?”

“மரமே தெரிகிறது கவாமி”

“அர்ச்சனா, நீதான் வீரன். வில்லுக்கு விஜயன் என்ற சொல் உங்குப் பொருந்தப் போகிறது.”

மாமா மனசை நிறைந்து விடுகின்றது.

எங்கள் குடும்பம் என்னும் மரம் அதன் கிளைகள்... பூக்கள்.... பிஞ்சகள்... எல்லாம் என் கண்களுக்குத் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். குடும்பமே எனக்கு இலக்காக இருக்க வேண்டும். இதுதான் மாமா மனசின் ஆதங்கம்.

மாமாவிடம் அறிவுத்திறன் உண்டு. நியாயப்படுத்தும் சாதுரியங்களும் நிறைய உண்டு. ஆனால், இவைகளைல்லாம் இன்று சாதனைகளாகா.

எங்கள் எதிரி வந்து கொண்டிருக்கிறான். இரத்தவெறி கொண்டு. அந்தப் பிசாசிடம் மாமாவின் திறமைகள் அனைத்தும் ஒரு கணத்தில் மரணித்துப் போய்விடும்.

என்னைப் பொத்திப் பொத்திக் காக்கும் மாமாவின் அன்பு... திக்கற்றுத் தவிக்கும் அம்மாவின் ஈரவிழிகள்... அப்பாவின் இறுக்கமான மெளனத்தில் ஓளிரும் பாசம்...

இவைகள்தான் குடும்பத்தின் கீழ் என்னைக் கட்டிப்போடுகின்றன.

இப்போது குட்டுச் சத்தங்களின் கோரத் தகிப்பு கொஞ்சந் தணிந்தது போலத் தோன்றுகிறது.

நேரம் நடுப்பகல் தாண்டி இரண்டு மணித் தியாலங்களுக்கு மேலாகிப் போய்க் கொண்டிருக்கும் வேளையில்....

மாமாயின் ஒடுங்கிய குரல் அஞ்சி அஞ்சி மெல்லக் கீச்சிடுகின்றது!

“வாறான்கள்.... வாறான்கள்....”

பச்சைவரிக் காக்கிச் சட்டைகளின் கீழ், கனத்த சப்பாத்துக்கள். வேலிப் பொட்டுக்குள் வரிசையாக அசைகின்றன.

நெஞ்சு பட்டப்படக்கிறது. சவாசிப்பதற்கு காற்றே இல்லாத போனதோ! நெஞ்சில் மூச்சு முட்டுகிறது. முகம் கண்டிப் போகிறது. உதடுகள் வரண்டு போகின்றன. வயிற்றில் மல உபாதை, சிறுநீர்க் கடுப்பு. வியர்வை வழிந்தோடுகிறது.

கனத்த சப்பாத்துக்கள் தொடர்ந்து.... தொடர்ந்து, வரிசை.... வரிசையாகப் போய்..... போய் முடிகின்றன.

நல்ல காலம்.... அவன்கள் உள்ளுக்கு வரயில்லை.

மாமி நிம்மதியாக மூச்சவிடுகின்றார்.

கொய்த மலர்களுக்கு நீர் தெளித்தது போல முகங்கள் மெல்ல ஈரலிக்கின்றன.

குட்டுச் சத்தம் ஒன்று இரண்டாகி இறுதியில் அடங்கிப் போகிறது.

சற்று நேர மொளை குனியத்தின் பிறகு தெருவில் ஒரு சயிக்கிள் போகிறது. அதன் பிறகு இன்னொன்று.

நாங்கள் அஞ்சினது போல எனக்கொன்றும் நடந்துவிடவில்லை. அதனால் எல்லாமே நல்லபடியாக நடந்து முடிந்ததாக ஒரு எண்ணம். மாமா, அப்பாவுடன் என்னை அழைத்துக்கொண்டு இனி வீட்டுக்குப் போகலாம் என்கிறார். நாங்கள் வெளியே வந்து புறப்படுவதற்குத் தயாராகும் சமயம்....

பூமி அதிருகின்றது; பயங்கரமான குண்டொன்று வெடித்து... ஒரு கண இடைவெளியில் மற்றொன்று.

நாங்கள் அதிர்ந்து குலுங்கிப் போனோம்.

“என்ன நடந்தது? என்ன நடந்தது?”

கேள்விகள் மனசில்; மீண்டும் முகங்களிற் பீதி.

நாங்கள் திரும்ப வந்து அமர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

பொறுமையாக அமர்ந்திருக்க இயலவில்லை. மனச தவிக்கிறது.

மாமா துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எதுவோ நடந்துவிட்டது.... அப்பாவிப் பொதுமக்களுக்கு எதுவோ நடந்துவிட்டது.

மாமாவுக்கு வீட்டுக்குள் இருக்க முடியவில்லை. எழுந்து மெல்ல வெளியே வருகின்றார். மாமாவைத் தொடர்ந்து அப்பா.... பின்னால் நான்.

தெருவில் இறங்கி மாமா அங்குமிங்கும் நோட்டமிடுகிறார்.

மாமாவின் வீட்டிலிருந்து நான்கு வீடுகள் தள்ளி யோகவிங்கத்தின் வீடு. யோகவிங்கம் கடற்தொழிலாளி. கடற்கரை ஓரமாகத்தான்

இப்போது அடிக்கடி தொல்லைகள். கடற்தொழில் செய்யவும் முடிவதில்லை.

அவர் கிராமத்துக்குள்ளே புதிதாக வந்து குடியேறி இருக்கின்றார். இப்பொழுது வெடித்த பயங்கரக் குண்டுகள் கடற்கரைப் பிரதேசத்துக் குள்ளேதான் வெடித்திருக்க வேண்டும். அவரும் தெருவுக்கு வந்து அந்தரப்பட்டுக்கொண்டு நிற்கிறார்.

மாமா வெளியே வந்து நிற்பதை அவர் கண்டுவிடுகின்றார்.

“ஜீயோ, உங்களுக்குத் தெரியுமா சங்கதி?” கேட்டுக்கொண்டு பதற்றத்துடன் ஆத்துப் பறந்து ஓடிவருகின்றார்.

“என்ன.... என்ன விஷயம்?”

மாமாவின் குரலும் தடுமாறுகின்றது.

“ஒரு ஜம்பது அறுபது பேர் வரையிலை இருக்குமாம்.... எங்கடை வாசியாலைக்குள்ளே அடைச்சு வைச்சுப்போட்டு, குண்டு வைச்சுக்கொள்ள்று போட்டான்களாம்.”

மாமா தலையிற் கைவைத்த வண்ணம் நிலத்தில் குந்திவிடுகின்றார்.

அப்பாவின் கண்கள் என்னை நோக்கிக் கலங்குகின்றன.

என் கரங்கள் இறுகுகின்றன; கிறிக்கெட் மட்டையைப் பிடிக்க அங்கு....

“ஆரார் துடிதுடிச்சுச் செத்தார்களோ!” யோகலிங்கம் குரல் வெம்புசிறிது.

“வேறை ஆர்....! நாங்கள் தான்.... எங்கடை சனங்கள்.... மனிதர்கள் தான்....” மாமாவின் குரல் உடைந்து போய்விட்டது.

விபரம் எதுவும் தெரியவில்லை. யாரிடம் கேட்டு அறிவது? ஏங்கிக் கொண்டு நிற்கும்போது....

தெருவில் ஒரு இளைஞன், கடற்கரைத் திக்கிலிருந்து சயிக்கினில் வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் யோகலிங்கத்தின் பழைய குடியிருப்புக்குக் கிட்ட உள்ளவன்.

யோகலிங்கம் அவனைக் கண்டதும் ஆவாதிப்படுகிறார்.

அவன் எங்களை நெருங்கி வருகின்றான்.

“என்ன தம்பி, அவசரமா....?”

யோகலிங்கம் கேட்க வேண்டியதை விசாரிப்பதற்கு முதல் கேட்டு வைத்த முறைமைக் கேள்வி.

சயிக்கினின் வேகம் சற்றுத் தனிந்து மெல்ல ஊருகிறது.

“ராத்திரி சாத்துப்படிக்கு மாலை கட்டப்போன சித்தப்பாவையும் துமினையும் இன்னும் காணன.... அதுதான் தேடிப் போறன்”

“அது சரி தம்பி.... ஆரார் உங்கை செத்ததாம்?”

“நீங்கள் கவலைப்படாதையுங்கோ அன்னே.... எங்கடை ஆக்கள் ஒருத்தருமில்லை. அதுஉ.... எல்லாம் சமரவாகுப் பள்ளரும் இலந்தைக் காட்டு நளவருந்தானாம்.”

அவன் அலட்சியமாகச் சொல்லிக்கொண்டு சயிக்கினா வேகமாக மிதிக்கிறான்.

மாமா பட்டென்று எழுந்து நிற்கிறார். அவர் வழிகளில் இரத்தம்.

எனக்கு கரங்களின் இறுக்கம் தளர்ந்து, கால்கள் சோர்ந்து போகின்றன.

-நான்காவது பரிமாணம்-

காலத்தால் சாகாத்து

“சக்சே.... இதுகுமொரு கதையா? இப்பவும் இப்பிடி எங்கே நடக்குது? அந்த நிலையில் எல்லாம் இப்ப மாறிப் போச்சீ” என்று சொல்லும் மேற்பூச்சுக்காரர் வடமராட்சிக்கு வாருங்கள். நெல்லியடிச்சந்திக்கு வந்து கொடிகாமம் செல்லும் பதையில் திரும்பி, சாமியன் அரசுடிதாண்டி, கோயிற்கடவுளையும் கடந்து, கலிகைச் சந்திக்கு வந்து, அங்கிருந்து வடக்கு நோக்கி துண்ணாமலையை ஊட்றுத்துச் செல்லும் பிரதான வீதியில் போனால் சுமார் ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்துக்குள்ளே காசியர் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம். பிரதான வீதியில் இருந்து மேற்குப் புறமாகத் தாமரைக் குளத்துக்கீழு அருகாகச் செல்லும் குச்சொழுங்கையில் திரும்பி மேல்ல நடந்து சென்றால் அரைக் கிலோமீற்றர் தூரம் வரை நீண்டு கொண்டு போய் அது முடிகிறது. அந்தக் குச்சொழுங்கையின் இருமருங்கிலும் இன்று குடியிருக்கும் பத்துக் குடும்பங்களுக்கும் காசியர் தான் தலைமகன். அல்வாய் வடக்கிலிருந்து தொழில் வளத்தை மனத்தில் கொண்டு அங்கு வந்து, தன்னந்தனியனாக முதலில் குடியேறியவர் காசியர். அவர் குடியேறிய அந்தக் காலத்தில் வெறும் பொட்டல் வெளியாக இருந்த அந்த நிலம் இன்று தென்னெரங்களால் பூரித்துக் கொலோச்சிகிறது. அத்தனையும் அவர் உழைப்புத்தான். அவர் வளர்த்த தென்னெரங்களில் சில நீண்டு வளர்ந்து சோடையடித்துப் போய் சோகைபிடித்த நோயாளியாகச் சோம்பி நிற்கின்றன. தென்றல் போல் வீசும் மெல்லிய காற்றுக்கும் தலைமை ஆட்டி ஆட்டி அவர் வீட்டின் மேல் விழுந்து விடுவோம் என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றன. அவற்றைத் தறித்து விழுத்தி விடுமாறு சிலர் அவருக்கு ஆலோசனை சொல்லிவிட்டார்கள்.

“மரங்களா! இல்லை, இதுகள் என்றை பிள்ளையன், என்றை உடம்பிலே ஓடும் இரத்தந்தான் அதுகளிலையும் ஓடுகுது, உயிர் போனாலும் நான் தறிக்கப் போகிறதில்லை.” என்று மறுத்து விட்டார்.

அந்த மரங்களை வளர்ப்பதற்கு அவர் பட்ட கஷ்டங்களை இன்றைக்கு நினைத்துக் கொண்டாலும் அவருக்கு விழிகளில் குளத்து நீர் தழும்பும்.

அவர் அங்கே வந்து குடியேறிய அந்தக் காலத்தில் பங்குணி வெயிலில் பணைமரங்களில் ஏறி, இறங்கி களைத்துச் சோர்ந்த நிலையில் வீடு வந்து சேரும் போது, தாகத்துக்குக் குடிக்கலாமென்று தலியாய்த் தவித்தாலும் வீட்டிற் சில சமயம் தண்ணீர் கிடைப்பதில்லை. தண்ணீர் எடுத்து வருவதற்காகக் குடந்தைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே செல்லும் அவர் மனைவி யாராவது கிணற்றில் இருந்து அள்ளி ஊற்றி விடுவார்களோ என்று காத்திருந்து விட்டு ஏமாற்றுத்துடன் வீடு திரும்புவாள். சில சமயங்களில் தாகவிடாய் தாங்க இயலாது துடித்துப் போன அவர் பணையிலிருந்து இறக்கி வந்த கருப்பநீரை வார்த்துக் குடித்திருக்கிறார்.

குடிநீர்த் தேவையைப் போக்கிக் கொள்வதற்கே இப்படி அந்திரத்த

காசியருக்கு, யாராவது தென்னை மரம் வளர்ப்பதற்குக் கிணற்றிலிருந்து நீர் அள்ளி ஊற்றுவார்களா?

காசியர் வீட்டுக்குத் தென்புறமாக உள்ள தாமரைக்குளம் இப்போது போலவ்வில், அந்தக் காலத்தில் எப்போதும் நீர் ததும்பும். அந்தக் கிராமத்து இளவட்டங்கள் நீச்சலவடித்துக் குளித்து முழுகி விளையாடுவதற்கும், சிறுவர் முதியவர் என்ற வேறுபாடின்றி குளத்தைச் சுற்றி வரவுள்ள பனங்காணிப் பற்றைகளுக்குள்ளே மறைந்து “வெளிக்கிருந்து” விட்டு வந்து “அடிக்கழுவுவதற்கு” மே அந்தக் குளத்து நீர் பயன்பட்டது. இந்த எழுபது வயதிற்கூட அந்த நீரில் கால் நன்களும் உரிமைதானும் காசியருக்கு இல்லையென்றால், அப்போதிருந்த நிலைமையைச் சொல்லவா வேண்டும்?

அதிகாலையில், இருள் முற்றாகக் கழுவிக் கரைவதற்கு முன்பு காசியர் நித்திரை முறிந்து எழுந்து விடுவார். பாளை சீவும் கத்தியைத் தீட்டிக் கூராக்கும் ‘கத்திரக்கொட்டனை’த் தோளில் வைத்துப் பதநீர் ‘களுந்து’களிற் கொஞ்சித் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு குளத்தடிக்குப் போவார். பனந்தோப்புக்குள்ளிருந்து “அடிக்கழுவு” வருகின்றவர்கள் காசியர் அங்கு இருளோடு இருளாக நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டு “கருப்பணிக்குட்டான்”களை வாங்கி, குளத்து நீரிலே முங்கி எடுத்து நீரை நிறைத்துக் கொடுப்பார்கள். நன்றாகப் பொழுது புலர்வதற்கு முன்னர் இப்படிப் பல தடவைகள் நீர் எடுத்து வந்து அவர் நட்ட தென்னம்பிள்ளைகளுக்கு வார்த்து முடிப்பார். அதன் பிறகே காசியர் தொழிலுக்குத் தினமும் புறப்படுவது வழக்கம்.

காசியருக்கு அந்தக் காலத்திலிருந்தே அந்தப்பகுதி மக்கள் மத்தயில் ஒரு கணிப்பிருந்து வந்தது. அவருடைய நெற்றியில் எந்தச் சமயத்திலும் திருநீறு பளிச்சென்று துலங்கும், வாய் தேவார திருவாசகங்களை இடையறாது முன்முனுக்கும், எவ்ரோடும் முரண்பட்டுக் கொள்ளாது தன்னுடைய காரியங்களில் எப்போதும் கவனமிருக்கும்.

இந்தக் காசியரால் தனக்கென்று தென்னைகள் நட்டு வளர்க்க முடிந்தது போல, பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்ப்பதற்கு முடியாமற் போனது. தன்னையும் மனைவியையும் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கென்று ஒரு வாரிச் இல்லாமற் போனதால், கடைசிக் காலத்தில் நால் காசாவது கையில்வைத்திருக்க வேண்டுமென்றெண்ணி சிறுகச் சிறுகக் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்துக் கொண்டார். உடல் வருந்திச் சேமித்த பணமாக இருந்த போதும் கோயில் குளங்களுக்குச் செலவு செய்வதில் ஒரு போதும் அவர் பின் நிற்பதில்லை. ஆத்திரமந்தரத்துக்கு மற்றைவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவுவதிலும் என்றும் அவர் தாராளம். அதனால் அவர் இப்போது பழைய காசியனல்லவன். காசியராக மாறிப் போனார்.

காசியர் வீடு புதுக்குடிகாரர்களுக்கும் அட்டமருகில் இருக்கும் தள்ளாத முதியவர்களுக்கும் ‘கள்ளிடப்பதற்கும்’ மிக வசதியான ஒரு இடம். ஒளிச்செப் பதுங்கிக் குடிக்கும் புதிச்சுகளும், நடைதளர்ந்து போன சிழுகளும், பலரும் வந்து போகும் ‘கோப்பிரேஸனு’க்குப் போக விரும்பாது காசியர் வீட்டுக்கே வரும். அந்த வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள தென்னைமரச்

சோலையில் ஆறுதலாகக் குந்தி இருந்து கள் அருந்துவதே ஒரு இதமான காரிந்தான்.

சாமியார் காசியரின் நிரந்தர வாடிக்கைகாரர்களுள் ஒருவர். சாமியாருக்குக் காசியரின் கள்ளு இல்லையென்றால் வேறொருவரின் கள்ளைத் தொட்டும் பார்க்கமாட்டேன் என்று சபதமெடுத்தவர் போல இன்னொரு இடத்தை நாடிப் போகமாட்டார். 'கோப்பறேஸன்'காரர்கள் வீடுகளில் தனியார் கள்ளு விற்கக் கூடாதென்று கடுமையாக நின்ற காலத்திலும் சாமியார் காசியர் இறக்கிய கள்ளை அவர் வீட்டிற் குடித்துக் கொண்டே இருந்தார்.

இந்தச் சாமியார் இருக்கிறாரே, அவர் சாமியார் என்றானதே ஒரு தனிக் கதை.

சாமியார் இயல்பிலே அப்படியொன்றும் பெரிய தெய்வபக்தனவில்லர். அவர் திருமணமாகி ஆறு மாதங்கள் கூட தன் மனைவியோடு அமைதியான ஒரு வாழ்வை மகிழ்ச்சியாகக் கழிக்க முடியாது போன துரதிஷ்டசாலி. அடிக்கடி சாமியாருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் சக்கரவுகள் வர ஆரம்பித்ததும், சாமியாரின் கவனம் ஆலயங்களின் பக்கமாகத் திரும்ப ஆரம்பித்தது. சில தினங்களில் நட்ட நடு இரவில் சாமியார் நெஞ்சப் பொருமலூடன் வீட்டிலிருந்து வெளியே புறப்பட்டு விடவார். சில தினங்கள் திரும்பி வருவார்! பின்னர் மீண்டும் பழைய கதை தொடரும். சாமியார் வீட்டுக்கு வருவதும் திரும்பிப் போவதும் பற்றி அவர் மனைவிக்குக் கொஞ்சமும் அக்கறையில்லை. சாமியார் பேரில் மூன்று குழந்தைகள் பிறந்த போது மாத்திரம், எங்கோ தேடிப் பிடித்து வீட்டுக்கு அவரைக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்.

சாமியாருக்கு இப்போது தன் சொந்தப் பெயரே மறந்து போய் விட்டது.

சாமியாரின் மூன்று புதல்வர்களும் வளர்ந்து சம்பாதிக்கத் தொடங்கிய பிறகு, அவர் தெருத் தெருவாக அலைந்து திரிவது தங்களுக்கு மதிப்புக் குறைவென்று கருதி அவரை அழைத்து வந்து வீட்டோடு தங்க வைத்து விட்டார்கள். சாமியாரின் செலவுக்கென்று தினமும் பத்து ரூபா காச அவர்கள் கொடுத்து விடுவது வழக்கம்.

சாமியாருக்குக் கள்ளைத் தவிர வேறு என்ன விசேஷ செலவு இருக்கிறது? அதனால் எப்போதும் அவர் நாண்யமான குடிகாரனாகவே காசியருடன் நடந்து கொள்வார்.

சாமியார் இயல்பிலேயே ஒரு அப்பாவி மனிதன். எப்போதும் சோவி சுற்றுடென்றால் ஒதுங்கிப் போய் விடுகின்ற பிறவி. தானுண்டு தன்பாடுண்டு என்று வாழ்வதே தன் வாழ்வாக்கிக் கொண்டவர்.

ஆனால் இந்தச் சாமியாருக்கும் மதுவின் போதை சிரசிலே ஏறிவிட்டதென்றால் சில சமயங்களில் நிதானம் தப்பிவிடும். அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அவர் வாயில் காசியர் மறைந்து போவார். "காசியன்"

என்றே அதிகாரமாக அழைப்பார். காசியரின் மனைவிக் கிழவியைப் பாத்து “எடிபொடிச்சி” என்றே கூப்பிடுவார்.

“நான் ஆர் தெரியுமா? உங்கினை உள்ள சொடுகன்கள் என்னு நினைச்சுப் போடக் கூடாது. அதி உத்தம சைவ சுத்த போசன உயர் வேளான் குலதிலகரும் குலசேகர முதலியார் வழித் தோன்றலுமாகிய இராமநாதன் சாமியார்” என்று அவர் நெஞ்சை நிமிர்த்தும் போது காசியர் அவரைப் பார்த்துக் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொள்வார். “ஆளுக்கு இன்டைக்குக் கொஞ்சம் கூடிப்போக்கு” என்று மனைவியைப் பார்த்துக் காசியர் சாடை காட்டுவார்.

“காசியன் நீயேன் குடிக்கிறதில்லை?”

“நான் இதைப் பழகயில்லை”

“ஏன் பழகயில்லை”

“அதுதானே பசுமாடு வளக்கிறன்”

“ஓ.... ஓ.... பசுப்பால் குடிக்கிறாய், என்ன! நீ இறக்கிற கள்ளை நீயே குடிக்கத் துடங்கினால் காசு சம்பாரிக்க ஏலாது, அப்பிடித்தானே! நீ சரியான கவனங்கி!”

இப்படிப் பல தடவைகள் சாமியார், காசியரைப் பார்த்துச் சொல்லி முடித்துவிட்டார். ஆனால் காசியர் கள்ஞாக்குடிக்காமல் இருப்பதற்கான உண்மையான காரணம் இன்னும் அவர் மனதுக்கு பிடிப்பாமலே இருந்து வருகிறது.

“இந்தக் காசியருக்குக் கள்ளைவிட, பசுப்பாவிலே என்ன விசேசமிருக்கு?” என்று சாமியார் பல சந்தர்ப்பங்களில் நினைத்துப் பார்த்ததுண்டு.

காசியர் வீட்டில் பசுமாடோன்று கண்று போட்டு நிற்கிறது. எப்போது பக கன்று போட்டாலும், பதினொரு தினங்கள் காத்திருந்து ஆசௌகம் நீங்கியதும், தில்லையம்பலப் பின்னையாருக்கு அந்தப் பசுவின் பாலைக் கொண்டு போய் கொடுத்து, அபிஷேகம் செய்து முடித்த பின்னரே தவழ்ந்து தவழ்ந்து மரமேறி முடிந்த பின்னர் தில்லையம்பலத்துக்குப் போய் வருவது அவருக்குப் பெருஞ்சிருமமாகத் தோன்றியது. அந்தப் பொறுப்பைச் சாமியாரிடம் ஒப்படைத்து விட்டால், நன்றிக் கடனாக இரண்டு போத்தல் கள்ளையும் கொடுத்துவிடலாமென்று தீர்மானித்தார்.

“சாமியார், இப்ப வர வர எனக்கு உடம்பும் ஏலுதில்லை. நீங்கள் தான் எனக்கொரு உதவி செய்ய வேணும்!”

“என்ன செய்ய வேணும். சொல்லு காசியர்?”

“பசுவெல்லே கண்டு போட்டு நிக்குது”

“ஓ... ஓ... துடக்குப் போவிட்டதே! நீ கோயிலுக்குக் குடாமல் வாயிலை குத்த மாட்டாய்”

"அதுதான் சாமியார் நாளைக் கொருக்கால் போயிலுக்குப் போவிட்டு வாருங்கோவன்"

"அதுக்கென்ன.... காலமை வெள்ளன வாறன்."

மறுநாள் காலையில் காசியர் பாலைக் கறந்து நன்றாக மினுக்கி எடுத்த செம்பொன்றிலே அதனைவிட்டு, சாமியாரின் வருகைக்காக சாத்திருந்தார்.

சாமியாரும் காசியருக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை மறந்து போய்விடவில்லை. காலையில் எழுந்து நீராடி முடித்து விட்டு ஆசாரசிராகக் காசியர் வீட்டுப் படலை வரை வந்து சேர்ந்தார்.

"காசியர்.... காசியர்....?

வீட்டுப் படலையில் சாமியாரின் குரல் கேட்டு, ஆச்சரியத்துடன் எழுந்து வெளியே வந்து காசியர், "வாருங்கோ சாமியார் பால் கறந்து தயாராக வைச்சிருக்கிறன்; கொண்டு போங்கோ" என்று உள்ளே அவரை வரவேற்றார்.

"இல்லை காசியர், நான் தோஞ்சு குளிச்சிட்டன். சாமிக்குப் பால் கொண்டு போற நான் உங்கடை வீடுகளுக்குள்ளை வரக் கூடாது. பாலை இஞ்சை கொண்டுவா."

காசியர் வாய் திறக்கவில்லை. உள்ளே சென்று பாலை எடுத்து வந்து செம்புடன் அவர் கையிற் கொடுத்தார்.

நடுபகல் ஆகிவிட்டது.

காசியர் அவசர அவசரமாகத் தொழிலை முடித்து விட்டு வீட்டுப் படலையைப் பார்த்த வண்ணம் தென்னை மர நிழலிற் குந்தி இருக்கிறார். தில்லையம்பலம் போன சாமியார் நாவரட்சியுடன் திரும்பி வருவாரல்லவா?

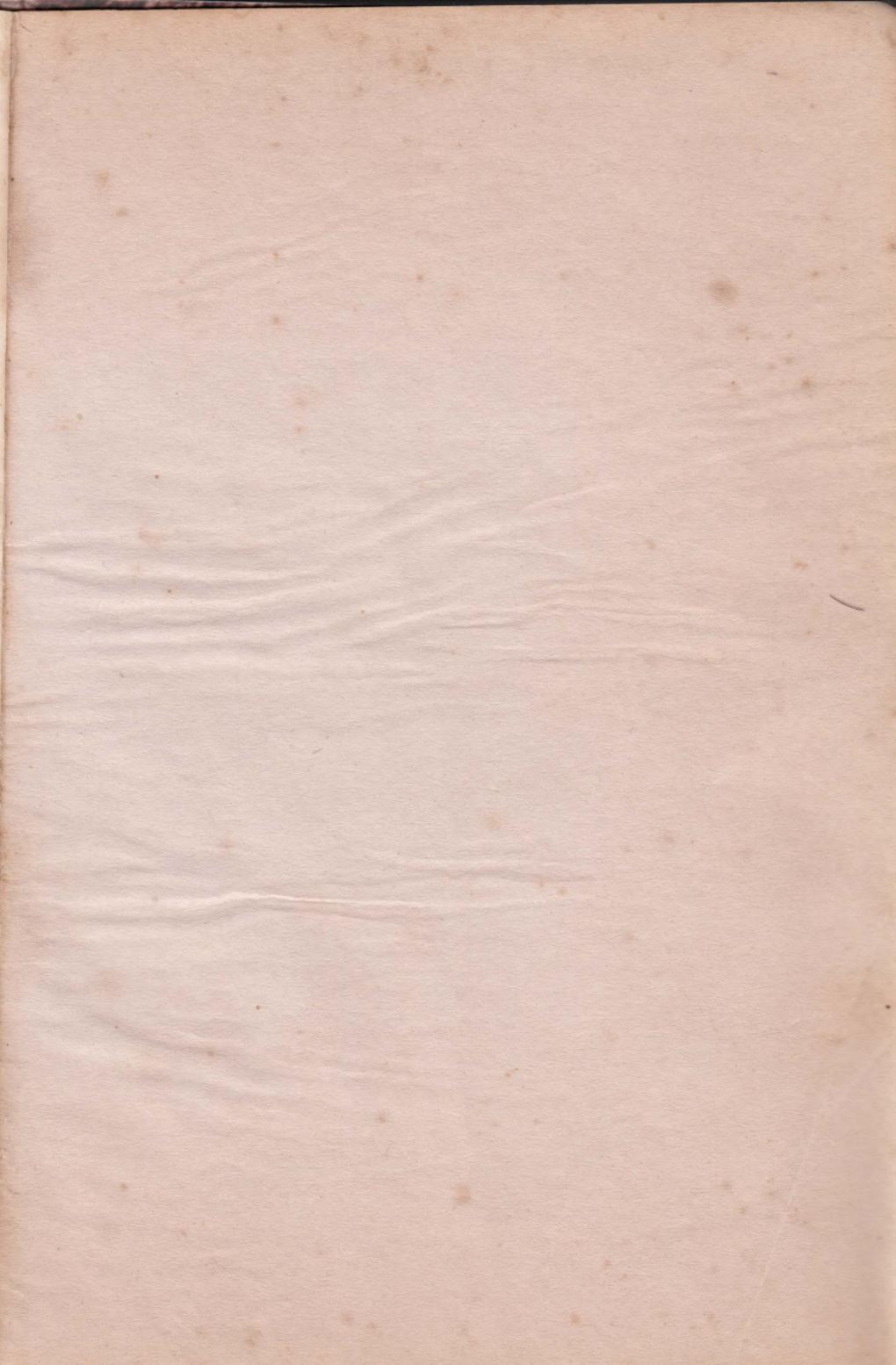
படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்கிறது.

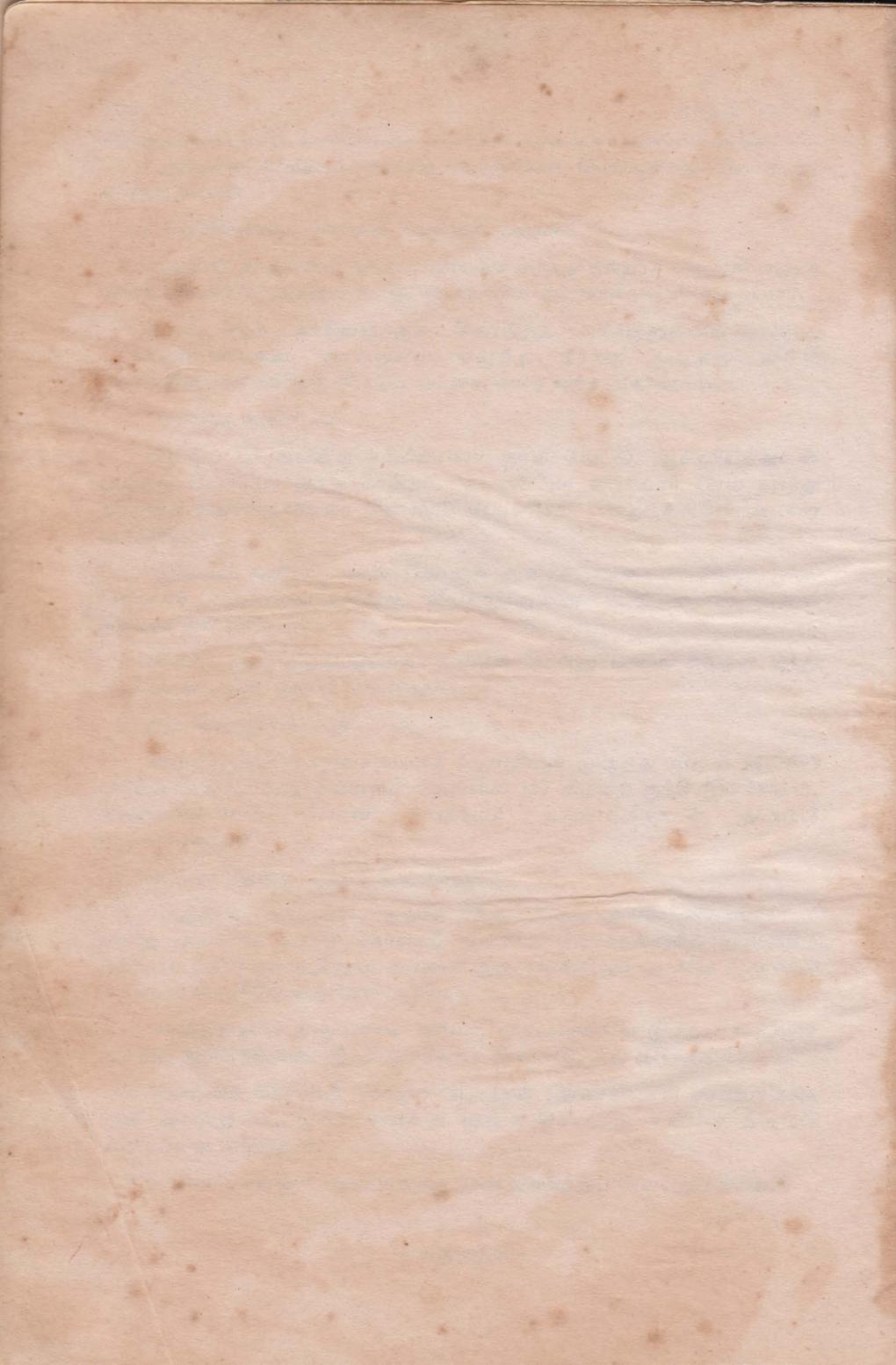
"சாமியார்... சாமியார்... அங்கே நில்லுங்கோ.... அங்கே நில்லுங்கோ...." என்று பலமாகக் கூவிக் கொண்டு, இரண்டு போத்தல்களில் முன்னமே தயாராக விட்டு வைத்திருந்த கள்ளை இரு கைகளிலும் தூக்கிக் கொண்டு வேகமாக வெளியே வருகிறார் காசியர்.

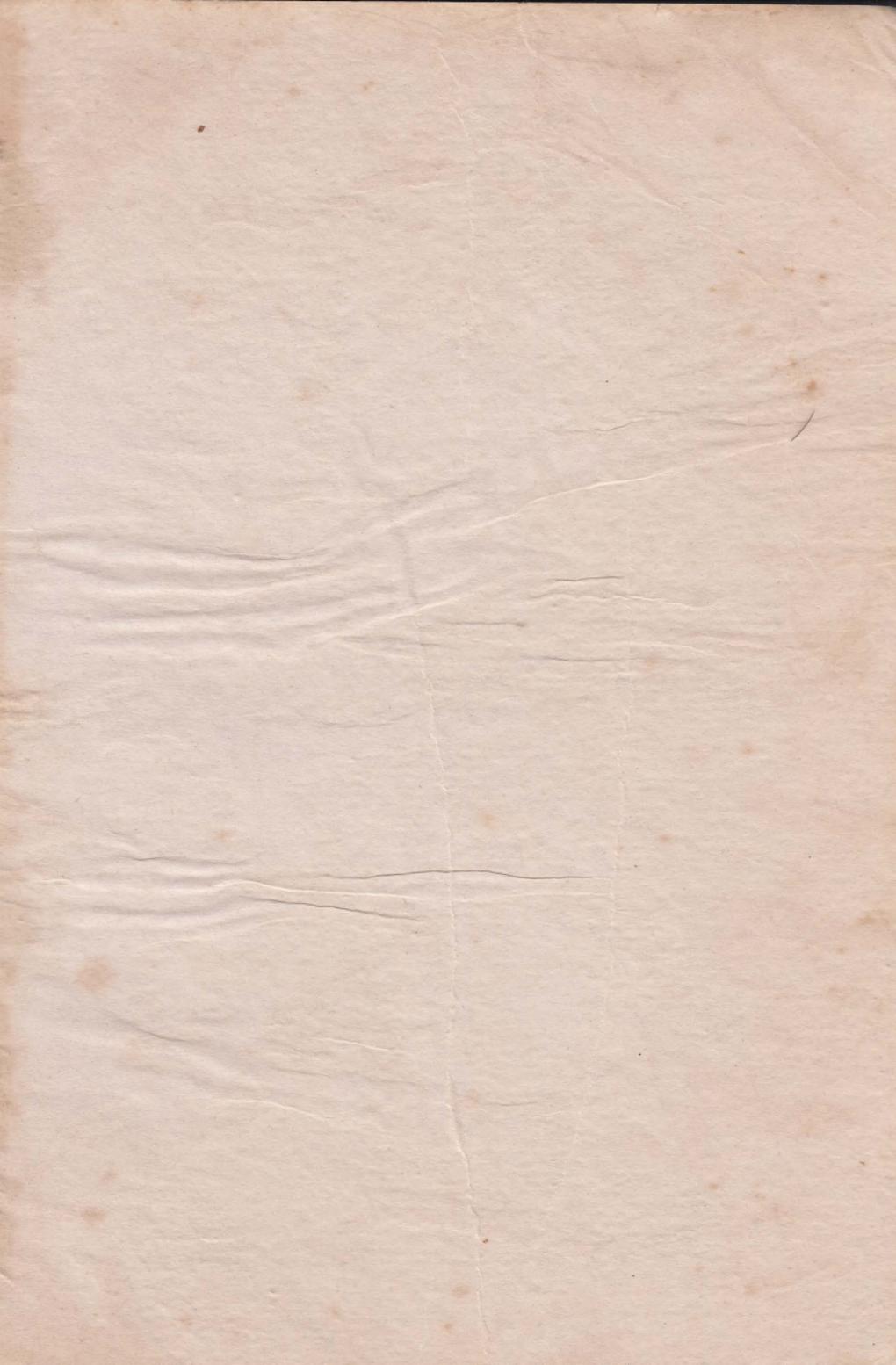
"சாமிக்கு நான் தாற பாலை என்றை வளவுக்குள்ளே இருந்து சாமியார் குடிக்கிறது சரியில்லை. இந்தாருங்கோ, உதிலை இருந்து குடியுங்கோ"

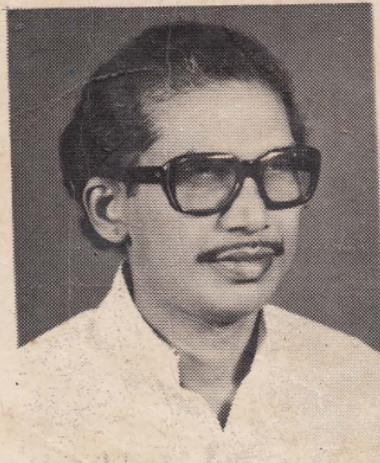
சொல்லிக் கொண்டு கள்ளுப் போத்தல் இரண்டையும் சாமியாருக்கு முன் வைத்து விட்டு படலையை முடிக் கொண்டு உள்ளே திரும்பி வேகமாக நடக்கின்றார்.

சாமியார் கள்ளுப் படையலுக்கு முன் திகைத்துப் போய் நிற்கின்றார்.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள்

'மரக் கொக்கு' நாவல்லுக்கு அளித்த முன்னுரை.

யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக வரலாற்றில் மிக முக்கியமான ஒருண்மை 'மரக் கொக்கு' மூலம் புவனாகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக அதிகார அமைப்பில் முக்கியத்துவம் பெறும் முதல் அமிசம் சாதி அன்று. சாதிக்குள் உள்ள 'பகுதி' என்னும் கூறு ஆகும். அடி நிலைச் சாதிகள் மேலே கிளம்பிய நிலையிலேயே உயர் மட்டத்தில் அதிகாரத் தொடர்ச்சியை பேணா, சாதியெயாருமை எனும் கோட்பாட்டை முன் வைத்தனர். முற சாதி எதிர்ப்புணர்வு என்ற நிலையை ஒதுக்கி விட்டு நோக்கினால், சாதிக்குள்ளே வரும் 'பகுதி'கள் தான் முக்கியம். இந்தப் பகுதிகள் எல்லாச் சாதிக்குள்ளும் உண்டு

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் தமது சமூகக் கடப்பாட்டுக்கீடையை முற்றிலும் மிரடேச மண்ணிலேயே காலூரன்றி நீற்கின்றனர். இந்த மண் வாசனையைச் சருவ தேசியப் படுத்தும் விசாலமான இலக்கியப் பரிச்சயத்துடன் இவ்வெழுத்தாளர்கள் தொழிற்படும் பொழுதுதான் எமது எழுத்தாளர்கள் சித்திரிப்புக்கள் பொதுப் படையான புனை கதை ஆய்வில் இடம் பெறும்.

தெண்ணியான் போன்ற எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய சருவ தேசியத்தை அறிவதானாலும், சருவ தேச இலக்கியச் செல் நெறிகளை அறிவதானாலும் தமிழ்ப் புனை கதைகளில் உலகப் பெருவான வளர்ச்சிக்கு நீச்சயமாக உதவலாம்.